

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

USA TODAY ÇOKSATAN YAZARI

LEAH RAEDER

serbest düşüş

77) n sukizime yeni girdim;
şimdiye kadar yaşitlarım
gibi hayatımı doludizgin, hiçbir
sorumluluk almadan, günöbirlik
yaşadığımı düşünebilirsiniz. Tabii
ki hayır. E beveynerim sağ olsun,
bu ailede yetişkin olan hep ben
olmak zorunda kaldım. Ama
okuldaki son senemde bu
değişecek çünkü büyük bir film
okuluna girmek, annemi
rehabilitasyona başlaması için
ikna etmek ve koşullar ne olursa
olsun, asla ama asla kendi
geleceğimi mahvetmemek gibi
önemli planlarım var.

Ancak hayatın da, planları
serbest düşünşe geçirmek için
kendince yöntemleri var.

Erkeklerle olan "İlişkimin"
değişeceğini, birini gerçekten
sevebileceğimi söyleselerdi
gülüp geçerdim. Sonra onunla
tanıştım. Hiç beklemediğim bir
anda hayatıma giren Evan,
gerçek beni, kalbini korumak için
duvarlar örmüş o sert kızın
ardındaki korkmuş ama güçlü
kızı görebiliyor. Şimdi gerçekten
mutlu olmak için bir şansım var,
kendime izin verebilirim tabii.

NOVELLA DİNAMİK

Novella Dinamik: 18

Serbest Düşüş

Leah Raeder

Copyright© Leah Raeder, 2013

Bu kitabın Türkçe yayın hakları Akçalı Telif Hakları

Ajansı aracılığıyla NOVELLA DİNAMİK'e aittir.

Yayınevinden izin alınmadan kısmen ya da tamamen alıntı yapılamaz,
hiçbir şekilde kopya edilemez, çoğaltılamaz ve yayımlanamaz.

Genel Yayın Yönetmeni: Şahin Güç

Çeviren: Aslı Özkan

Editör: Duygu Pınar

Redaksiyon: Işıl Kocaoğlu

Kapak Tasarım: Alla Özabat

Sayfa Tasarım: Elif Yavuz

Özgün Adı: Unteachable

1. Baskı: Ekim 2016

ISBN: 978-605-186-052-7

Sertifika No:12330

Baskı: MY Matbaa

Maltepe Mah. Yılanlı Ayazma Sok.

No: 8F Zeytinburnu / İstanbul

SERTİFİKA NO: 34191

Tel: 0212 674 85 28

NOVELLA DİNAMİK

MARTI YAYIN DAĞITIM SAN. TİC. LTD. ŞTİ. markasıdır.

Maltepe Mh. Davutpaşa Cd. Yılanlı Ayazma Sk. No: 8

Zeytinburnu/İstanbul

Tel: 0 212 483 27 37 - 483 43 13 / Faks: 0 212 483 27 38

www.martiyayinlari.com www.novellayayinlari.com

LEAH RAEDER

**SERBEST
DÜŞÜŞ**

Çeviren: Aslı Özkan

*Kötü birer örnek olan
Lindsay ve Ellen için*

On sekiz yaşıdaysanız, Güney Illinois yazında kızarmış turşu yemekten, annenizden çaldığınız birayı içmekten ve kusana kadar lunaparktaki ahtapota binmekten başka yapabileceğiniz hiçbir bok yoktur. Onunla tanıştığım gece de yaptığım şeyler bunlardı.

Aşırı nemli bir ağustos sıcağı vardı. Her şey sanki azar azar eriyordu; siyah akışkan gökyüzü, simli kalemle çizilmiş yıldızlar, her yere rengini akıtan neon ışıkları... Her yaz, evimden bir kilometre uzaktaki, otlarla ve sazlarla dolu sahipsiz topraklara bir karnaval kurulur. Orası benim için sonsuzluğun sınırı gibi. Bir bira açtım ve kapaktan çıkan ses tüfeğin ateşlenmesi gibi yankılandı. O saçma sapan hafif içkiden bir yudum içince serinliğinden zevk aldım. Bir piknik masasında oturmuş, hız treninin yukarı, aşağı ve tekrar

Serbest Düşüş

yukarı gidişini izliyordum. Neşeli çılgınlıklar uzak bir radyo istasyonundan geliyormuşçasına yükselip alçalıyordu. Hız trenleri beni korkutur, beş yaşındayken tavşan oyuncağım George'u kaybetmemin tek sebebi de onlardır. Kollarımı zalim ve umursamaz bir keyifle kaldırdığımda, George otuz metre yükseklikten yere düştü. Annem, George'un gözlerini yerlerine yeniden dikse de ben öldüğünü söyleyerek ağladım, ağladım ve annem sonunda onu arka bahçeye gömmeme izin verdi. Ona mısır gevreği kutusundan bir tabut hazırladık. Sarhoş ve bundan dolayı ağlamakta olan annem bir konuşma yaptı.

Belki de bu gece burada olmamın sebebi, çocukluk korkularına ve anılarına sıkışmış bir çocuk olmaktan bıkmamdı. İki hafta sonra son sınıfa başlayacaktım ve artık yetişkin olmak istiyordum.

Son birayı içip kutusunu sıkıştırdıktan sonra masaya bastırarak ezdim.

Bu arada, adım Maise. Maise O'Malley. Evet, tam bir İrlandalıyım. Zaten içki içmemden anlamışsınızdır, öyle değil mi?

Karnavala gittim. Görünüşe bakılırsa bacaklarım hakkında bir flaş haber yayılmıştı. Üç çift göz hemen bana döndü ve sonra bozuk bir asansör gibi bir aşağı bir yukarı beni süzmeye başladı. Üstelik bunlar, genelde yaşı büyük erkeklerdi. Fakat babasız büyüdüğüm için biraz berbat durumdayım ve bana babalık yapmaya çalışmaları hoşuma gidiyor.

Bay Wilke'nin dediği gibi, sözün özü olmaya çalış.

Ona daha sonra geleceğim.

Patlamış mısır, tuzlu kraker, mısır sosisleri, buzlaş ve pamuk şekerlerle dolu stantların önünden geçerken kimseye gülümsemedim. Aldığım her nefes şeker ve tuzdan ibaretmiş gibiydi. Başımı döndürdü. Yakınlarda bir zil çaldı ve birisi zafer kazanmışçasına haykırdı. Şişe devirme oyununu ve insanların bir Tayvan mezbelesinden çıkmış, bit kaynayan, devasa bir oyuncak ayı kazanmak için inatla para vermeye devam ettiği dart oyununu geçtim.

Bay Wilke yaşıma göre alaycı ve pişkin olduğumu söyler. İkisini de iltifat olarak kabul etmeyi tercih ediyorum.

Hız treniyle yüzleşmeye hazır olmadığım için bir süre atlıkarıncaya bindim ve bacağıma yavaş yavaş kaldırıp boyalı atın üstüne atarken etraftaki ebeveynleri rahatsız etmekten zevk alarak tam bir Lolita etkisi yarattım. Adamın biri, çocuğu kolundan çekip, “Baba!” diye atılana kadar beni izlemeye devam etti. Havalı bir şekilde tek kaşımı kaldırdım. Yanımda sakız olmaması kötü oldu.

Sonunda bira kanıma karıştı. “BU BOYDA OLMALISIN” yazan tabelaya doğru yürüdüm. Kısa bir sıra vardı. Bir hafta içi gecesi için geç oluyordu.

Sonra hız treninin adını gördüm.

Ölümcül Yılan.

Neredeyse geri dönüyordum. Aptalca, evet ama TSOÖS sizi tetikleyen ne kadar aptalca olduğuyla ilgilenmiyor.

Açıklamamı isterseniz, Travma Sonrası Oyuncak Ölümü Sendromu demek. Komik olduğunu düşünmüştüm. Fa-

kat annem ve psikolog öyle düşünmedi. Psikolog, George’u babamın yerine koyduğumu ve aslında baba-sonrası sendromu yaşadığımı söyledi. Ona George’un lanet bir tavşan olduğunu söyledim.

Neyse, Ölümcül Yılan diyorduk.

“Biniyor musun?” dedi görevli. O kadar çok sivilcesi vardı ki bir çizgi roman karakteri gibi görünüyordu; gazete-ye çok yakından baktığınızda her şeyin küçük noktalardan oluştuğunu görürsünüz ya, aynı onun gibiydi.

Ona biletimi uzattım.

Pislikler en ön dışındaki tüm yerleri kapmışlar. Neredeyse tekrar vazgeçiyordum. Geriye döndüm ama arkamda bir adam görünce tekrar önüme dönüp boş yere oturdum çünkü tüm evrenin önünde ödleklilik etmeyecektim. Olası en iyi senaryo: Dört dakika boyunca gözlerimi kapatacaktım ve bittiğinde bedava fön çekirmiş gibi olacaktım. Olası en kötü senaryo: Otuz metre yükseklikten düşecektim ve gözlerimi yerine dikebilecek kimse olmayacaktı.

Oturduğum bölümün kapısı açıldı.

O adamdı. Sorgular biçimde kaşlarını kaldırdı ve ben de omuz silktilim. İçeri girdi.

En azından yakışıklı bir adamın yanında ölebilirdim.

Değiştirilmiş en kötü senaryo: Üstüne kusarım ve ikimiz de ölürüz.

Üstümüzdeki demir çubuğu indirirken, “Cesursun demek,” dedi. “En öne oturduğuna göre deneyimlisin.”

“İlk defa biniyorum,” dedim. En azından bana göre ilk defa.

Gülümsemesiyle yüzü fotoğraf makinesinin flaşı gibi aydınlandı. “Ben de.”

Ve Ölümcül Yılan ileri, ölüme doğru sallandı.

Bu, bir tür başlangıç kandırmacası. Tam altımızda devasa bir saat çalışıyormuş gibi gürültülü ve ürkünç bir gıcırta duyuldu fakat çok hafif bir şekilde hareket etti. Arkamızdaki insanlar aptal saptal şeyler hakkında konuşuyorlardı. Kızın biri, birisine telefonunu kaldırmasını söyleyince ben de kaldırmaması ve telefonun pahalı olması için dua ettim. Yanımdaki adam biz yükselirken fuar alanına baktı, ben de onu inceledim fakat sonra dikkatim dağıldı. Arkasından görünen ışıklar, duyulan müzikler ve diğer tüm çirkin karnaval saçmalıkları, yüksekte olduğuma şükretmemi sağladı. Fakat gözlerim yüzüne kaymaya devam ediyordu. Aşağıdan gelen kırmızı neon ile yukarıdan gelen metalik ay ışığı, kalın ve neredeyse çatık çenesini, bir erkek için fazla yumuşak ve hassas görünen dudaklarını çevreledi. Gür kirpikleri altın renkte bir şerit gibiydi. Bu açıdan gözlerini göremiyordum.

Birden bakışlarını çevirince ben de başımı çevirdim. “Ne manzara ha,” dedi.

“Aynen,” diye geveledim.

Gülümsediğini hissedebiliyordum.

Arkamızdan biri, “Sıçtık,” dedi.

Ve düşmeye başladık.

Serbest Düşüş

Âşık olmak ve hız treni metaforundan bahsetmeyeceğim. Ona orada âşık olmadım. Belki de âşık olma fikrine âşık oldum ama ben genç bir kıyım. Bu sabah frambuaz reçeline ve ceket giymiş bir yavru köpeğe âşık oldum. Konuda uzman olduğum pek söylenemez.

Zirveye ulaştığımız an tüm dünya altımızda Noel ışıkları gibi uzanırken, ışık hızında bu ışıklara doğru ilerlemeye başladığımızda, düşünmeden bir anda birbirimizin ellerine uzandık. Ve daha önce hiç hissetmediğim bir şey hissettim.

İster aşk deyin, ister serbest düşüş. İkisi hemen hemen aynı şey.

Ölümçül Yılan durduğunda ikimiz de elektrik çarpmış gibiydik. Saçlarımız Einstein, gözlerimiz Steve Buscemi. Adam benden daha fazla çığlık atmıştı. Bense çoğunlukla onun çığlıklarına, kendi korkuma ve en son da orada, o an hayatta olmanın nasıl iyi hissettirdiğine gülmüştüm. Bir kere bile George’u, annemi veya hazin hayatımı düşünmemiştim.

Yanımdaki kişi —bundan böyle kafamda büyük harflerle ADAM olarak düşündüğüm kişi— elini uzatarak arabadan çıkmama yardım etti. Yüzümüzde hâlâ o sırtıma vardı.

“Teşekkürler,” dedi.

“Ne için?”

“Hız treni bekâretimi kaybetmeme yardımcı olduğun için.”

Flört etme niyeti olduğunu sanmıyorum ama kızardı.

Bana biraz daha yakından baktı. İşte bu noktada da henüz çıtır olduğunuzu anlarlar.

Tam o sırada, “Kaç yaşındasın?” dedi.

“Yeterince büyük.”

Yüzlerinin aldığı ifadeye bayılıyorum. Ne için yeterince büyük? Siz düşünün.

Fakat adam sadece gülümsedi. “Anne babanın, sapığın biri olduğumu düşünmesini istemem.”

Ben bir öğretmenim, diyebilirdi ve her şey daha farklı olabilirdi.

“Tek başıma geldim,” dedim. “Önemli olan sapığın biri olduğunu düşünüyor olup olmamam.”

“Öyle mi düşünüyorsun?”

“Test edip görelim.” Ve çıkışa doğru ilerledim.

Arka manzaradan ne gördüğünü çok iyi biliyordum. Kesik kot şort, bir kırsağınkiler kadar parlak ve ince bacaklar, daracık tişört, dalgalanan parlak kestane rengi saçlar. Galiba biraz hışımla yürüyordum. Normalde sakın ve soğukkanlıyım. Fakat yükseklikten dolayı sersemlemiştim ve bu güzel adam benimle ilgileniyordu. Onu henüz doğru-
dan görmemişim; bu yüzden o kafamda erkek modellerin ve film yıldızlarının bir karışımıydı.

“Merkezkaç kuvveti hakkında ne düşünüyorsun?” dedim omzumun üstünden.

“Tamamen karşıyım.”

“Harika. Sırada Gravitron* var.”

Buradaki sıra daha uzundu. Sıraya daldığında birbiri-

---

*Uzay gemisi görünümlü bir dönme dolap.

mize doğru döndük ve ikinci kez ona baktım.

Hassas bir ağzı ve şiirle parfüm reklamlarındaki tatlı Fransız sözlerini mırıldamak için yaratılmış gibi görünen dudakları vardı. *Je te veux, mon chéri**. Şimdi tüm yüzü apaçık karşımda duruyordu ve o yüz... aman Tanrım. Bir yüzücü havuzdan çıktığında, nasıl görüldüğünü bilirsiniz. Parlak ve hafif kızarmış bir vücut, hafif aralanmış dudaklar, nemli ve ıslıl ıslıl kirpikler, adeta başka bir dünyadan gelmiş izlenimi veren bakışlar... Aynı bu görünüşe sahipti. Üstelik daimi bir şekilde. Sanki bu dünyadan değilmiş gibiydi. Güzel bir yerden çıkıp gelmiş, parlak ve pis dünyamıza tatlı tatlı bakan çok güzel bir şeydi. Teknik özellikleri de sıralayabilirim: yüksek ve keskin elmacıkkemikleri, düz aristokrat burun, geniş alın, çocuksu yakışıklılık. Fakat onu güzel yapan yüzündeki ifadeydi.

Bir şey söylemişti ve bense geri zekâlı gibi ağzı açık bir halde ona bakmakla meşguldüm. “Ne?”

Yine o gülümseme. Flaş gibi patlayan, karşısındakini donduran...

“Duvar dönmeye devam ederken üstünde yürüyeceğini biliyor muydun?”

“Gerçekten mi?”

“Çok çılgın bir şey. Süper kahraman gibi hissediyorsun. Şimdi yapmana izin vermezler ama kapanışa kadar bekleyip ellerine biraz para sıkıştırırsan görmezden gelirler.”

Bunu duyunca gözlerim açılmış olmalı. Adam yüzünü eğerek aniden bana doğru eğildi.

---

* (Fr.) *Seni istiyorum, sevgilim.*

Kalp krizi.

Fakat sadece gözlerime baktı. Sanki düşen bir kirpiği arar gibi. Bir dilek tut.

Nefesimin bira kokmadığını umarak, “Ne yapıyorsun?” diye fısıldadım.

“Yeşil,” dedi ve geri çekildi. “Rengini öğrenmek istedim.”

“Neden? Polisler bedenimi teşhis edebilsin diye mi?”

Neyse ki güldü. Biletlerimizi verdik.

“Beş dolarına iddiaya varım ki çılgılık atacaksın,” dedim.

“Anlaştık.”

Bizi duvarın karşısında sıraya koydular. Işıklar kapandı. Tabeladaki aydınlatmalar yanıp söndü. Devasa çelik fincan dönmeye başladı. Cidden UFO etkisi vermeye çalışıyorlardı.

“Bir gün böyle uzay gemileri yapacaklar,” dedim. “Böylece astronotlar gezinebilirler.”

“2001: Uzay Yolu Macerası’ndaki gibi.”

“Ne?”

“Film. Hiç izlemedin mi? Klasiktir.”

Yaş farkımızı ilk orada hissettim.

“Kaç yaşındasın?” dedim.

“Yeterince büyük,” dedi ve ikimiz de güldük.

Kemiklerim mıknatıs gibi duvara yapıştı. Kolumu kaldırmaya çalıştım ama yüz kiloymuş gibi hissettim. Karşısında durduğumuz platform yerden yükselirken ayaklarımız havalandı. Yanımda duran bir kız kontrolsüz bir şekilde kıkırdadı. Daha da hızlanan fincan organlarımı dümdüz edi-

yor, kendimi ağırlıksız ve aynı zamanda sonsuz ağırlıkta hissetmeme sebep oluyordu. Bacaklarımı çekip yukarı kaldırarak havada oturur hale getirdim. Adam bana sırtıttı. Bakışları bacaklarımda geziniyordu, sırtışı yumuşayınca altüst halde olmasına rağmen midemde bir şeyler pır pır etti. Kâğıttan küçük kelebekler.

UFO maksimum sürate ulaşınca bacaklarımı tekrar yere koydum. Sürekli böyle hissetmek istiyordum. Sanki evrenin dışına savruluyormuşum gibi tenime baskı yapan bir yoğunluk... Adam vahşi, sevinçten uçar gibi bir çığlık attı. Kıkırdayan kızın sesi boğuluyormuş gibi geliyordu. O an hepimizin, beynimiz patlayana ve her yerimiz uyuşup milyon tane mutluluk parçasına dönüşene kadar daha da hızlanmak istediğimizden emindim.

Aşağı indiğimizde dengemi bulmakta çok zorlandım. Adam bir şey almak için elini cebine götürdü. Sonra elimi tuttu.

“Ne...”

Avcuma beş dolar yerleştirip, “Sen kazandın,” dedi.

Tuhaf bir şekilde sersemlemiş hissettim. Parasını almak istemedim. “Şaka yapıyordum.”

“Ben sözünde duran bir adamım.”

Evet. Bana çok iyi davranan, çok yakışıklı bir adamsın ve ben ne halt yiyeceğimi bilmiyorum.

Verdiği parayı oyun stantlarına doğru sallayarak, “Peki, o halde ekonomiye katkıda bulunalım,” dedim.

En az şikeli oyunun su tabancası yarışı olduğuna karar

verdik çünkü her tur bir kazananı vardı. Parayı ödeyip kollarını bir kukla gibi sallayan oğlan çocuğunun yanına oturdum. Annesi, çocuğun arkasında ayakta duruyordu. Diğer tarafımda sosis gibi kokan, sarhoş ve şişman bir adam vardı. Bana pis pis baktı.

Bu iş çok kolay olacaktı.

İkinci Dünya Savaşı döneminden kalma bir silah gibi görünen su tabancamı kaparak hedefe nişan aldım. Görevli geriye doğru saymaya başladı. Üç. İki.

Baldırımı hafifçe Şişko'nun çıplak bacağına sürttüm.

Bir.

Fışşışışışışışışışışışı.

Oğlan çocuğu daha başlamadan kaybetti. Ağlamaya başlayınca annesi onu tersleyip silahını kaptı ve çocuğu feryatlara boğulmadan önce, sadece incecik ve zavallı bir su çıkarmayı başarabildi. Sonra da oğlunu oturduğu yerden kaldırdı.

"Ve Yedi numara ayrıldı," diye ilan etti adam. Görevli suratsız bir can sıkıntısıyla bize doğru bakıyordu. "Takım Yedi için kötü bir gün. Altı önde fakat Beş de hızlanıyor."

Hedefimi kusursuz bir şekilde vurdum. Pürüzsüz ve istikrarlı bir şekilde.

Şişko da iyi nişan alıyordu. Başa baş gidiyorduk.

Baldırımı kıllı bacaklarına doğru sürttüm.

"Ama durun! Beş geriye düşüyor! Dikkati dağılmış gibi görünüyor. Toparlayabilecek mi acaba?"

Ayağımı Şişko'nun bacağının etrafına kenetledim. Ayak parmaklarımı etli bacağının üzerinde gezdirdim.

Serbest Düşüş

Ding ding ding!

“Açık ara farkla, kazanan Altı numara!”

Şişko’ya kocaman gülümsedim. “Üzgünüm, bayım.”

Hiç kızgın değildi. Domuzcuk gözleri parlıyordu. “Beni yenebileceğin bir oyun daha var.”

“Baba,” dedim canlı bir şekilde, “bu adam benimle başka bir oyun daha oynamak istiyor.”

Sandalyeden kalkan Şişko, ben bir şey yapmadım, der gibi ellerini havaya kaldırdı ve kalabalığa karıştı.

Adam, “Tehlikeli bir kızsın,” dedi yumuşak bir şekilde.

Parmaklarımla bir silah yaptım ve hayali dumanını üfledim.

Ödül için seçtiğim şey hüzünlü gözleri olan kadife bir midilliydi. Yüzündeki duygulu, umutlu, ciddi ifade beni kendine çekmişti. Kalabalığın içinde amaçsızca gezinirken onu göğsüme bastırdım ve kokumu her yerine sürdüm. Çoğunlukla daha yaşlı ve daha sarhoş insanlar kalmıştı. Fazla spor yapmaktan damar adam olmuş iki kişi birbirine bağlıyordu. Bir adam sürekli, “Artık çok geç, her şeyi mahvettin,” diyen bir kadını kovalıyordu.

Adam, “Susadım, bir şey ister misin?” diye sordu.

Evet anlamına gelecek bir şekilde omzumu silktim. Plastik bardaklarda iki tane bira aldı.

Birayı içişimi izlerken tekrardan, “Kaç yaşındasın?” dedi. “Yirmi bir.”

“Doğum günün ne zaman?” dedi hızla.

Benim yanıtlamam da bir o kadar hızlıydı. “17Ağustos, 1992.”

Gece kulüplerine girmek için kullandığım tarihler yüzyıllardır ezberimdeydi. Geçen sene kullandığım doğum yılı 1991'di.

Rahatladı, içkisini yudumlayıp gülümseyerek, "Tebrikler. Artık başkan olmak dışında her şeyi yapabilirsin," dedi.

Neden yaşıma o kadar takıldığını düşündüm. Ne yapmayı düşünüyordu ki?

"Üniversitede misin?" dedi.

"Bıraktım."

"Neden?"

"Striptizci olmak için."

Kaşlarını kaldırdı. Güldüm.

"Şaka yapıyordum. Hiç gitmedim."

Hâlâ isimlerimizi söylememiştik. Kasıtlıymış gibi hissetmeye başlamıştım.

"Buralardan değilsin," dedim.

Biraz gururu okşanmış, biraz da şaşırmış bir şekilde komik bir bakış attı.

"Neden öyle söyledin?"

"Öncelikle, striptizcilik buralarda saygın bir meslektir. Kazançlı bir iştir. Üstelik aksanın yok."

"Senin de yok."

"Bu konuda haklısınız, bayım," diye uzatarak konuştum.

Güldü. "Öyleyse saklıyorsun. Kendini baştan yarattın. Kendini baştan yaratmış bir kadın."

Sanırım o da benim gibi içmeye erken başlamıştı. Gözleri cam gibiydi, biraz da heyecanlı.

O fikri kafamda oturtmaya çalışırken gizemli bir şekil-

de, “Belki de,” dedim. Kendini baştan yaratmış bir kadın. Biramın kalanını kafaya diktim. Adam boğazıma bakıyordu, ben de yutarken onu süzdüm. Başımı aşağı indirdiğimde gözlerim hafif kapalıydı, ağzımsa hafif aralanmıştı. Diğer adamlarda büyük etki yaratmak için kullandığım o “becer beni” bakışım.

Adam gözlerini çevirdi ve bir içki alarak kalabalığı izlemeye başladı.

Aptal gibi hissediyordum. Kolumun altındaki oyuncak midilliye sarıldım.

“Neden buraya tek başına geldin?” dedim.

“Ne?”

“Dedim ki...”

Dirseğime dokunup eğilerek yakınlaştı. “Rahat konuşabileceğimiz bir yerlere gitmek ister misin?”

“Evet.”

Dirseğimi bırakmadı ve bunun için Tanrı’ya binlerce kez şükrettim. Artık daha farklı hissettiriyordu. Tenimin üstündeki teni kimyasal bir tepkimeye sebep olmuştu. Hücrelerim isyan ediyordu.

Karnavalдан çıkıp çim ve yıldızlardan oluşan sonsuzluğa yürüdük.

Kolumu hafifçe büktüm ve ellerimiz buluştu. Onu karanlığın içinden piknik masasına doğru çektim, sonra da bırakıp masaya oturdum ve dizlerimin arasındaki midilliye sarıldım. Birkaç adım uzakta durdu.

“İnanılmaz görünüyorsun,” dedi soluk soluğa.

Vücudumdaki tüm kan tatlı bir telaşla başıma yöneldi.

Hafif bir sesle, “Sen de,” diye karşılık verdim. Bana doğru hareket etti. Yıldızların platin rengi ışığı saçlarında dans etti, kollarında altın rengini aldı. Çok uzun değildi, belki de bir seksene yakındı. Fakat güzel kemik yapısının üzerini kaplayan hafif şişkin kaslarıyla, vücudu özene bezene yaratılmıştı. O kaslar, vücudunun şeklini alan tişört ve kot pantolonundan taşıyordu. Avuçlarımı kıymıklı tahtaya doğru bastırdım ama onları sert uyluğundan aşağı doğru gezdirdiğimi hayal edebiliyordum. Seni becereceğim, diye düşündüm. Buradan çok uzakta olmayan bir yerde. Belki de arabanın arka koltuğunda. Tek soru, o noktaya nasıl geleceğimiz.

“Beni buraya konuşmak için mi yoksa başka bir şey için mi getirdin?” diye sordum. Kırgın görünüyordu. Masanın üzerine, yanıma oturdu. Oyuncaklar kapanıyordu. Devasa mekanik ejderhalar kanatlarını katlıyor ve parçalı kuyruklarını yukarı kıvrıyorlardı. Mükemmel bir gökevi gibi hissettiren gökyüzüne bakarak, oyuncak midillimi başımın arkasına koyup uzandım.

“Buraya neden yalnız geldiğimi sordun.”

Ona baktım. Doğrudan önüne bakıyordu.

“Her gece ışıkları görüyorum. Tüm dünya mutlu olmanın sırrını bulmuş da kimse benimle paylaşmıyormuş gibi geliyor.”

Bir insanı tanımaya başladığınızda, içinizde saklı olan bazı şeylerin aynılarının onda da saklı olduğunu anladığınız anlar vardır. Tüm hayatın boyunca tanıdığın bir yabancıyla tanışmak gibi.

Serbest Düşüş

“Neden hız trenine bindin?” dedim.

Ağzının köşesinde minik bir virgül oluştu; yarım bir gülümseme. “Yeni bir işe başlıyorum ve... açıkçası çok korkuyorum. Diğer bir korkumla yüzleşirsem kendime güvenimin gelebileceğini düşündüm.”

“Korkmuş görünmüyordun.”

“Çılgılık attığımı unuttun herhalde.”

Sırttım. “Tam aksine. 21 Ağustos 2014, asla unutmam! Ama mutlu görünüyordun.”

İşinden değil de hislerden konuşmam dikkatini çekmiş olmalıydı. Sıkıcı yetişkin işlerini umursamak için fazla gençtim. Henüz kendimi tanımaya çalışıyordum.

Gülümsemeye başlamıştı. Dizini bacaklarımın arasına koyup beni yatırdığını hayal ettim. Gökyüzü, yıldızların yüzdüğü kocaman sıcak bir akvaryum gibiydi.

“Peki ya sen?” dedi. “Neden bu gece?”

“Aslında ben de yeni bir işe başlıyorum.”

“Ne tür bir iş?”

Lise son sınıf.

“Bir çeşit ücretsiz staj. Neyse, yaşlandığımda yapamayacağım bir şeyi yapmak istedim.”

“Yaşlı halin bunu yapar mı?”

Yavaşça oturdum. Bedenim gevşek ve hafifti. Çoğunlukla tesadüfen, birbirimize çok yakınlaşmıştık. Kirli sakalı altın tozu gibi parlıyordu. Dudaklarının çıkıntısı gözlerimi alamadığım bir gölge oluşturuyordu. “Tam olarak ne yapıyorum?”

Elinin sıcaklığını henüz bana dokunmadan hissettim ve titredim. Elini çıplak dizimin üstüne koydu. Okşamadı, sıkmadı; sadece dağıttığı bir iskambil kâğıdıymış gibi elini üzerine yerleştirip benim hamlemi bekledi.

“Bu mu?” dedim. Sesim yine tüm yoğunluğunu kaybetti ve kelimelerden, bir zarfın içindeki boş havaya dönüştü. Onun hareketini tekrar ederek elimi kotunun üstüne yerleştirdim. Pürüzsüz ve sıcaktı.

Diğer eliyle yüzümü kavradı. Bir şekilde, henüz beni öpmeden daha da yakınlaşmayı başarmıştı.

Üstümüzde hâlâ karnaval kokusu vardı; bira, patlamış mısır ve motoryağı fakat hepsi yok oldu ve sadece onun kokusu kaldı. Süet ve duman kokusu arası bir şeydi. Keskin ter kokusu, parfümüne karışıp misk kokusuna dönüşmüştü. Delirticiydi. Bunu daha fazla koklayamazdım. Doyamıyordum.

Bedenim otomatik pilottaydı. Ağzım aralandı, başım yana yattı, teslim oluyordum.

Yeniden, “Ne yapıyorum ki?” diye fısıldadığımda, nefesimi dudaklarında hissettiğini biliyordum.

“Beni baştan çıkarıyorsun,” dedi.

Gözlerim tamamen açıldı. Kemiklerim yoğunluğunu geri kazandı. Kanım şiddetle boğazıma ve şakaklarıma pompalandı, ellerim ve dokunmasını istediğim her yerim ona doğru çekildi. Geri çekildim.

Kaşlarını çattı. Birbirimizin ismini bilseydik, adımları sorar gibi bir tonda söyleyecekti.

Yaptığım şey bu muydu? Onu baştan çıkarmak mı? Yine tek gecelik bir ilişki mi?

Bundan ibaret miydi?

“Yanlış bir şey mi söyledim?”

Başımı salladım. Yine de ayağa kalktım, oyuncağı alıp sıkıca tuttum.

Yüzünde, karşısında duran üzgün kızın adını söylemek istediği aynı acı dolu duraksama belirdi. İsmimizi duyunca sakinleşmemiz ne ilginç. Tamam, Maise. Kendin ol. Artık her kimsen.

“Üzgünüm,” dedi.

“Üzülme. Asıl ben üzgünüm.”

“Neden?”

“Seni baştan çıkarmaya çalışmıyordum.”

Gerginliği geçti. Onun suçu değildi. Sorun çılgın kız ve onun çılgın kız hisleriydi.

Haksızlık mı ettim? Belki de öyle yapmak istedim.

“Hey,” diyerek yakınlaştı. Eli, kürekkemiğimin üstüne konmak için vereceğim tepkiyi bekliyordu. “Kötü anlamda söylemedim. Yapmaya çalışmıyor olsaydın da yine olacaktı. Çok güzelsin.” Elini geri çekti. “Seni üzdüm.”

“Hayır, üzmedin.”

Birkaç defa olduğu yerde ileri geri sallandı. Bunun, onun gergin olduğunda yaptığı bir şey olduğunu sonradan öğrenecektim. Bu, ona karşı biraz daha yakın hissetmeme neden oldu; sıkıntıdan kaçmak yerine yüzleşmeye çalışıyordu. “Bu gecenin böyle bitmesini istemiyorum. Seni eve götürebilir miyim?”

Başımı salladım.

Yanımda yürüdü; önümde veya arkamda değil. Beden-

lerimiz doğal bir şekilde hizalanıyordu. Nereye gittiğini tahmin etmeme gerek yoktu.

Henüz ben doğmadan yapılmış olan bir Chevy Monte Carlo sürüyordu. Bir Tarantino filminden çıkmış gibiydi. İnsanların araba seçimlerinden pek bir şey çıkaramam. Anem bir minivan kullanıyor ve beni hiç jimnastiğe veya spor antrenmanına götürmedi. Arabasını ofisi olarak kullanıyor. Sadece müşterileri, aracın içini görebilir.

Arabasının ön koltuğu eski deridendi. Baş döndürücü bir şekilde erkeksi kokuyordu. İçeri girdiğinde, eğilip koltuğuna yanaştım.

“Nerede yaşıyorsun?”

Ona döndüm. Zor nefes alabiliyordum. Bunu fark edince ellerini direksiyondan çekip bedenini bana doğru çevirdi. Ortada buluştuk.

Daha fazla ileri gitmeden şunu söylemeliyim ki daha önce de benden daha büyük erkeklerle birlikte oldum. Benden çok daha büyük erkeklerle. Yaşımın iki katı ve daha fazlası kadar büyük. Bir tanesi neredeyse üç katıydı.

Freud’un dediği gibi, hayatımda ancak bir penisle dolurulabilecek bir boşluk bıraktığın için sağ ol, baba!

Tam olarak onu suçladığım da söylenemez. Kaderimin efendisi benim, ruhumun kaptanı benim ve bunun gibi şeyler. Belli ki bir şeyleri telafi etmeye çalışıyordum ama normal bir çocukluk geçirmiş olsaydım bile benim yaşlarımdaki erkeklerden sıkılırdım diye düşünüyorum. Aşırı hassas

Serbest Düşüş

araba alarmı gibiler. Hafif bir esinti bile delirmelerine sebep oluyor. Lise birinci sınıfta bekâretimi kaybettiğimden dolayı biliyor olmam gerekir. Boşaldığımı anlamamıştım bile. Hâlâ girmeye çalışıyor diye düşünmüştüm.

Tamam. Kötü bir ilk seçim. Bir sonraki daha iyi olacaktır.

Bir sonraki, yirmi dört saniye sürdü. Saymıştım. Gerçekten bir şey hissetmem için anal seks denememiz gerektiğini söylemişti.

Bir noktada daha çocuk olduklarını anlıyorsunuz ve bu size tuhaf ve biraz sapıkça gelmeye başlıyor.

Yirmili yaşlarının sonundaki bir adam benzin istasyonunda benimle flört ettiğinde arabasına bindim ve kül ve bira kokan tek odalı tıkkış tıkkış bir dairedeki bomboş şiltenin üstünde beni becerdi. Önce benim orgazm olmamı sağladı ve kondom takmak konusunda sorun çıkarmadı. Bana güzellik dedi ve beni eve bırakmadan önce bir hamburger ısmarladı.

Buna alışabilirim, diye düşünmüştüm.

Ve öyle de oldu.

Öpüşmemiz çılgınlar gibi ve çok hızlı gerçekleşecek gibi gelmişti ama dudaklarımız birleştiğinde tam tersi yaşandı. Çok yumuşak ve ihtiyatlı. Tüm panik ellerimize aktı ve ellerimizle birlikte birbirimizin omuzlarına, boynuna tündü. Kendimden geçtim. O da bunu benim kadar arzuluyordu ve o da bunun iğrenç bir sarhoş sevişmesi olmamasını, her şeyi berbat etmemeyi istiyordu. Dudaklarının saten

yumuşaklığını ve kirli sakallarını hissederek onu yavaşça, anlayışla öptüm. Yavaşlamak için ciddi bir irade gerekiyordu. Ağzımızdaki acı bira tadı bir anda her şeyi daha tatlı hale getirdi; mükemmellik aramaksızın birbirimizi ne kadar istediğimizi gösteriyordu.

Elleri başımı kavrayıp beni kendine doğru çekti. Yüzümü onun ağzına doğru yaklaştırıp diline uzandım. Tanrım! En son ne zaman bu şekilde öpülmüştüm? Hatta hiç böyle öpülmüş müydüm? Becerilmek istiyordum ama tatlı ve bir şekilde biraz daha özel bir şekilde. Kanım, damarlarımın içinde, karnaval ışıklarının kırmızı neon rengi gibi parlıyordu. Geri çekilip usulca altdudağımı ısırdı. Gözlerini açtı ve bana baktı.

“Seni baştan çıkarmaya çalışmıyorum,” dedim nefes nefese.

Gülümsedi. Önceki parlak gülümsemesi gibi değildi. Bu küçük ve yaramaz gülümseme sadece bana özeldi.

Burada kimin kimi baştan çıkardığı gayet açıktı.

Eski benden kalan bir parça, kontrolü elden bırakmam için savaşıyordu. Ellerini adamın tişörtüne doğru yönlendirip onu kendine doğru çekti. Vücudunu koltuğa doğru itti ve bacaklarını onunkilere dolayıp, ağırlığının üzerine çıkmasına izin verdi. Tekrar öpüştüler ve bu defa, öncekinin tam aksine aceleci ve çılgıncaydı. Şimdi dişler ve tırnaklar. Sertleşmesini hissetti. Sertliğini, kot pantolonundan kızın kasıklarının içine doğru bastırıyordu. İkimizin vücudunu bir den hissediyordu. Islandığını, göğüslerinin arasındaki, boy-

numun arkasındaki, bacaklarımızın arasındaki teri... Pantolonunun fermuarını kavradık.

Adam hızlı hızlı soluyarak, dirsekleriyle kendini yukarı itti. “Bekle.”

Yine ben; saçlarımın örttüğü yanaklarım kızarmıştı. “Ne?”

Gözlerini kapattı. Bilinçli nefes alıp verdiğini anlayabiliyordum. Pürüzlü yüzünü benimkine yanaştırıp yanağıma sürttü. Saçlarıma, “Seni istiyorum,” diye fısıldadı ve kafamda milyon tane şimşek çaktı. “Ama ben seni tanımak istiyorum. Sadece yatmak istemiyorum.”

Başını tekrar kaldırdığında, yeryüzünün metrelerce üstünde ellerimiz birleştiğinde hissettiğim o ağırlıksız düşüşü hissettim.

Ellerini arasından geçirerek saçlarımı düzeltti. “Bu senin için çok mu eski moda?” Kendini küçümseyen bir gülümseme. Böyle güldüğünde alnı kırışıyordu.

“Hayır,” dedim.

“Çok güzelsin. Tanrım, sadece sana dokunmak istiyorum.” İç çekti ve göğsü benimkinin üstünde hareket etti. Sarı ışık ön camdan süzülüp yüzünün kenarını limon rengine boyadı. “Neden yukarıda mutluydum, biliyor musun? Çünkü nerede olduğumu tamamen unutmuştum. Düşünebildiğim tek şey sendin.”

Daha fazla bekleyemedim.

Yüzünü ellerimin arasında alıp kendime doğru çektim. Dudaklarımız kapalı öpüştük, ardından da tekrar dillerimizle ve sonra tıpkı hayal ettiğim gibi dizini bacaklarımın arasına yerleştirerek beni bastırdı. Öpücüğünü içimde hissetti-

yordum. Her boşluğumun yaz sıcağı, yıldız parıltıları, ter ve terk edilmişlikle dolduğunu hissettim. Geri çekildiğinde, alçak ve istikrarlı bir sesle, “İkisini de yapabiliriz. Sadece seks olmasına gerek yok,” dedim.

İfadesi acıyla dolmuştu ama bu kez tartışmadı.

Parmaklarımı terli saçlarının arasından geçirdim. Bacaklarımı onunkilere doladım. Ağırılığı nefesimi kesti. Dünyanın yörüngesini, vücudumuzun yerçekimiyle birbirine çekildiğini hissettim. “Seni becermek istiyorum,” dedim.

Acılı ifadesi eriyip gitti.

İçtiğim içkileri yakacaktım. İçimde kabarmış olan sarhoşluk hissi artık kendiliğinden oluşmuş bir haldeydi. Nereye park ettiğimizi veya görülme ihtimalimizi düşünmedim bile. Umurumda bile değildi. Boğazımı, köprücük kemiğimi öptü ve daracık tişörtümü benim yapamayacağım kadar zarif bir şekilde çıkardı. Sakalları göğüslerimde gezindi. Sutyenimi açıp sıcak dudaklarını tenime bastırdı. İçimdeki her bir sinir gerilip birbirine çarptı. Önce ben onun tişörtünü kot pantolonunun arasından çıkardım, o da benim şortumu çıkardı. Ardından vücudumuz, tenimiz birleşti. Giysilerimin her bir parçası çıkarken, elleri ve ağzıyla ortaya çıkan bölgeyi keşfetti, sonra da beni tekrar öptü. İçimde bir şeyler vahşice dönüp duruyor, giderek kontrolden çıkıyordu. Sekse olan soğukkanlı yaklaşımım bu defa işlemedi. Bu hassas ve sevgi dolu hareketleriyle kafamı karıştırıyordu. Sadece becer beni, demek istedim ama beni sadece becermesini istemiyordum. Bunun sonsuza kadar sürmesini istiyordum.

Serbest Düşüş

Nihayet parmakları iç çamaşırımın kenarından içeri girdi. Kot pantolonunun düğmesini açtım ve bu defa beni durdurmadı. Fermuarını açarken ve elimi aletin üstüne kaydırırken de beni durdurmadı. Onu ilk defa hissetmek, bu adamın beni bununla becereceğini anlamak neredeyse

gerçekdişiydı. Kalın ve sertti. Vücudunun geri kalan tüm kısmından çok daha sıcaktı. Ona dokunurken gözleri kapandı ve kaşları yukarı, mutluluğa doğru kalktı. Bunu sevmiştim. Onlara dokunduğunuzda geldikleri çaresiz hale bayılıyorum. Pantolonunu çıkarıp kasıklarımı onunkine bastırdım. Külotum hâlâ üstümdeydi.

Bir şey almak için uzandı. Kondom kutusunu açtı ve içinden bir tane çıkarıp elime koydu.

Bunu yapmama izin vermelerine de bayılıyorum.

Yırtarak açıp üzerine geçirdim. Bu anın içimi eriten nihai bir hali var. Geri dönüşü yok. Artık kaçış yok. Gerçekleşecek.

Neredeyse hüzünlü gözlerle, tekrar elini saçlarımın arasından geçirdi. İki başparmağını iç çamaşırama geçirip aşağı indirdi. Tamamen çıkarmasına izin vermedim. Arabanın içinde zaten çok sıkıştık. Çaresizlik, güçlük ve zorunluluk hissettirmesini istedim.

“Becer beni,” dedim. Sesim titredi.

Kendini üzerime bastırdı ama içime doğru değil. İkimiz de yüzümüzü buruşturduk. Sonra bana tekrar sertliğini hissettirdi. Kondom bir anda kayganlaştı. Dişlerimin arasından soludum.

Eliyle yüzümün kenarını kavrarken, “Bana adını söyle,” dedi.

Ah, kahretsin. Yapacaktı, gerçekleştirecekti.

Dudağımı ısırdım ve kalçalarımı ona doğru devirdim.

Nefesi etrafımı sardı. Her kasının esnediğini hissettim. Karın kasları göbeğime çarpıyor ve kasıkları benimkilerin içinde esniyordu. Kollarını sırtıma geçirip beni kendine doğru çekti. Karşımda duran o sert aleti, beynimin patlamasına sebep oluyordu.

“Becer beni,” dedim tekrar. Tereddütsüz. Hırlayarak.

“Bana adını söyle,” dedi.

Onun için kolay bir şey değildi. Büyük olasılıkla onu bekletecektim. O da vazgeçecekti. Fakat sabırsızca, “Neden?” dedim.

“Bunun sadece seksten ibaret olmasını istemiyorum. Kim olduğunu bilmek istiyorum.”

Erkeklerde seks mantığı dediğim bir şey var. Azgın olduklarında, ki çoğu zaman öyleler, mantığın kuralları değişir. Düzenli bir sistem olmaktan çıkıp istediklerini almak adına seçtikleri en kısa yol haline gelir. O anki durumumda ben de mantığa yenildim. Zaten sadece isimle beni bulacak değildi ya. Böyle küçük bir kasabada, böyle az bulunan bir ismi...

Ve belki de bir parçam ona izin vermek istiyordu. Ciddi anlamda izin vermek.

“Maise,” dedim, yine sesim titreyerek.

Yüzünde bir şeyler, bir yapboz parçasının yerine oturması gibi yer değiştirdi.

“Merhaba, Maise,” dedi.

“Merhaba. Peki ya senin?”

“Evan.”

“Evan,” dedim, “lütfen konuşmayı kes ve becer beni.”

Önce beni öptü ve sonra yaparken dudağımı dişlerinin arasında tuttu. Acıdan değil rahatlama hissinden çılgılık attım. Bunun için yanıp tutuşuyordum ve bunu içime girdiğinde fark ettim. Gözleri açık bir şekilde yüzüme bakarak beni yavaşça becerdi. El ve ayak parmaklarım kıvrılıp tekrar açıldı. İlginç olan şu ki beni becerirmiş gibi öpüyor ve öpermiş gibi beceriyordu. Her yerim, vücudumun her noktası sıcak ve titrekti. Gözlerimi kaçırmalı ya da kapatmalıydım. Hislerimi devre dışı bırakmalıydım. Kendi sesimi, istemeden seslere dönüşen nefeslerimi duydum. Sesimin toyluğu beni heyecanlandırdı. Kendim gibi değildim. Çılgın bir şey. Evan... ah, onun artık bir ismi vardı... Ağzını göğüslerime yanaştırdı, onları öptü, kendini bana bastırırken göğüs ucu mu emdi ve ben, içim dışıma çıkmış gibi hissettim. Her şey üst üste binmiş duyguların bir karışımı haline geldi. Ellerimi ceplerine kaydırıp onu daha derinlerime çektiğimi fark etmemiştim bile. Çıplak ayağımın serin cama yayıldığını fark ettim. Tenimin deri koltuğa vuruşu. Nihayet dış dünya kayboldu ve geriye sadece basınç noktaları kaldı. Elleri kalçalarımı avuçladı, beni sabitledi, sertliği ve sıcaklığıyla doldurarak onu içimde hissetmemi sağladı. Bu kadar yakın-

laştığınızda çılgınca şeyler hissetmeye başlıyorsunuz. Tüm engeller çözüldü. Onu ağzımda, kalçalarımda, göğüslerimin arasında her yerimde istedim. İçimde hareketsiz kaldığında çılgılık atabilirdim. Beni tekrar becermeye başladığında o kadar ama o kadar yavaştı ki her bir zerresini, içime doluşunu ve klitorisime bastırışım hissettim. Gözkapaklarım kırpışırken, “Geliyorum, geliyorum,” dedim. Durmaksızın devam etti ve kendimi bıraktığımda, her bir zerremdeki gerilim şok edici bir elektrik fırtınasıyla birlikte akıp gitti. Benimle aynı anda geldi. Tüm vücudu titredi, kalp atışları hızlandı, parmakları kalçalarıma gömüldü. Ben yumuşayıp erirken, o içimde ve şaşırtıcı bir şekilde hâlâ sertti. İçime doğru yavaş yavaş bastırmaya devam etti. Sonra başı düştü, vücudu gevşedi ve dirseklerinin üzerinde hareketsiz kaldı.

Gezegenler yörüngelerinde hareket ettiler. Birleşik Krallık’ta şafak söktü. Bir arabanın kapısı daktilo tuşu gibi çarptı.

Yüzüne baktım. O zaten bana bakıyordu.

En son ne zaman beni beceren bir adam, boşaldıktan sonra yüzümü görmek istemişti?

İkimiz de göz kırpmadık, neredeyse nefes dahi almadık. Hâlâ içimdeydi ama yumuşaktı. Ne yapacağımı bilmiyordum. Genellikle hemen geri çekerler ya da ben çekilir ve giysilerimi aramaya başlardım. Altında sıkışmış bir halde hareket edemedim. Elinin tersiyle yanağımı okşadı.

Aman Tanrım. Lütfen, saçma bir şey söyleme. Lütfen, konuşma.

Serbest Düşüş

Uzandı ve beni öptü.

Bununla başa çıkabilirdim. Gözlerimi kapadım ve ben de onu öptüm. Amaçsız, acelesiz, artık ondan bir talebi olmayan bir öpücük. Beni öperken nazikçe kendini çekti. Hafifçe iç çektim. Aletini kondomu üstünde bırakarak pantolonuna tıktı. Gözleri daha öncekinin aksine, vücudumdan kayıp yüzüme odaklandı.

Panik.

Bana beni tanıyormuş gibi bakıyordu. Ruhani bir şekilde değil, bunu çoktan geçmiştik ama “benim için tek gecelik ilişkiden daha fazlasın” gibi.

Oturdum ve giysilerime uzanmak için kendimi zorladım. Külotumu çektim. Sutyenimi taktım. Şortumu giyerken neredeyse yüzünü tekmeliyordum. Güldü ve bacağını tutup baldırımını yanağına sürdü. Kirli sakallarının yarattığı karıncalanmanın sinir sistemime şimşekler göndermesine izin vermemeye çalıştım ama endorfinlere karşı gelmek zor.

Araba çamaşır suyu ve ter gibi kokuyordu. Her şey bittikten sonra o kadar da büyüülü gelmeyen o seks kokusu.

Nasıl dışarı çıkacaktım ben?

Midilli arabanın ön kısmından kederli kederli bize bakıyordu. Tanrım. Küçük çakal hepsini izlemişti.

“Maise.”

Bunu söylediğinde omurlarım sarsıldı. Yan aynada ilginç bir şey bulmuş gibi yaptım. “Evet?”

“Sadece deniyordum.”

Şimdi kapıyı açsam çok mu kabaca olurdu?

Parmak uçları, kollarımdaki yumuşak tüylerin arasında dolaştı. “İyi misin?”

“Evet.”

“Maise.”

Ona döndüm. Sanırım tek istediği buydu; adımı söylemek ve bir tepki almak. Başını eğince o büyülü hali parıldadı. Tanrım, çok güzel bir adamdı. Ve bana çok iyi davranıyordu. Ve boğulmadan arabasından çıkmam gerekiyordu.

“Hey,” dedim zoraki bir neşeyle. “Bir fikrim var.”

Kaşları hevesle kalktı.

“Gidip Gravitron’da rüşvet verebileceğimiz başka biri kaldı mı diye bakacağım.” Zoraki gülümsedim. “Sen de temizlenmelisin. Orada buluşalım mı?”

İyi bir yalancıyımdır. Anahtar özellikler: göz kontağı, özgüven, sonucu önemsememe.

Fakat bir sorun vardı. Evan, onunla tanıştıktan iki veya üç saat sonra, bir şekilde, beni yalan söylediğimi anlayacak kadar iyi tanımıştı. Belki de sesimdeki bir çatlağı fark etti veya gözlerimde kaçamak bir çaresizlik gördü. Çünkü şaka yapmak, kızarmak veya herhangi normal bir tepki vermek yerine, bana onu bir daha görmek istemediğimi söylemişim gibi baktı.

Serbest Düşüş

Aslında söylemek istediğim tam da buydu ama boş verin.

“Tamam,” dedi sessizce.

Kilit nokta: sakın bozma.

“Harika,” dedim ve yanağına bir öpücük kondurmak için uzandım.

Çenemi tutarak yüzüme baktı. Kalbim tabutundan çıkmaya çalışan bir vampir gibi gümlledi.

Evan bana sadece baktı. Başparmağını dudaklarımın, yanaklarımın üzerinde, beni son görüşü olduğunu bilirmiş ve sanki bu görüntüyü hafızasına kaydetmek istermiş gibi gezdirdi.

Ona sahte bir öpücük verecek halde değildim. Başımı indirdim ve arabadan indim.

Etraf, çekiç oyunuyla uğraşan birkaç sarhoş görevli dışında sessizdi. Bisikletime bindiğimde, bacaklarımın arasındaki tatlı yanmadan irkildim. Lanet olsun! Uzun çimenlerin ve çamurun içinden çıkabilmek için ayakta sürmem gerekti ve tabii ki pedalı her ittirişimde yapmış olduğum şeyi ve o an ne kadar iyi, şimdiyse ne kadar kötü hissettirdiğini düşündüm.

Evet, yaşı büyük adamlarla yatıyorum. Sonra da onlar beni terk etmeden ben onları bırakıyorum.

Terk edilme sorunlarım için teşekkürler, baba. Sana lanet olsun.

Asfalta ulaştığımda gözlerim yaşardı. Rüzgârdandır. Cidden, rüzgârdan...

GÖREV: Kendimi Baştan Yaratmak.

Filmlerdeki klişe, saçlarını kestirmektir ama onu boş ver. Koyu ve ipeksi bukleleriyle hava atabilme şansı olan çok fazla İrlandalı kız yoktur.

Gardırobumu da yenileyemem (parasızlık), hayvan sahiplenemem (sorumluluk alabilecek durumum yok), erkek arkadaş edinemem (bkz. bir önceki sebep) veya makyaj malzemesi de alamam (annemin aşırı sürtük makyajı doğallıktan yana olmama sebep oluyor).

Yapacağım şey şu:

Telefonumdaki tüm numaraları silmek. Artık iğrenç herifler yok, arada bir konuşuyoruz diye arkadaş olduğumuzu, hatta aynı familyadan olduğumuzu sanan liseli sürtükler yok.

Üniversiteye başvurmak. Bunun Evan'ın bana sormasıyla hiç alakası yok.

Serbest Düşüş

En az ayda bir kere korkularıyla yüzleşmek. Ağustos ayı için bir şeyler yaptım bile. Eylül ayında, anneme uyuşturucu problemi olduğunu söyleyeceğim. Ekim ayına varabilirsem de palyaçolarla ilgili korkumla yüzleşeceğim.

İş bulmak. Annemin üniversiteye gitmek istememle ilgileneceğini veya ihtiyaçlarımla alakalı bir fikri olmasını beklemiyorum.

Erkekleri kullanmaktan vazgeçmek. Vazgeç. Vazgeç. Vazgeç.

Belki yine o psikoloğa görünmek. Ya da tavşan fetişi olmayan birine.

Annem gibi hayattan soyutlanmak yerine, yaşamaya başlamak.

Evan'ı düşünmekten vazgeçmek...

Derslere kaydımı geç yaptılar çünkü soyadım O'Malley teknik olarak M değil O harfiyle başlıyor. Yani istediğim tüm dersler ben kayıt masasına oturmadan dolmuştu.

“Üzgünüm, Maisie,” diye homurdandı kadın. Nemli klimanın altında uyukulu bir halde oturuyordu. “Hiç yer yok.”

“Maise,” diye düzelttim. “Küçük kız adı olan Maisie'nin kısaltılmışı. Anlamıyor musunuz? Geçen sene Film Çalışmaları dersi için yer ayırtmıştım.”

Çift odaklı gözlüklerindeki yansımadan dizüstü bilgisayarının ekranını seçebiliyordum.

Angry Birds oynuyordu.

“Film okuluna gideceğim,” diye açıkladım. “Bu derse ihtiyacım var.”

“Aktris mi olacaksın?” dedi hafif bir ilgiyle.

“Hayır, film yapacağım.”

“Güzel bir kızsın. Aktris olabilirsin.”

Sadece güzel olmak yetmez, diyecektim ki vazgeçtim; ne yazık ki haklıydı. “Rezervasyonlara bakamaz mısınız?”

“Hiç yer yok.”

Gözlüklerinden roket hızıyla kırmızı bir kuş geçti. “Drama 102 dersine ne dersin?”

“Oyunculuk yapmak istemiyorum ben ya,” diye homurdandım.

“Pardon?”

“Bak, benim için bir yer ayrılmış olmalıydı. Belki de biri size rüşvet verdi. Yargılamıyorum. Eminim bu saçmalığa katlanmanıza değecek kadar iyi bir maaş vermiyorlardır.” Masasına doğru uzandım. “Ama bu benim gerçekten çok istediğim bir şey. Bu dersi alamazsam film okuluna girebilmemin tek yolu dekanla yatmak olacaktır. Büyük ihtimal Porsche marka arabasının içinde ağzıma almam gerekecek. Onunkini ve diğer tüm arkadaşlarınınkini. Şu an belirlemekte olduğun gelecek bu işte. Bence biraz düşün.”

Bayan Bird yuvarlak, çapaklı gözleriyle bakakaldı.

) Kaşımı kaldırdım.

Klik, klik. Lazer yazıcısı vınlamaya başladı. “Görünüşe göre yanılmışım. Boş bir yer açıldı.”

Bayan Bird gözlüklerinin üstünden dikkatle bakarak, çıkan kâğıdı bana doğru uzattı.

“Oyunculuğu cidden düşünmelisin.”

“Teşekkürler, hanımefendi. Düşüneceğim.”

Bisikletime giderken yüzüm neşeyle parladı, ders programını kalbime bastırdım.

FİLM ÇALIŞMALARI. M-TH-F 10:15–11:45. E WILKE. RM 209.

Ona öyle bir odaklanmıştım ki, ön panelinde üzgün bakışlı bir oyuncak midillinin olduğu, bordo renkli Monte Carlo marka arabayı fark etmedim.

Bir film manyağı iseniz şu an büyük olasılıkla, film okuluna gitmek istiyor ve Kubrick’i bile bilmiyor mu, diye düşünüyorsunuzdur.

Öncelikle, zaten Film Çalışmaları dersine bu sebeple girmek istiyorum. Zevklerimin pek modern olmadığını kabul ediyorum. Eskilerden Kubrick, Hitchcock gibi sevdiğiniz adamlardan çok Lars von Trier, Terrence Malick ve Miyazaki’nin anime filmlerinden hoşlanıyorum. Fakat hipster da değilim. Peter Jackson ve J. J. Abrams’ı da sanat filmi yönetmenleri kadar seviyorum.

Bu sebeple evet, Kubrick’in en kült yapımlarından biri olan 2001: Uzak Yolu Macerası’nı bilmemem büyük bir hata oldu.

Film Çalışmaları öğretmenimin de bunu unutacağını sanmayın.

Her gece ışıkları görüyorum, demişti.

Bu sözlerini kafamdan çıkaramıyordum. Yakınlarda bir yerlerde yaşıyor ya da çalışıyordu. Azıcık insanın yaşadığı bu uzak şehirde, bu insanlardan biri de korkusuz bir ağustos gecesinde, beni becermeden hemen önce adımı soran melek yüzlü bir adamdı.

Onu aklımdan çıkaramıyordum.

Bisikletimi kırlara bakan tepedeki su kulesine doğru sürdüm. Keşlerin kafayı çektiği gözetleme yerinin paslı kirişlerine tırmandım. Bu gece o kadar sıcak değildi ve toprak kokulu, huzursuz bir rüzgâr çimleri dalgalandırıyor. Karnaval ışıkları buradan bakıldığında, görünmez bir kavanozun içinde çılgınlar gibi dönen ateşböceklerini andırıyordu. Tıpkı benim gibi.

Böylece düşünmeye başladım. İyi bir adamla yatıp ayrıldıktan sonra iyi mi hissediyorum? İstedğim bu muydu? Yoksa her zamankinden daha mı yalnız hissediyorum?

Retorik sorular.

Belki de birkaç saatliğine deli gibi arzulanmanın yeterli olmadığını kabul etmenin zamanı gelmişti. Birkaç gün, birkaç hafta beni idare ediyordu ama o boşluk geri döndüğünde çok daha büyük ve aç hissettiriyordu. Olay karşımdaki adamdaydı; iyi bir adam bulunca daha farklı olacaktı, diye

Serbest Düşüş

düşünüyordum. O boşluğu doldurabilen bir adam. Ancak o iyi adamı tıpkı diğerlerine yaptığım gibi bıraktım ve içimdeki boşluk hâlâ oradaydı. Bunu ukalalık ve gösterişlilikle kapatıp, kendime hayatın böyle olduğunu ve işlerin böyle yürüdüğünü söyleyip durdum. Kimse mutlu değildi. Kimse tatmin olmuş değildi.

Evan mutluluğun bir sırrı olduğunu düşünüyordu ama yanılıyor. İşin sırrı güçlü olmakta. O boşluğun seni ele geçirmesine izin vermemekte.

Oysa bu konuda başarılı olamıyordum.

Çimenler hışırdadı. Sert bir çatırtı.

Yerimden zıpladım ve keşke bir bıçağım olsaydı, diye düşündüm. Psikopat bir tecavüzcü müydü?

“Kim var orada?” dedi bir oğlan.

Kahretsin. Bisikletimin hemen yanında duruyordu.

“Git buradan,” dedim tehditkâr bir şekilde.

Sessizlik ve sonra alçak bir kahkaha. “Sorun yok. Seni incitmem.”

“Bisikletime dokunma,” dedim. “Ve git buradan.”

Bir sigara ateşi, öfkeli turuncu bir göz gibi karanlıkta parladı. “Çok kabasın.”

Orada ne kadar fazla durursam beni o kadar korkuttuğunu sanacaktı. Yavaş ve çevik hareketlerle bisikletimden indim. Çocuk benden epey uzundu ama çok sıskaydı. Sigaranın ateşiyle aydınlanan devasa âdemelması dışında pek bir şey göremedim.

Benim yaşlarımda olan çoğu genci tanıyordum ve bu çocuğu da okulda görmüştüm. Ezik bir tip, biraz tuhaf.

“Merhaba,” dedi.

Bisikletimi aldım.

“Bir merhaba demeden mi gideceksin?”

“Merhaba,” dedim. “Hoşça kal.”

Tekrar güldü.

Bacağımı attım ve lastiğimle çamuru ezdim.

“Ben Wesley,” dedi.

“Yeni arkadaş edinmek istemiyorum.”

“İsmin bu mu? Tuhafmış.”

Güldüm. Kahretsin. Zemin tekerlek izleriyle dolu ve pürüzlüydü. Bisikleti çekerek yürüsem daha hızlı giderdim.

Wesley, bitki kokulu bir duman bulutuyla beni takip ederken, “Seni daha önce burada gördüm,” dedi. Karanfilli sigara.

“Harika,” dedim, “demek ki beni takip ediyorsun.”

“Buraya önce ben geldiğim için pek takip sayılmaz.”

Ayakkabılarım çamura çarparak durdum. “Bak, her kimsen, tanıştığımıza memnun oldum ama bu kadar yeter. Bir arkadaş, sevgili, takipçi veya ağabey istemiyorum. Aklında her ne varsa, öyle bir şey gerçekleşmeyecek.”

Sigaranın parlak ateşi kavis çizerek karanlığın içinde kayboldu. “Sen M. O’Malley’sin değil mi?”

Kalbim durdu. “Ne?”

Hışırtı. Suratıma doğru beyaz bir şey salladı. Ay ışığıyla mavimsi bir renk aldı. Lazer baskıyı tanıdım.

“Beni film dersinden çıkardılar. Birisi yerimi almış. Ofisteki kadın bana Pamuk Prenses’e benzeyen bir kızın ye-

rimi aldığını söyledi. Senin ne kadar ‘yetenekli’ olduğunu anlatıp durdu.”

“Kahretsin,” dedim.

“Sinirlenmedim,” dedi Wesley. “En azından bana bu dersi neden bu kadar çok istediğini söyleyebilirsin.”

E. Wilke’nin kim olduğunu henüz bilmiyordum. Birine ihtiyaç duymanın nasıl bir his olduğunu... O an sadece benim olan bir şey istedim. Benim yarattığım bir şey. Kimse-nin benden alamayacağı bir şey.

Elimi uzattım.

Wesley önce somurttu sonra elimi sıktı. Teni mısır ka-buğu gibi kuru ve sertti.

“Maise,” dedim.

“Ne?”

“İsmim bu.”

Kolayca ve rahat bir şekilde söyledim gitti.

Bu tip şeyleri daha sonradan önem kazanınca hatırlar-sınız.

“Ve bu derse ihtiyacım olmasının sebebi de...” dedim, “bu şehirden defolup gidebilmek.”

Büyük ve çarpık bir sırıtışla gülümsedi. “Güzel. Ağzı-ma sıçmış olmana değer bir sebep.”

Wesley benimle eve kadar yürüdü. Bilerek olmadı ama sohbet devam etmişti. Onun da filmlere ilgisi olduğunu öğ-

rendim ama daha çok kameralar, sinematografi, video düzenleme gibi teknik kısmıyla. Sevdikleri şeyler konusunda hevesli olan insanlara saygı duyarım. Neredeyse tüm yol boyunca, saniye başına yirmi dört, otuz ve kırk sekiz kare arasındaki farkı ve insan gözünün nasıl çalıştığını anlattı. Beyinlerimizin bu karelerin arasını nasıl doldurduğunu. Film izlerken gördüklerimizin yarısının gerçek bile olmadığını, çoğunu kafamızda uydurduğumuzu anlattı.

Annemi her gün tek bir karede gördüğümü düşündüm. Boşlukları doldurmak için hayatını nasıl flulaştırdığını.

Acaba Evan da kafasında aynı şeyi benim için yapıyor mudur, diye merak ettim.

Evime vardığımızda, Wesley telefonunu çıkardı. “Telefon numaranı alabilir miyim?”

Hemen evet demek istemedim. Liseli oğlanlar peşin hükümlü olabiliyorlar. “Ders konusunda bana duygu sömürsü yapacak mısın?”

Omuzlarını silkti. “Önemli bir şey kaçırırsam bana haber verirsin.”

Numaralarımızı kaydettik.

“Yalan söyledin,” dedi Wesley sırtarak.

“Ne konuda?”

“Yeni arkadaş istemediğin konusunda.”

Rahat bir şekilde, “Biz arkadaş değiliz,” dedim ve verandaya doğru yürüdüm.

Büyük hata. Naz yaptığımı değil, küstahlık yaptığımı

düşündüm. Dördüncü sınıfta değiliz. Çantalarımızda aynı çizgi film karakteri var diye hemen kanka olacak değiliz.

Ama Wesley'nin bundan çıkardığı şey şuydu: Seni becerme ihtimalim hâlâ mevcut.

Söylediğini düşündüğün şeyi asla söylemezsin.

Okulun ilk günü geldi.

Hayat yeniden başlıyormuş gibiydi. Hâlâ yaz sıcağıyla cayır cayır yanan o eylül güneşi, yavaş yavaş azalmaya başlamıştı. Yaprakların gölgeleri kaldırımdaki pikseller gibi titreşti. Tüm sesler rahatladı, yaz mevsiminin boğucu özgürlüğünü attığına ve kısıtlanmış rahatlığına, programlarına ve rutinlerine döndüğüne sevindi. Her şey dünyayı güneş ve toz moleküllerine ayırarak yavaş yavaş yerleşen sonbaharın altın tozuyla kaplanmıştı.

7.55, İlk zil, ferah ve rahatlatıcı. Tüm varlığım, önümüzdeki on ay boyunca oynayacağımız rol için itaatkâr bir şekilde kendini hazırladı. Bronzlaşmış vücutların arasından, jel ve parfümlerden gelen okyanus kokularını aşarak geçtim. Herkes yüzünü telefonuna gömmüş, dış dünyayla bağlantılarını kesmeden önce son değerli dakikalarını değerlendiriyordu. Benimkini dolabıma tıktım. Wesley bana mesaj atmıştı: 4. teneffüste öğlen yemeği? Ben de, olur, görüşürüz, dedim.

Böylece Evan'a söylediğim gibi, “yeni işimin” ilk günü başlamış oldu. Nerede olduğunu ve işine başlayıp başlamadığını merak ediyordum.

Kendine bağırarak istersin: Hissetmiyor musun? Kanındaki tuhaf tedirginliği, yakınlardaki bir güç tarafından etkilenirmiş gibi titreştiğini hissetmiyor musun? Güçteki dalgalanmayı fark etmedin mi, Luke?

Dolabımın kapağını çarparak kapattım.

Yanımdan dudaklarını büzmüş bir Kötü Kız geçti. Gözlerini vücudumda bir engerek yılanının dili gibi kaydırdı.

Tamam, kendimi tamamen yenilememiştim. Rahibe Teresa değildim. Giyim kurallarını ihlal etmeyen kısacık bir şort ve pek özenli kapatmadığım düğmeleri olan bir erkek gömleği giymiştim. Komik olan şu ki kasabalı giysilerim ve sıfır makyajımla, tüm sabahını kaşlarını almak için harcayıp günün sonunda süs köpeğine benzemiş bu kızdan on kat daha iyi görünüyordum. Ona tatlı tatlı gülümsedim ve alaycı bakışı derinleşti. Gözleriyle beni tararken, gözbebeklerinin arkasında çakan şimşekleri görebilirdiniz. Hedef belirlendi. Yok et.

8.00–9.05, İleri Matematik dersi. Annemin dediği gibi, en kötüyü en önce hallet. Tetikleydim ve dikkatliydim. Notlarımı eski moda kâğıt kalemle aldım. Bazı çocuklar dizüstü bilgisayarlara ve tabletlere asılmışlardı. Çifte standartlı bir ders, diye düşündüm.

9.10–10.10, Dünya Tarihi. Bunda da rakamlar vardı ama yeterince değil. Dalıp gittim. İşte size dünya tarihi: Kız, oğlanla tanışır. Kız, oğlanı becerir. Kız korkar ve oğlandan kaçır. Oğlan, kızı tavlama için koca bir medeniyet kurar.

Dersten sonra Wesley'ye mesaj atmak için dolabama gittim ama donup kaldım. Rahatlamaya ihtiyacım var ama

heyecanlı detayları paylaşmaya niyetim yok, demenin kibar yolu nedir? Her neyse. Birbirimizi tanımıyorduk bile. Şimdi peşin hükümlü kimdi?

Çene yukarı, neşelen dedim kendi kendime. Sıradaki ders Film Çalışmaları. Geleceğimin ilk kırıntıları. Sonra da Wesley'ye mesaj atıp ne kaçırdığı konusunda böbürlenmek için bir sebebim olacaktı.

İnsan kalabalığının arasından üst kata doğru çıkarken, Evan'ın söylediklerini düşündüm. Bir klasiktir. Eğer dediğiniz gibi bir klasikse, bayım, eminim derste bunu göreceğiz.

Kuzunun bilinçsizce bıçağa doğru atılmasını izler gibi.

209 numaralı sınıf koridorun sonundaydı; yan tarafındaki devasa pencere, doğrudan güneşe açılan bir kapı gibiydi. Birkaç saniye güneşi içime çektim, ışınlar gözkapaklarımın içinden geçti. Sınıfa girdiğimde gördüğüm şey, damarlarımda milyon tane mikroskobik patlamaya sebep oldu.

Önce onu gördüm.

Gözlerimi kırpmadım. İçimdeki her şey bir anda durdu. Ütülü bir pantolon ve yakalı gömlek giymişti. Tıraş olmuş, saçlarını özenle taramıştı ve gümüş rengi bir saat bileğinde parlıyordu ama bu kesinlikle oydu. O elleri biliyordum. O dudakları biliyordum. Yatakta kendimi tatmin ederken hafif kapalı gözlerini ve kirli sakallarıyla boynuma sokulan yüzünü hayal etmiştim.

Hemen anladım. Evan Wilke. Riverland Lisesi'nde öğretmen olarak yeni işine başlıyordu.

Öğretmenim olarak.

10.15–11.45, Dünyanın Sonuna Giriş dersi.

Başını kaldırdı ve en arka taraftan başlayarak tüm odaya samimi ve onaylayan bir şekilde gülümsedi. Gülümsemesinin bana ulaşması tam tamına iki saniye aldı ancak bir şimşek gibi yaklaşan felaketimi ve kaçışım olmadığını hissettirdi.

Bana doğru uzanıp durakladı. Yüzü düştü. Dehşete düşmüş değildi ama yüzündeki tüm ifadeler yok oldu. Şok.

Çocuğun biri beni iterek içeri girdi. Kapının girişinde aptal bir halde duruyordum. Sadece birkaç saniyeydi ama bir dizi sonsuzluk gibiydi.

Evan sersemlemiş bir şekilde bana bakıyordu. Sanırım kafası karışmıştı. Öğrenci olduğumu anladığını sanmıyorum. Kendimi toparlayıp içeri girdim ve kapıya en yakın olan sandalyeye oturdum.

Ağzı hafifçe açıldı.

Suçumuz ne, Sayın Yargıç?

On sekiz yaşındaydım. Henüz öğretmenim olmamıştı.

İçki içtim. Herkes içer.

Bana alkol aldı. Yaşımı gizledim. Onun suçu değil.

Söyleyeceğimi söyledim.

Gözlerim açıktı ama bir dakika boyunca ne gördüğümün farkında değildim. Annemin dediği gibi gözüme perde inmişti. Bayılmıyorsun ama bir süre kendinde olmuyorsun.

Sınıf dolmaya başlamıştı.

Evan masasındaki kâğıtları karıştırdı. Sonra orada durdu; REM uykusundaymış gibi sağa sola gidip gelen gözleri dışında tamamen hareketsizdi.

Bu bir rüya mıydı? Daha çok kâbus gibiydi.

Doğruldu ve kapıya doğru yürüyüp yanımda durakladı.

“Biraz dışarıya gelebilir misin?”

Yumuşak ve ihtiyatlı. Hiçbir duygu kısıntısı yok.

Ona bakmadan öylece durdum; savunmasız hissediyordum. Derse hiçbir şey getirmemiştim. İhtiyacım olan şeylerin kafamın içinde olduğunu düşünmüştüm.

Güneşin altında bekledi. Çocuklar tuvalete girip çıktılar. Gürültüleri, aramızda camdan bir duvar varmış gibi belirsiz ve uzak geliyordu.

Onu bir daha görürsem ne yapacağımı düşünmüştüm. Kollarına koşmak. Kaçtığım için özür dilemek. Yüzüne dokunmak. Öp onu, öp.

Bunun yerine, yere vuran güneş ışığının yanında durduk.

“Maise,” dedi.

Sesiyle birlikte kafamı kaldırdım.

“Bu gerçek adın mı?”

“Evet.”

“Çok üzgünüm.”

Buna hazırlıklı değildim. Öfke bekliyordum. Bana yalan söyledin. Kaçıp gittin. “Neden?” dedim.

Sadece başını salladı.

“On sekiz yaşındayım,” dedim hızlıca. Etrafımızdaki çocuklara bir bakış fırlattım. Kimse ortada bir tuhafılık olduğunu anlamış gibi görünmüyordu. Sadece öğrencisiyle konuşan bir öğretmen. “O zaman da on sekiz yaşındaydım. Bu yüzden, şey... üzülme.”

“İyi misin?”

Sanırım iyi olmaya başlıyordum. “Evet.”

Durduğu yerde sallandı. Bu hareketi onu genç gösteriyordu. Tanrım, kaç yaşındaydı ki? Yirmilerinin sonunda, diye düşündüm ama hiçbir fikrim yoktu. Aramızda bir sınır gibi duran altmış santimlik güneş ışığı, bugün biraz daha sakın ve tatlı gelen o süet kokusunu engellemeye yetmedi.

“Ne yapacağımı bilmiyorum,” dedi. “Bana ne yapacağımı söyle. Başka bir sınıfa geçebilirsin ya da ben... hemen istifamı verebilirim. Yapabilirim. Söylemen yeter.”

Saçmalıyordu ve kalbim patlayacak gibiydi. Suçlusun, diye düşündüm. Kızıışmış bir haldeydi. Hiçbir şey yaşanmamış gibi davranırsak bunun bir felakete dönüşeceğini biliyorsun. Çünkü hâlâ bir şeyler hissediyorsun.

Zil çaldı. Bir dakika.

Evan hareket etmedi. Bakışları kusursuz bir şekilde bana odaklandı.

Boşalan koridoru gözleyerek, “Sen yanlış bir şey yapmadın,” diye fısıldadım. “Ve başka bir sınıfa da geçmek istemiyorum.”

“Maise,” dedi. Sadece ismimi söyledi.

“Ve üzgün olan benim. Öyle gitmemeliydim.”

Otuz saniye. Dolaplar kapandı. Ayak sesleri hızlandı.

“Bunu yapabilir miyim bilmiyorum,” dedi.

“Yapabilirsin.” Ağzımdaki her bir tükürük damlasını toplayıp cümlemin sonuna, “Bay Wilke,” diye ekledim.

Son zil çaldığında birbirimize bakıyorduk. Birlikte sınıfa doğru yürüdük.

Serbest Düşüş

Hayatımın hem en uzun hem de en kısa bir buçuk saat idi ve sonunda hatırladığım tek şey, “Perşembe günü görüşürüz,” deyişi ve bana herkese baktığından bir kalp atışı kadar daha uzun bakmasıydı.

Wesley bön bön bana baktı. “Yok artık.”

Sanırım göğüslerime bakıyordu. Onları tamamen unutmuştum. Tüm vücudumu unutmuştum. Hissettiğim tek şey derimin altında kaynayan kanımdı.

“Kayıt bürosundaki kadının ne demek istediğini şimdi anladım,” dedi Wesley. “Çok yeteneklisin.”

“Kes sesini,” dedim miskin miskin. Sırıtmadan durmıyordum.

“Neden böyle mutlusun?”

Devasa gülümsememi ona çevirdim. Yüzümün nasıl göründüğünü çok iyi biliyordum: coşkulu, kızarmış, erkeklerin aklını başından alan coşkuyla büyümüş gözbebekleri. Bunun aldatıcı olmasını umursamıyordum. Hiç umurumda değildi. “Hayat,” dedim. “Yaşıyor olmak.”

“Tuhafsın.”

Güldüm ve yemek tepsimi tezgâhın üzerine itirdim. Bir parça kayıp boşluğa düştü.

Bay Wilke’ymiş.

Başlangıçta sadece yanlarında olmak bile güzeldir. Bakmak. Bunun tadını çıkarmak. Cennetten düşüp kazara altın bir masadan devrilmiş, yine de yıldız tozu gibi parlayan bir hediye.

Henüz süpürge dolapları veya kilitli kapılar hakkında çılgınca fantezilerim yoktu.

Sadece mutluydum.

Yemek yerken Wesley telefonunu çıkardı ve video çekmeye başladı. HD kayıt yapan pahalı bir telefondur. O kadar havamdaydım ki itiraz etmedim. Kafeterya camına doğru eğilip gözlerimi kısarak Bay Wilke'nin arabasını aradım. Bu bana pis bir heyecan verdi. O arabada terim vardı. O arabada tatmin olmuşum. Tüm bu çocuksu kalabalığın tam ortasında bir yerlerdeydi.

Tenim, altında akan kandan patlayacak gibiydi. Her şey sanki üzerime doğru geliyordu; hava, sesler, gözler. Kafayı bulmuş gibi her şeye dokunmak, her şeye temas etmek istiyordum. Herkesin ne kadar hayatta olduğumu bilmesini istiyordum.

Wesley telefonunun kamerasından beni izliyordu.

“Nereye bakıyorsun sen?” dedim.

“Tımarhane kaçkınına.”

Kameranın lensine doğru yanaştım. Yana çekilmeye çalıştı. “Üzgünüm,” dedim. “Hiç kaçmadım aslında. Burası tımarhanenin ta kendisi.”

“Sen delisin,” dedi hayran hayran.

“Bekle ve gör.”

Eve giderken uzaktan Bay Wilke'nin park yerindeki arabasını gördüm. Dalgın gözlerimle çakıllıkta durup deri

koltuğun çıplak tenime nasıl yapıştığını anımsadım. Sonra birisi korna çaldı. Eve bisikletle dönüşümü hatırlamıyorum. Hiçbir şey hatırlamıyorum. Hayal meyal geçen bir gün, biraz gün ışığı, okul zilinden sonra eve geldim. Mutlu bir sessizlik ve karanlığa gömülmüş evde yalnızdım. Sonsuzluk gibi geçen uzun bir süreden sonra ilk kez küveti doldurdum. Saçlarımı bağladım, eski bir şişe portakal yağı buldum. Her zaman mumumuz bulunur. Uyuşturucu kullanılan bir evin olmazsa olmazı. Birkaç tane mum yaktım ve kaynar suyun üstüne bıraktım. Süngeri yavaşça bacaklarımda, kollarımda gezdirdim. Tenimin uyarılmaya ihtiyacı vardı.

Her yerimin uyarılmaya ihtiyacı vardı.

Kendimi tatmin etmem genellikle hedefe ulaşmaktan ibaret. Seks mantığı. İstedikimi elde etmek için en kısa yol.

Bu gece değil.

Dizlerimi araladım, elimin kasıklarımda ilerlemesine ve yerçekiminin belirlediği bir noktaya yerleşmesine izin verdim. Anılar bir bir beynime doluşurken gözlerim kapandı. Yüzünün göğüslerimin arasındaki pütürlü hissi. Göğüslerimde gezinen o sıcak ve yumuşak dudakları. Küvetin dibine doğru batıp, suyun ağırlığının tıpkı onun vücudu gibi beni kavramasına ve üzerimde baskı kurmasına izin verdim. Suyun altında parmağımı dudaklarımda gezdirdim. Aynı şey değildi. Onun sertliğini, o dumansı ve eski deri kokusunu, etrafımı saran o boğucu maskülenliğini, kendini içime doğru zorlamasını arzuladım. Mum ışığı gözkapaklarımda titredi. Kendime tıpkı onun gibi hafifçe, titreyerek dokun-

dum; ılık su parmağımın ucunda fırıl fırıl döndü. Sanki onun diliymiş gibi hissettirdi. Aletinin başıyla beni uyarmasını, bana önce kendi ismimi söyletirmesini anımsadım. Nefes alışım hızlandı. Dudaklarımı ısırdım. Parmağımı içeri doğru ittirdim. Su porselene çarpıp şakladı. Tanrım, şu an beni beceren keşke o olsaydı. Bu onun parmağı, diye düşündüm. Benim değil. Bu oydu; beni sınıfın duvarına yaslayıp elini çamaşırımın içine kaydıran, parmağını içimde gezdiren ve beni beceren. Tepeye dokunmadan klitorisimin etrafında gezinen onun başparmağıydı. Tamamen içime aldığım, sert ve hızlı bir şekilde içeri kayan ve gerçek olmayacak kadar derinlerimde beni zevkle titreten onun parmağıydı. Karnımı dolduran, giderek yükselen bir sıcaklığa sebep olan ve daha fazla dayanamayıp beni boşaltan onun parmağıydı. Kasıklarımı gerginleştirip beni beceren, bağırtan ve boşaltan oydu. Kendimi suya ve kafamdaki bu adama bıraktım.

Salı günü.

Havuç çubukları ve krem peynir.

Evan'ın görmesi ihtimaline karşı saçlarına aşırı vakit harcayan ben.

Beden Eğitimi öğretmenim: “Evet, lezbiyenim ama bu işi almamı engelleyen bir şey değildi.”

Koridordaki kavgayı kayda alan Wesley. Çocuğun birinin burnundan fişkıran kan, uzun kırmızı bir göl gibi akıp gidiyordu.

Serbest Düşüş

Eve dönerken beni sıırıslıkılam eden ani ve soğuk yağmur. Yenilmez tenim bunu hissetmiyordu bile.

Çarşamba günü.

Karanfilli sigaranın tanıdık kokusu.

Tarih dersinde, ödev üzerinde birlikte çalışmak isteyip istemediğimi soran kız.

Dünyayı gri renge boyayan fırtına bulutları.

Wesley bana, şehir merkezindeki evsiz bir adamın aynı kavşaktan bir ileri bir geri tekrar tekrar geçtiği bir video gösteriyordu.

Perşembe günü.

İçeriye girerken bana doğru baktı. Diğer birkaç kişinin önden girmesini bekledim, böylece içeri yalnız girebilirdim. Endişe içinde yukarı doğru bakınca beni gördü ve gülümsemi. Arabadaki, o küçük ve özel gülümsemeydi. Çabucak masasına doğru baktı ama dudakları hâlâ kıvrılmış bir haldeydi.

“Maise.”

Wesley’nin bu sınıfta ne işi vardı?

“Ne oluyor?” dedim.

Suratını astı. “Seni de görmek güzel.”

Yanına oturup bir ona, bir de Bay Wilke’ye doğru endişeli bakışlar attım. Acaba biliyor olabilir miydi? Bu bir tür müdahale miydi?

“Ne yapıyorsun burada?”

“Yedek listesindeydim. Biri dersi bırakmış.”

“Ah.”

Ses tonumdaki hayal kırıklığı fark ediliyordu. Wesley önünde duran masayı tekmeledi. Dişlerimle tırnağımın kenarını kopardım; kötü bir alışkanlık.

Dünyalar çarpışıyor. Böyle durumlar komedi dizilerinde asla iyi sonlanmaz.

“Sadece seni burada görmeyi beklemiyordum,” dedim.

“Belli oluyor.”

Bana bakmadı. Ben de masama baktım. Birisi masaya RIHANNA = SÜRTÜK yazmış. CHRIS BROWN = MAGANDA diye eklemeyi düşündüm ancak büyük olasılıkla bitiremeden Bay Wilke’ye yakalanacaktım.

Bir anda aklıma gelen cezaya kalma fantezisinin tadını çıkaracak değildim.

Kabaran mutluluğum bir anda sönmüştü. Aniden ortaya çıkıp öğretmenini baştan çıkaran fingirdek kız değildim. Tipik sıkıcı problemleriyle sıradan bir ergendim.

Bay Wilke’ye doğru baktım. Sanki Maise radarı var gibiydi; gözleri hemen benimkilerle buluşuyordu. Ya da belki de bana benim fark ettiğimden çok daha fazla bakıyordu. Küvette olanları hatırlayıp kızardım ama bakışlarımı çevirmedi. Bunu yapabilirim, diye düşündüm. Sana dokunamam ama seni gözlerimle becerebilirim. Bugün yakası açık, saçları ise biraz dağınıktı; benim için olup olmadığını merak ettim. Gözlerimi üzerinde dolaşması için bıraktım; omuzlarından beline ve tekrar yavaşça yukarı. Onunkiler bana sabitlenmişti.

Etrafımda hareketlenmeler vardı. Wesley üstümde kamerasını denemekle meşguldü.

“Tanrım, yeter!” diye çıktım. “Çekmeden önce bana da sorsan ya!”

“İlginç bir kare yakalamıştım.”

Yüreğim ağzıma geldi. “Ne karesi?”

“Büyük bir öfke.”

Rahatlamış bir şekilde güldüm. Wesley kötü bir çocuk değildi. Biraz asosyal, büyük olasılıkla bakır, sağlıksız bir şekilde bana bağlanmış olabilir. Fakat böyle zamanlarda, bu tip bir ergen tuhaflığı rahatlatıcı bir şeydir. Tanıdık. Hemen elime alıp kavrayabileceğim basit bir oyuncak. Bay Wilke ve aramızda yaşanan her neyse onun karşısında duran koruyucu bir duvar gibi.

Son zil çaldı.

Öğretmenim gülümseyerek ayağa kalktı. Büyük fakat sıradan bir gülümseme. Bizimle konuştu, sorular sordu, ders anlatmaktan çok bizim cevaplarımızı dinledi. Bize YouTube’den film parçaları izletip ara sıra beliren mecaz kullanımları gösterdi. Biz kendimiz anlamaya başlayınca hevesli bir şekilde gülümseyerek başını salladı. En sevdiğimiz yönetmenleri, aktörleri ve bestecileri sordu. Normal bir insan gibi cevaplamayı başardım. Başka bir çocukla Yaratık filmi- nin feminist bir film olup olmadığıyla ilgili bir tartışmaya girdim. Wesley bahsettiğimiz filmdeki bir karakterin aslında erkek olarak yazıldığını söyledi ve biri ona Wesleypedia dedi (zekice). Sonra Bay Wilke, beş dakika boyunca Holl-

ywood'un kadınları nasıl pasif gösterdiğiyle ve bizi kadınların hâkim olduğu bir Zor Ölüm filminden nasıl mahrum ettiğiyle ilgili söylenmeme izin verdi. Bizi ciddiyetle dinledi, yüzü merak, zevk ve saygıyla doldu. Bizden daha zekiydi ama kibirli değildi. Zekâsını bir sır gibi bizimle paylaşarak bizi buna ortak etti. Tüm sınıfın ona âşık olduğunu hissedebiliyordum.

Ve ne zaman gözleri bana dokunsa havanın sarsıldığını hissettim.

Şimşekler çaktı.

Bay Wilke ismimi söylediğinde Wesley'nin arkasından kapıya doğru ilerlemeye başlamıştım.

Wesley kaşlarını kaldırdı. Ne olduğuyla ilgili hiçbir fikrim yokmuş gibi yaparak omuzlarımı silktim. "Ben sana yetişirim. Bana taco al."

"Beş dakika içinde gelmezsen ben yerim."

"Domuz."

Konuşmayı uzatıyordum. Gergindim. Bunun sonunda harika bir şey olabilirdi veya istifamı veriyorum, bensiz daha iyi olacaksın, konuşmasına da dönebilirdi.

Ve bu tanıştığımız geceden sonra onunla ilk yalnız kalışım olacaktı.

Geri döndüm. Masasının arkasında durdu; öğretmen ve öğrenci arasındaki nahoş teması önleyecek somut bir engel gibi.

Serbest Düşüş

“Kapıyı kapat.”

Kalbim kasıldı.

Kapattım, elim kilidin üzerine geldi ama açık bıraktım. Nerede durmam gerektiğini merak ederek masasına doğru yavaşça yürüdüm. Dizlerim dondu.

“Merhaba,” dedi.

O ana kadar hiç konuşmamıştı. Sınıftaki konuşmaları-mız sanki başka iki kişi arasında geçmişti.

“Merhaba.”

Kaşları kalkmış, dudakları aralanmıştı. Önceden prova ettiği bir şey söyleyecekmiş gibiydi ama sadece bana baktı ve bu bakış eriyip gitti. Ve bakmaya devam etti.

“Tuhaf geliyor mu?” dedi sonunda.

“Evet. Sana tuhaf geliyor mu?”

“Evet.”

“İyi.”

Ağzının köşesi titredi. Aynı şeyi midem yaptı. Ağırılık merkezime kanatlanarak uçup gitti.

“Sürekli, bunun bir tür eşek şakası olmasını umuyorum,” dedi.

Yutkundum. “Hayatın kendisi bir eşek şakası.”

“Ne yapacağız?”

Gözlerim büyüdü.

“Kahretsin,” dedi gülerek. “Öyle demek istemedim. Yani tuhaf bir durum olmadan nasıl birlikte ders yapacağız?”

“Bunun mümkün olduğunu sanmıyorum.”

“Senin için çok tuhaf olmaya başlarsa söyle. Ne istersen yaparım. Sorgusuz sualsiz.”

Bana bir kurbanmışım gibi davranmasından nefret ettim. Özür dilemesi gereken biriymişim gibi...

“Peki ya sen?” dedim kalçamı masasına dayayıp, kollarımı kavuşturarak. “Senin için çok tuhaf olmaya başlarsa ne olacak? Toplanıp gidecek misin?”

“Öyle değil işte.”

“Peki ya nasıl?”

“Ve benim için zaten çok tuhaf,” dedi sorumu duymazdan gelerek. “Bu hafta nasıl geçti bilmiyorum. Önce sınıfıma girdiğin ilk an, bir de şu an var. Başka bir şey yok.”

Ağzım açıldı ve istemsiz bir nefes verdim.

“Ama bunu sana dayatmak istemiyorum. Bu senin problemin değil.”

“Empoze et,” dedim.

Ürkerek geri çekildi. Ardından elini masasına koyarak eğildi. Aramızdaki boşluk, objelerin engeline rağmen bir şekilde azalıyordu.

“Hayatını mahvetmek istemiyorum, Maise.”

“Dördüncü saat dersin var mı?”

“Hayır.”

O bir şey yapamadan kollarımı indirip açık yakasını tuttum, parmak uçlarımdan üstünde yükselip gemi kadar geniş masanın karşısından onu öptüm. Karşı koymadı. O da hafifçe beni öptü. Dikkatliydi. Tadı mentollü kremaya benziyordu, Bailey’s gibi. Yüzü sakalsızken daha sert gelmişti.

“Bu çok tehlikeli,” dedi ağzımın içine doğru.

“Biliyorum,” dedim.

Serbest Düşüş

Beni masasına doğru çekti, ben de bacaklarımı iki yanına yerleştirdim. Durmaksızın öpüştük. Bir eli ensemde, diğeri ise kasıklarımın arasında ilerliyordu. Bacaklarım gerildi ve dudaklarım otomatik olarak aralandı. Ellerimi, dağıtmayı deli gibi istediğim saçlarına soktum. Nefesim kesilmişti ama yine de kremalı mentol tadına doyamayıp öpmeye devam ettim. Sıkı ve yumuşak dudakları benimkileri aralayıp ayırıyordu. Bunun yaşanacağı ihtimaline karşı mentollü şeker mi yedin, diye düşündüm sersem sersem. Sen de buna benim kadar takılıp kaldın mı?

Kapı çaldı.

Eller hemen ayrıldı. Masasından inerek şortumu düzelttim. O da masasına oturdu ve bacak bacak üstüne atıp, “Evet?” dedi derin ve sağlam bir şekilde.

Uygun bir mesafe yaratmak için geri adım attım ama gözlerimiz birbirini bırakmadı.

Şükürler olsun ki sıradan çocuğun biriydi. “Projeksiyon aleti burada mı?”

“Hayır,” dedi Bay Wilke. “208. sınıfta.”

“Kusura bakmayın.” Kapı kapandı.

İkimiz de sesli ve derin birer nefes aldık.

“Burada yapamayız,” dedi.

“Nerede yapabiliriz?”

Gülerek, “Hiçbir yerde,” dedi ama gözleri sözcükleriyle ters düşüyordu.

“Bana iyi çocuğu oynama şimdi,” dedim. “Ereksiyon olmuş halde oturuyorsun orada.”

Nefes nefese söylediğim sözcükler biraz havamı bozmuştu. Kaşlarının altından savurduğu biraz utangaç, biraz yoğun bakışları, içimdeki her bir noktayı eritti. Yanlış bir şey yapmamaları için ellerimi sıktım.

“Şimdi ne olacak?” dedim.

“Bilmiyorum, Maise.”

Adımı söyle. Tanrım! Adımı söyle!

“Kırmazsın beni merak etme,” dedim alçak bir sesle. “Oyuncak bebek değilim. Kırılgan da değilim. Ve hayatımı olduğundan daha fazla mahvedemezsin.”

Yine o kırıksık ifade; insanların trajik hayatını gözlemleyen kederli bir melek gibiydi. “Konu sadece hasar kontrolü değil. Bundan çok daha fazlası olmalı.”

“O halde daha fazlasını ver,” dedim.

Dördüncü ders zili çaldı.

Okuldan çıktım ama kalbim, onu ektiğim yerde güneşi bekleyen minik bir tohum gibi orada kaldı.

Cuma yağmurdan ibaretti. Sinsi yaz yağmuru, Alev Kapanı filmindeki gibi doğru anı bekleyip tüm havayı emdi ve gökyüzünü sulara boğdu. Ebediyet kadar uzun bir zamandan sonra ilk kez annem beni arabasıyla okula götürdü. Arabada, uçakta yan yana oturmuş iki yabancı gibi tuhaf bir sohbeti sürdürmeye çalıştık.

“Melissa’yla görüşüyor musun?”

“Kim?”

“Takıldığın Melissa adlı kız. Sarışın olan.”

“Onunla birinci sınıftan beri konuşmadım.”

“Ah.”

Trafik ışıkları. Sarı. Kırmızı.

“Yemek paran var mı?”

“Evet.”

“Nereden buldun?”

“Gece işine çıktım.”

“Laflarına dikkat et!”

Yeşil.

“Burada inebilir misin? Gidip birini almam gerek.”

Bir şey söylemeden kapıyı açtım.

“Tatlım.”

Anneme bakarken badana gibi bir makyajın altında kendi yüzümü gördüm. Sesimden koparıp attığım o köylü şivesi vardı. Asla ama asla benim olmayacak olan, karanlık bir geleceği vardı.

“Hadi, bu hafta sonu bir yerlere gidelim. Sen ve ben.”

Geber.

“Geç geleceğim,” dedim.

“Seni seviyorum.”

Kapıyı çarparak kapattım. Yüzüne çarptığımı hayal ettim. Camın üzerinde bırakacağı palyaço makyajı.

Size neden mi yalan söyledim, Bay Wilke? Çünkü asla onun gibi olmayacağım.

“Bu derste farklı bir yol izleyeceğiz,” demişti.

Wesley’nin yanında oturdum, gözlerim dışarıdaydı. Büyük, yaşlı bir kara meşe ani bir esintiyle titredi ve binlerce kuru yaprak birbirine çarptı. Açık camlardan yanık kokusu girdi. Dünya, yağmurun boşalmasını beklerken gergin ve solgundu. Nasıl hissettirdiğini çok iyi biliyordum.

Wesley, Bay Wilke’yi filme aldı. Bay Wilke, öznenin izni olduğu sürece sorun olmayacağını söyledi. İzin almak çok önemliydi.

Bunu unutmayın.

“Sınavlara, testlere veya bu tür saçmalıklara inanan biri değilim,” dedi öğretmenimiz. Saçmalık kelimesi ilgimi çekti. Ona döndüm. Rahat giyinmişti; kot ve ekose desenli gömlek. Bazen gözlük takıyordu; basit plastik çerçeveli, gözlerini kısışını vurgulayan, dar camlı gözlükler.

Sınıfta bunu fark eden tek kız ben değildim. Karamel renkli teni ve gece gibi parlayan saçlarıyla, Hiyam adlı kız bacaklarını bir o yana bir bu yana atıp duruyordu.

Wesley kamerayı Bay Wilke’ye doğru tuttu ama şimdi Hiyam’a bakıyordu.

Gözlerimi devirdim.

“Bu dönem size sadece bir ödev vereceğim,” diye devam etti Bay Wilke. “Kısa bir film çekeceksiniz. Herhangi

bir tür, tarz, konu. Üç bacaklı kediniz hakkında bir belgesel de olabilir. Klasik bilimkurgu türünde bir film de olabilir.” Gözleri bana değdi ve kızardım. “Ne isterseniz. Size kalmış. Minimum üç dakika, maksimum on dakika uzunluğunda. Grup halinde veya tek çalışabilirsiniz. Grup olarak çalışmanızı şiddetle tavsiye ediyorum. Bütün filmler bu şekilde yapılıyor biliyorsunuz.

Masasına doğru eğildi. Vücudunu arabasının ön kol tuğunda benimkinin üstünde hayal ettim. Hiyam kollarını kafasının üstüne uzatarak esneyerek göğüs dekoltesinden frikik verdi.

Wesley kamerasını düşürdü.

“Hayatta seninle çalışmam,” diye homurdandım.

Bay Wilke, doğrudan bana bakarak ve vücudumdaki tüm kanın tenime sıçramasına sebep olarak, “Ancak,” diye devam etti, “çılgın ama dâhi bir yapımcıysanız yalnız da çalışabilirsiniz. Tamamen size kalmış.”

Hiyam bir kedi gibi gözlerini kısarak bana baktı.

“Bu projenin kış tatiline kadar teslim edilmesi gerek. Birlikte izleyip not vereceğiz. Bana bu konuyla ilgili hiçbir soru soramazsınız. Bilmeniz gereken her şeyi söyledim. Duymadığınız kısımlar varsa internetteki sınıf klasörümüze bir kopyasını yükleyeceğim.”

“Duydun mu, sersem kafa?” dedim Wesley’ye.

Sırıttı. “Eş olmak ister misin?”

“Hayır.”

“Bizim için bir fikrim var bile. Çok manyak olacak.”

Bu çocuk beni öldürecek.

Wesley'nin bensiz çıkacağını düşünerek zil çalınca biraz oyalandım ama hevesli bir yavru köpek gibi bekledi. Kapıya doğru giderken arkama baktım. Bay Wilke başını hafif yana yatırmış, gölgeli yüzüyle beni izliyordu. Bakışlarımız ateş ve barut gibiydi. Burnuma gelen koku başka bir şey değildi. Bu bizdik. Yanıyorduk.

Ben dalgın gözlerle park yerine bakarken, Wesley nugget' larımı yedi. Ara ara meteor yağmurları gibi şiddetli yağmur yağıyordu. Çaresizce kendini tutan gökyüzü sıkıştı. Zaten sahip olduğunuz bir şeyi istemekle ilgili çok kötü bir şey var. Ne kaçırdığınızı çok iyi biliyorsunuz. Bedeniniz, kendini o acının ve doldurmak istediği o boşluğun etrafında nasıl şekillendirebileceğini çok iyi biliyor.

Tanrım! Okulun ilk haftası daha yeni bitiyordu. Bırak haziranı, kış tatiline kadar hayatta dayanamazdım.

“Selam, Maise.”

Perişan bir halde Wesley'ye baktım.

Çok da çirkin bir çocuk değildi. Karakteristik bir tipi vardı; keskin ve koyu mavi gözler, daima rüzgârdan dağılmış gibi görünen kabarık koyu renk saçlar, çıkık âdemelması ve daima sırtıtmaya hazır büyük bir ağız. Biraz kilo alsa ve sakalları olsa belki... Yine de yapabileceğimi sanmıyorum ama diğer kızlar yapabilir.

“Ne?” dedim.

“Öğretmenimizden hoşlanıyorsun.”

Karnım kasıldı. Hoşlanma biraz hafif kaldı. Fakat dış-tan nasıl göründüğünü bilmek iyi olabilirdi. “Neden böyle düşünüyorsun?”

“Çünkü sürekli becer beni suratınla geziyorsun.”

Güldüm ve tepsisinden bir nugget tırtıklayıp karşısında oturdum. Deforme olmuş bir horoz gibi görünüyordu. “Hiyam da ondan hoşlanıyor.”

Wesley iğrendiğini belirten bir ses çıkardı.

Tavuğumu ballı hardala batırdım. “Onu yakışıklı bulmuyor musun?”

“Adam milyon yaşında.”

“Çocuk gibisin.”

“O kadar yaşlı bir adamla yatabilir misin?”

Karar vakti. Wesley’nin gerçek beni tanımasına izin versem mi yoksa zırh gibi takıp çıkarabileceğim bir kişilik mi yaratsam? Sanki seçeneğim varmış gibi... Sanki için için yanmıyormuşum gibi... Ne zaman ağzımı açsam bir ejderha gibi boğazımdan alevler çıkıyordu. Köyleri yakıp yıkabilir, prensesleri kaçırabilirdim.

“Evet,” dedim. “Yatarım.”

Kaşları kalktı. Öne doğru uzandı. “Hiç yaptın mı? O kadar yaşlı biriyle.”

Gizemli bir şekilde gülümsedim ve nugget’ımı yedim.

“Yok artık.”

“Yaşlının ne demek olduğunu bile bilmiyorsun,” dedim. “Bay Wilke büyük olasılıkla otuz falandır. Yaşlı sayılmaz ki.”

“Daha biz doğmadan liseye gidiyordu.”

Kalbim durakladı. Gerçeklik perdesini yırtan ufak gerçekler. “Yani?”

“Yani, biz küçük birer çocukken liseli kızları beceriyordu.”

“Neden iğrenç olmak zorundasın?” dedim ve tepsisini ona doğru ittirdim. “Çocuk gibisin.”

Wesley göz kırptı. Sanırım aslında ne demek istediğimi anlamıştı. Çok erkeksin, anlamında değil. Çok küçüksün, gibi. Henüz on yedi yaşındaydı ve aralık ayı doğumluydu ancak aramızdaki uçurum dört aydan çok daha fazlaydı. Nesiller kadar fark vardı.

“Buna neden sen karar veriyorsun?” dedi.

Başımı salladım ve zırhımla beraber ayağa kalktım ama böyle bitmesini istemiyordum. “Partnerin olacağım,” dedim. “Hâlâ istiyorsan tabii.”

Wesley gözlerini tepsisinden ayırmadan omuzlarını silkti. “Evet.”

“İyi.”

Bir şeye ihtiyacımız var, diye düşündüm. Birbirimizi incitmeyeceğimize dair gösterebileceğimiz bir şey. Ani bir dürtüyle kulakmemesine vurdum. Öyle şiddetli zıpladı ki masa tangırdadı ve güldüm.

“Bu arada,” dedim, “artık resmi olarak arkadaş sayılırız.”

Dışarı çıktığında, arabasının yanında bekliyordum. Bazı öğretmenler sınav kâğıtlarına bakmak ve bir sonraki dersi planlamak için cuma günleri geç çıkar. Bay Wilke son

zilden tam on beş dakika sonra arabasına doğru yürümeye başladı.

Beni gördüğünde adımlarındaki aksamayı ve suçlu bakışlarını fark ettim. Öğrenci park yerindeki çocuklar hafta sonuna doğru kaçarken bağırişıyor, korna çalıyordu fakat öğretmen park yeri sessizdi. Arabasının kaportasına oturdum; bir ayağım çamurluğun üstündeydi. Çarpık hallerimden biriyle krom jantın üstüne kıvrılmışım: kesik şortundan görünen bembeyaz bacakları, kırmızı ayak tırnakları ve sandaletleriyle Güneyli bir Pamuk Prenses. Gümüş gökyüzü fırtına bulutlarıyla doluydu.

Kaportanın önünde durdu. Postacı çantasının askısındaki eli gerildi ve eklemleri bembeyaz oldu.

“Konuşmak mı istiyorsun?” dedi alçak bir sesle.

Yavaşça başımı salladım.

Derin bir nefesle birlikte göğsü kalkıp indi. Sürücü kısmına geçip kilidi açtı. Hareket etmeden durdu.

“Buna devam edemeyiz,” dedi ama kendi kendine konuşuyor gibiydi.

Kaportadan indim, o da arabaya bindi. Fakat orada öylece kaldı, anahtarlar hareketsiz elinde parlıyordu. Sonra dönüp arabanın camından bana baktı.

Gözlerim arabanın ön paneline kaydı. Şaşkınlıktan fark etmemiştim. İnsansı gözleriyle o aptal midilli oradaydı. Bay Wilke’ye baktım.

Pejmürde kılığına, elinin üstündeki mavi damarlarına ve bir parçası olduğu o kocaman yetişkin dünyasına rağmen,

o anki halinde çok çocuksu bir şey vardı. Kaybolmuş görünüyordu. Belki biraz ikiyüzlülük olacak ama benim yaşlarımdaki erkeklerde zor tahammül ettiğim bu çocuksuluk, tam da beni ona çeken şeydi. Benim gibiydi; ne yetişkin ve de çocuk dünyasına aitti. Dışarıdan efkârlı bir şekilde izleyen bir sürgün.

Keskin soğuk hava omzuma esti.

Yüzü bize dönük olan bir araba yanımızdan geçti.

Tamamen hareketsizdik.

Diğer bir buzdan hançer başıma vurdu.

Sonra da gökyüzünden sular boşalmaya başladı.

Şükürler olsun.

Bay Wilke oturmuş beni izliyordu. Gözlerini benimkilerden bir an bile ayırmadı. Saçlarım yüzüme yapıştı, gömleğim streç filme döndü ama kazanacağımı bilerek hareketsiz ve ifadesiz bir şekilde durmaya devam ettim.

Uzandı ve kapıyı açtı.

Arabaya bindim.

Yağmur, bizi çevreleyen yüzlerce kalp atışı gibi arabanın tepesine vuruyordu. Tenimden ruhani bir varlıkmışım gibi buharlar çıkıyordu. Bedenlerimiz ve yüzlerimiz birbirine dönüktü.

“Saklamışsın,” dedim.

Uzun bir duraklamadan sonra, “Senin gibi kokuyordu,” dedi.

Tüm varlığım buharlaştı, geriye sadece nefesim kaldı. Bedenim ağırlığını yitirdi.

Arabayı çalıştırdı. Motorun gümbürtüsünü karnımda hissettim. İnce, şeffaf bir deriden ibarettim ve her şey içimden geçip gidiyordu. Sadece sinir uçlarından oluşan bir katman. Avuçlarımı koltuğa bastırarak kokuyu içime çektim; koltuklardaki eskimiş derinin kokusu, tenindeki yeni derinin kokusu ve şaşırtıcı bir şekilde, benim kokum. Varlığım arabasını dolduruyordu. Koltuktan gelen yağmur, portakal yağı ve vücut losyonu kokusu. Islak saçlarımı yüzümden çektim ve Bay Wilke elimi tuttu.

Büyümüş gözlerle ve her şeye hazır bir şekilde bekledim.

Parmakları acıyla benimkilerin etrafında kıvrıldı. Kolu kaskatıydı. Gerginlik boynuna ve çenesine kadar uzandı.

Sessizlik. Sadece o ezici kavrayış.

Elimi bıraktı.

“Nerede yaşıyorsun?”

Acımasızca yağıyordu. Zamanın geçtiğini veya hareket ettiğimi hatırlamıyordum. Sadece pencerelere vuran zirkon perde ve yanı başımdaki bedeninin sıcaklığı vardı. Onun da hiçbir şeye dikkatini veremediğini biliyordum çünkü neredeyse kırmızı ışıktaydı. Frenlere öyle sert bastı ki lastikler gıcırdayarak arabanın ön paneline doğru savruldu.

“Ölüm de bir çözüm tabii,” dedim.

Ellerini direksiyona bastırıp daha dikkatli sürmeye başladı.

Evimin sokağına yaklaştıkça, içimde bir şeyler hızlandı ve beni korkunç bir alarm durumuna geçirdi. Nasıl yavaşla-

yabilirdim? Sonuna gelmeden bu andan nasıl bir şeyler daha koparabilirdim?

Benimkinden birkaç ev aşağıda park etti. Bunu yapmasını ben söylemedim ve üstelik evimin önünde yer vardı. Kalbim tekledi.

Arabanın içindeki —öğleden sonra, sağanak yağmurun altında— iki kişi birbirine döndü. Yağmur damlaları camların üzerinde geziniyor ve yüzlerinde gölgeler oluşturunuyordu.

Kamera, kayıt!

“Evan,” dedim.

O gecedен sonra ilk defa adını söyledim. Bu onu elektrik şoku gibi çarptı, gözleri açıldı ve kaskatı kesildi. Bu, elimdeki bir güçtü ve bu güçle oynamak istiyordum. Ancak henüz değil.

“O gece kaçtığım için üzgünüm,” dedim.

O ve midilli bana üzgün üzgün baktılar. Bir an çocuksu bir hisle ona sarılasım geldi.

“Neden gittin?” dedi.

Burada zırhımı giyme seçeneğim yoktu. Bu adam gerçek beni zaten görmüştü.

“Çünkü korkmuştum,” dedim. “Çünkü bana kendim olmamın o kadar da kötü bir şey olmadığını hissettirdin. Hatta özel bile hissettirdi. Nasıl davranacağımı bilemedim ve paniğe kapıldım.”

Kendi sözcüklerimi duyarken suratım ekşidi.

“Bu çok aptalca.”

Koltukta duran sol elimi kavradı.

“Hayır değil. Dürüst davranıyorsun, ben de dürüst olacağım.” Parmakları kasıldı. “Bu çok yanlış, Maise. Ben senin öğretmenimim. Sorun sadece yakalanmak değil. Sorun, biri öğrenecek olursa hayatlarımızın nasıl mahvolacağı. Gizli buluşmalar, sırlar, paranoya...”

“Casusluktan ne kadar zevk aldığımı ciddi bilmiyorsun. Ve bu söylediklerin, sadece okul bitene kadar.”

“Son yılını böyle mi geçirmek istiyorsun?”

“Neler yaşayabilirdik diye merak ederek geçirmek istemiyorum.”

Yüzündeki ifade düştü ve içedönükleşti.

Tekrar, “Evan,” dedim ve bana odaklandı. “O gece kaçmasaydım ve devam etseydik... Yine burada bitirmemiz gerektiğini düşünür müydün?”

“Bilmiyorum.”

“Gerçekten bitirmek mi istiyorsun?”

“Hayır,” dedi yumuşak bir şekilde.

Bu defa bedenlerimizin çaresiz çarpışması yoktu. Yavaş hareketlerle parmaklarımız kenetlendi, boynum ona harekete geçti. Bakışlarım çenesindeki, dudaklarının altındaki pürüzsüz tenine gömülmüş kirli sakallarına odaklandı. Diğer eli uzanıp ağzıma dokundu, parmak uçları hafifçe dişlerime bastırarak dudaklarımda gezindi. Yine yüzüm ekşidi. Onu ıslak kirpiklerimin arasından bulanık bir şekilde görüyordum. Katlanılmaz. Yağmur saf hiddetiyle dökülürken, her şey toparlanıp dizginlendi.

Hızla geçen bir arabanın rüzgârı onun tarafındaki kapıya çarptı.

İkimiz de başladık. Trans halimizden çıkmış olmalıydık çünkü bir anda ellerini etrafıma doladı ve ben de dizlerimin üstünde, sırtını cama yaslayarak onu öpmeye başladım. Yağmurun ve yüzümde gezinen ıslak saçlarımın tadını aldım. Kendime çekidüzen vermeme izin vermedi. Beni olduğum gibi istiyordu; ham ve düzeltilmemiş. Elini çıplak bacağımanın arka kısmına doğru getirdi, parmakları kasıklarımın içini kavradı. Ağzının içine doğru soluklandım. Sandaletimin biri gitti. Yüzümü sertçe çenesine sürdüm ve pürüzlerini hissettim. İzini bırak, diye düşündüm. Bana yanımda götürebileceğim bir şey ver. Yalnız olduğumda bu anı hatırlarken doku-nabileceğim bir şey.

Nefes almak için durduğumuzda, yüzümü ellerinin arasına aldı. “Bana ne yaptığını bilmiyorsun. Sınıfta sana bakamıyorum bile.”

“Bana sürekli bakıyorsun.”

“Ve kafamda sana korkunç şeyler yapıyorum.”

Kanım alev alev yanıyordu. Şişmiş dudaklarımı, dudığıma saplanmış keskin dişlerimi, yarı kapalı hülyalı gözlerimi hissettim. Ona nasıl görüldüğümü çok iyi biliyordum. “Bana o şeyleri yap,” dedim. “Bir yerlere götür beni.”

Çok uzun bir iç çekti. Dudakları benim yüzümden parlak kırmızıya dönmüştü. “İstiyorum. Ne kadar istiyorum, bilemezsin.” İki parmağıyla nazıkçe çenemi tuttu. “Her şey çok hızlı gidiyor. Düşünmemiz lazım. Nasıl daha az şüphe çekebileceğimizi düşün.”

Yüzüm karanlık bir sevinçle parladı. “Sır saklayabilirim. Casusluk oynayabilirim.”

Serbest Düşüş

Elleri kaburgalarımın üzerinde gezindi. Avuçları göğüslerimi kavrayarak ıslak tişörtümü tenime sürttü. Sürtünmeden canım acıyordu ama durmasını istemiyordum. Bunu istiyordum. Kendini üzerime damgala, diye düşündüm. San ki her şeyimi alıp kalbimin yanında, ellerine sığdıracak şekilde toplamış gibi hissediyordum.

“Keşke seni alıp götürebilsem,” dedi kaba ve esraren-giz bir fısıltıyla.

Titredim. “Hafta sonunu nasıl geçireceğim?”

“Ben de aynı şeyi merak ediyordum.”

Bir süre öpüştük; yumuşak, tatlı bir hoşça kal öpücüğü gibiydi. Numaralarımızı kaydettik. Birbirimizin yüzüne, ellerine dokunduk. Camlar opaklaşmıştı ve tıpkı kameranın arka taraftan gelen ışıkları flu yapması gibi, bulanık renkli noktalarla parlıyordu. Tekrar öpüştük. Arabasında kalmak için başka bir bahane bulmaya çalıştım, aklımı okudu ve gü-lümsedi.

“Seninle ne yapacağımı bilmiyorum,” dedi.

“Sorun değil,” dedim. “Durma yeter.”

Yağmurun altında durdum ve gidişini izledim. İçimden bir şeyler arabasının gidişiyle birlikte kopup serbest kaldı.

Cumartesi sabahı, saat sekizde annemin ucuz alkol ve sigaradan perişan olmuş cızırtılı sesine uyandım.

“Tatlım! Kahvaltı hazırladım. Hadi, alışverişe gidelim.”

Kendimi boğabilecek kadar cesaretim olup olmadığını düşünerek yastığımı yüzüme çektim.

“Hadi kalk, tembel teneke.”

Perdenin hışırtısı. Öldürücü güneş ışığı yatağımı tutuşturup yastığıma sızdı.

“Git buradan,” diye inledim. Vahşi bir köpeğin mısır tarlalarının içinde beni kovaladığı tuhaf bir rüya görüyordum. Arkama baktığımda onu göremedim, sadece sapların dalgalanması vardı. Fakat hırladığında, sıcak ve zehirli nefesini boynumda hissettim.

“Kahvaltı hazırladım” demek, kahvaltı getirdim demek.

En azından her zamanki sıvı öğününden değildi. Bir yumurtalı sandviç kaptım ve beni doğuran kadını inceledim. Güneş ışığı yüzüne iyi davranmamıştı. Gözlerindeki morlukları kapatmaktan çok tamamlayan farı, yağlı görünüyordu. Ruju kalın ve yapış yapıştı. Mora çalan kırmızı renkte ruj süren başka biri kaldığını sanmıyorum.

Bu iskeletimsi cadı, bir zamanlar benim gibi bir genç kızdı. Gözleri berrak ve teni mermer gibi pürüzsüzdü. Güzeldi. Adamlar ve oğlanlar ona tapardı.

Ürperdim. Geleceği gösteren bir aynaya bakıyormuşum gibi rahatsız edici bir şey hissettim.

“Ne için alışverişe gitmek istiyorsun?” dedim.

“Senin için, akıllım.”

Şüphe dolu gözlerle baktım. “Bana hiçbir şey almazsın ki.”

“İyi bir haftaydı. Fazladan biraz paramız var.”

Çevirisi: Senin yaşlarındaki çocuklara bir sürü uyuşturucu sattım.

“Ve bu parayı benim için harcayacaksın.” Soru değildi. Kararsız bir ifadeydi.

“O pasaklı giysilerine bakamıyorum. Güzel bir şeylere ihtiyacın var.”

O pasaklı giysiler Bay Wilke için yeterince iyi ama, diye düşündüm.

“Bana parayı versen yeter,” dedim. “Kendim alabilirim.”

Tanrım, lütfen benimle gelme.

Annem gülümsedi. Porselen kaplamaları parladı. Dişlerinin çoğu sahteydi çünkü kendi dişleri uyuşturucudan çürümüştü. “Seninle vakit geçirebilmem için para ödemem gerekiyorsa öderim.”

Kapak! Kalbime tam isabet. Derine saplanıp titredi. Bu kadının bir çeşit hayal dünyasında beni önemsedğini biliyordum. Bu gerçeği ikimizin de göz ardı etmesini tercih ediyordum.

Arabada giderken sigara üstüne sigara yaktı. Pencereden sarkıp, Wesley’ye mesaj attım. Biri beni öldürsün. Annemle kızlar günü.

Cevap attı: Kız kim?

İşte bizim Wesley.

Sakin Carbondale’deki yeşil çimenlerden ve ortak kampüsten geçip alışveriş merkezine sürdük. Klima buz gibi esiyordu ve araba meyveli gazoz kokuyordu. Annem beni doğrudan American Eagle mağazasına götürdü. Yırtık ve soluk kot şortların olduğu bir rafın önünden geçtik; üstümdekiyle aralarındaki tek fark etikette yazan fiyattı. Kaşımı kaldırdım. Çevirisi: Sana söylemiştim.

“Ne istersen al,” dedi annem. Delikli bir bluzu göğüslerinin üzerine tutup bir sağa bir sola döndü.

“Kasada buluşuruz,” dedim ve kaçtım.

Ahşap zeminin üstünde, şampanya rengi ışıkların altında tek başımaydım ve kabul etmem gerekir ki büyüleyici hissediyordum. Aynada kendime bakmadan duramadım. Güzel olduğumu biliyordum. Sürekli pohpohlanmaya ih-

Serbest Düşüş

tiyaç duyan güvensiz bir kız değildim. On iki yaşındayken annenizin pislik “iş ortaklarının” size sulanmasıyla, öğrenme süreciniz hızlanıyor. İlk reglinden çok önce bile erkeklerin ilgisinin farkındaydım. Arzulanan biri olduğumu biliyordum.

Bunu kullanmanın hem bir araç hem de bir silah olduğunu da biliyordum.

Fakat kendimi hiç güzel olarak düşünmemiştim.

Aynadaki kız güzeldi.

Birine âşık olmak demek bir nevi kendinize âşık olmak demektir. Mükemmel olduğunuzu, korkusuz ve tahmin edilemez olduğunuzu, ıslıl ıslıl gözlerle size bakan yüzlerce kişinin arasına girerken ateş saçan bir maytap olduğunuzu anlarsınız.

Aynadaki kız bana baktı. Yavaşça, farkındalıkla göz kırptı. Kalkık çenesi, mesafeli gözleri ve tedbirli haliyle, parlak bir şeye bakıyor gibiydi. Minik burun ve dolgun dudaklar. Hafif aralanmış dudaklarından inci beyazları görünüyordu. Yaşı büyük kadınların ondan nefret etmesine sebep olan, doğuştan gelen ince bir vücudu vardı. Wesley aksini söylese de göğüsleri ortalama büyüklükteydi, fakat onları fark edilir bir şekilde taşıyordu. Tüm vücudunu böyle taşıyordu. Omurgası dik, her bir uzvu serbest ve rahat. Sadece ihtiyacı olduğunda kemikleri vardı. Çıplak omuzlarından dağınık ama zarif bir halde dökülen kestane rengi gür saçlar.

Ona bakarken, sen kimsin, diye düşündüm.

Pişkin kahkahalar atan bir grup kız geçti. Yürüyen Bath & Body Works reklamı gibi kokuyorlardı. Kremli, parlak

ve bronzdular fakat bunların altında aslında bodur, sivilceli, bulimik ve kendinden nefret eden insanlardı. İşlenmişler. Ben ise, doğal, yobaz ve yabaniydim.

Telefonum titredi.

Tarih sınıfından Britt, projemizi soruyordu. Cevap verdikten sonra telefonu kaldırdım ama hâlâ cebimde hissediyordum. Numarası orada, kalçamın üstünde gizliydi. İstedğim her an ona ulaşabilirdim. Şimdilik sadece orada olduğunu bilmek güzeldi. Oysa bu tip bir rahatlamanın uzun sürmeyeceğini biliyordum. Daha fazlasını isteyecektim.

Annem kasaya bıraktığım devasa giysi yığınınna hiç tepki vermedi. Kasadaki rakamların giderek artmasını izledim; yüz dolar, yüz elli dolar, iki yüz dolar. Bunu asla kabul etmezdi. Kasiyeri durduracaktı. Tanrım, kasiyeri durdurmadı! Olay çıkacaktı.

Toplam: 242.18 dolar.

Annem bir tomar yirmilik çıkardı. Öküz gibi bakmak için kendimi zor tutum.

Kahkaha atan bulimik kızlardan biri kıskançlıkla kısılan gözleriyle gidişimizi izledi.

Teşekkür edemeyecek kadar şaşkındım. Annemin arkasından yemek bölümüne doğru gittim. Ödüllendirir gibi bir hali vardı.

Dev bir tabak portakallı tavuk getirdi ve kuş gibi didiklemeye başladı.

Patlayacakmış gibi gerildim. Çirkinleşmeden bu kadar devam edemezdim.

“Sinemaya gitmek ister misin?” dedi annem.

Ağzım açık kaldı. Küçüklüğümde beri bunu yapmamıştık. Boğazımı temizledim, gözlerimi kapatıp açtım. Göğsümde tuhaf bir şeyler oluyordu. Bu kadın için gerçek bir şeyler hissediyordum.

“Biraz yorgunum,” dedim.

Gözleri büyüdü. Üzgün bir rakuna benziyordu. Maskaralı gözleri kirpiklerini örümcek bacakları gibi gösteriyordu.

“Kısa bir filme gitsek?” dedi. Nihayet teslim oldum.

Kendime inanamadım. Beni manipüle ettiğini biliyordum. Nedenini bilmiyordum ama onun numaralarını yutmazdım. Sana neler yaptığını unutma, diye düşündüm. Seni, sürekli ne kadar güzel olduğunu söyleyen, sana dokunan bir adamla, sırf ondan daha fazla para kopartmak için kanepede tek başına bırakıp gittiği geceleri hatırla. Uyuşturucu bulundurma suçundan hapse girdiğini ve seni üç ay boyunca Sosyal Hizmetler’e bıraktığını hatırla. Bu kadar berbat halde olmanın sebebi o.

Hiçbir şey hatırlamadım.

Buz gibi sinema salonunda, sigara kokan nefesi ve aşırı genç işi parfümüyle, iğrenç bir film izleyip güldük.

O gece yatağıma yayılıp antika dizüstü bilgisayarımda görünürde tarih ödevim üzerine araştırma yaptım ama aslında Bay Wilke’yi araştırıyordum. Çok bir şey çıkmadı. Sosyal ağ sitelerinde bazı kullanılmayan profiller. Birkaç tane puslu fotoğraf... O küçücük, pikselli görseller bile kalbimin

çarpmasına sebep oldu. En güzelini kaydettim ve Soğuk Savaş hakkındaki yazıyı okurken onu izledim.

Bu hiç iyi değil. Takıntılı bir hale geliyordum.

Yeni araştırma: Illinois reşitlik yaşı.

Tamamen yasaldık.

Karnavaldaki gece yasaldı ve şimdi, öğretmen ve öğrenci olarak, yani üzerimde “güven ve yetki pozisyonu” varken yaşanmış olsaydı da yine yasal olacaktı çünkü on yedi yaşından büyüktüm. On sekiz yaşında biri olarak öğretmenimle yatmam yasaldı.

Tabii ki biri öğrenecek olursa anında kovulurdu. Büyük olasılıkla bir daha da öğretmenlik yapamazdı.

Alt kattan yüksek bir patırtı geldi.

Kulaklıklarımı takıp uzandım ve gözlerimi kapattım. The Constellations’dan “Right Where I Belong” şarkısı. Tatlı ve biraz hüzünlü; acı tatlı. Tıpkı o an hissettiğim gibi.

Çimen ve sonbahar kokan ılık bir esinti odada gezindi. Cırcırböcekleri o kadar sesliydi ki müziğin arasından milyonlarca rüzgâr çanı gibi seslerini duyabiliyordum.

Şu an ne yapıyorsun acaba, diye merak ettim. Arasam mı?

Yine ağır bir şeyler düştü. Yatağım titredi.

Kulaklıklarımı çıkarıp ayağa kalktım.

Güm. Güm. Çat.

Annemi çağırarak alt kata doğru koştum.

Oturma odamızda bir adam duruyordu. Sırık gibi, gri sakallı bir adamdı. Kot pantolonu o kadar yağlıydı ki deri gibi görünüyordu.

“Annen çok içti,” dedi.

Annem yerdeydi. Onun koltuğa geçmesine yardım etmeye çalışıyordu.

“Tanrım,” dedim çömelirken. Teni buz gibiydi.

“İçki içmemiş. Buz gibi. Ne kullandı?” Adam bana belirsiz bir bakış attı.

“Anne?” Onu salladım. Nefes alıyordu ama derin değil.

“Anne, ne kullandın?”

Parmağımla gözünü açtım. Gözbebeği ışığın karşısında kısıldı.

İnleyip benden uzaklaştı.

Tanrım! Şükürler olsun!

Adama döndüm. “Kimsin sen?”

“Paul.”

“Paul,” dedim ters bir şekilde, “annemi yatağına götür.”

Annemi taşıdı ve ben de başını tuttum. Üstünü örtüp lambayı açtım. Ceptelefonunu buldum ve Paul’ün avcuna bastırdım.

“Kendine gelene kadar onunla kalacaksın,” dedim. “Beş dakikada bir nabzını kontrol et. Nabzı yavaşlar veya vücudu soğursa ya da nefes alması durursa hemen ambulans çağır. Bunu bir daha yapamayacağım!”

Paul dikkatini ağızma vermekte zorlandı. Sanki konuşan bacaklarımın gibi onlara bakıyordu.

“Hey.” Parmaklarımı şaklattım.

Yukarı baktı.

Telefonumla fotoğrafını çektim. “Artık elimdesin. Kendine gelene kadar sakın buradan ayrılma.” Paul’ün sakalı seğirdi.

Yatak odasının kapısını kapattıktan sonra karanlığın içinde başımı duvara yasladım. Boğazım düğümlendi. Ben-cil sürtük. Çocuk olmama hiç ama hiç izin vermedi.

Sıcak, sarı bir ışık huzmesi üzerime doğru vurdu. Paul yatak odasından çıktı. Çaresiz bir an, bu yabancıya sarılma-yı düşündüm. Birine sarılmam lazımdı.

Paul elini sırtıma koydu. Omuzlarımız birbirine yanaş-tı. O el kalçalarımın doğru kayd.

Dirseğimi karnına geçirince küçük, bastırılmış bir ne-fes verdi.

“Bir daha bana dokunursan seni gebertirim,” dedim.

Hızla koridordan çıktım ve köşeyi döndüğüm anda evin girişine doğru koşarak kapıyı arkamdan çarptım. Nefes ne-fese merdivenin ilk basamağına yığıldım.

Tanrım, hayatım boktan bir şaka gibiydi.

Wesley’yi aramak ve benimle bir yerlerde buluşsun diye yalvarmak için telefonumu çıkardım ama bunu yapma-dan bir mesaj geldi.

Bay Wilke’dan.

Sadece bir fotoğraf. Gecenin içinde, toplanıp bir kur-dele oluşturmuş ateşböcekleri. Dönme dolabın parlak te-kerlekleri. Devasa bir müzik kutusunu andıran atlıkarınca. Kıvrımlı bir dizi ışıyla gökyüzüne doğru yükselip boşluğa doğru inen Ölümcül Yılan. Küçük bir galaksi, etrafını nebu-la gibi saran renkli ışıklardan bir sis gibiydi. Evinden çek-mişti. Her gece gördüğü ışıklar.

Kalbim sakinleşti. Arkamdaki hayatımı unutarak uzun süre ekrana baktım. Keşke orada olsam, diye cevapladım.

Serbest Düşüş

Kısa bir süre sonra cevap geldi: Ben de.

Evrende bir yerlerde, iki kalp birbirine ulaştı ve bağlantı kurdu.

Sonra evden süzülen ışığın içine bir siluet adım attı, gölgesi üzerime düştü.

Ayağa fırlayıp garajdaki bisikletime doğru koştum. Sokaktan anayola doğru öfkeyle pedal çevirdim. Yıldızların ışığı ve kulaklarımda esen rüzgârla tek başıma, olabildiğince hızlı bir şekilde su kulesine sürdüm.

Su deposuna gelince bisikletimden indim. Tepeyi tırmanmak için hızımı kullandım. Nefes nefese, ter içinde. Kanım damarlarımda içinde ışık hızında geziyordu. Vahşi bir şekilde gözcü yerine tırmandım. O an ellerimle birini öldürebilirdim.

Wesley ahşap levhaların üzerinde oturuyordu ve yüzünün yanında turuncu bir ateş topu parlıyordu.

“Maise?”

Yanında çöküp arkama yaslandım ve gözlerimi şişko su tankına sabitledim. Karanfilli sigara tadındaki havayı içime çektim. “Ne oldu sana böyle?”

Nefesimi toplayana kadar bekledim. “Annem aşırı doz aldı.”

“Yaşayacak mı?”

“Maalesef, evet.” Dikleşip oturdum. “Belki. Cidden umurumda değil.”

Bana baktığını hissettim. Platformun kenarına kayıp bacaklarımı aşağı sallandırdım. Çimenler ve çamurla aramızda on metre vardı. Büyük ihtimalle ölümcül değil.

“En büyük korkun nedir?” dedim, başımın üstündeki demir kirişe tutunarak.

Wesley nefes verdi. “Hayatımın sonuna kadar yalnız kalmak.”

“İyiymiş.” Parmaklarım gerildi. “Benim en büyük korkum anneme dönüşmek.”

Platformdan atladım.

Wesley bağırarak bir şeyler söyledi. Ellerimle demiri tutarak, boşluğa doğru bir tüy kadar hafif halde sallandım. Ellerimi bırakıp bir tüy gibi yere doğru süzülebilmişim gibi geldi.

Belime dolanan kollar.

Beni “kurtarma” girişimi neredeyse ikimizin de düşmesiyle sonuçlanıyordu. Tekrar tekrar beni bırakmasını söyledim ama bırakmadı. Geriye doğru yuvarlandık, kolları hâlâ benimkilere sarılıydı. Boğuşarak kendimi ellerinden kurtardım.

“Tanrım,” dedim. “Neredeyse beni kurtarmak isterken kendini de öldürüyordun.”

“Manyığın tekisin,” diye bağırdı.

Ona baktım.

Hâlâ yanmakta olan sigarası yerdeydi.

“Ben senin gibi değilim,” dedi. “Kendimi imha etmek istemiyorum.”

“Ne?” dedim yumuşak bir sesle.

“Kendini öldürmek istiyorsan bunu benim önümde yapma. Seni kurtarmaya çalışmama sebep olma.”

Merdivenden inip, uzun çimlerin arasından geçip giderken sessizce onu izledim.

Serbest Düşüş

Sonra orada tek başıma durdum. Sigara hâlâ yanıyordu. Ayağımla söndürdüm ve oturdum. Karnımda, ciğerlerimde ve boğazımda hissettiğim dağılmakta olan açlık dışında bomboş gibiydim.

Dünya tüm parlaklığıyla titreşti.

Yapma. Sakın ağlama.

Telefonumu çıkardım. Kendimi o ışıkların, anlamı her şey olabilecek kelimelere dönüşen o aptal piksellerin içinde kaybettim.

Oradan ben de karnavalı görüyordum. Bir fotoğraf çektim. Benimki biraz daha uzaktandı. Bir tutam renkli sim gibi. Mesaj eklemeden gönderdim. Neredeyse anında gönderdiği cevap beklediğim gibiydi ve gülümsedim.

Keşke orada olsam, dedi.

Ben de, diye cevap verdim.

Telefonumu göğsüme bastırdım, o sıcak ekran kemiklerime ışık saçtı. Orada yalnız değildim. Artık hiçbir yerde yalnız değildim.

Tekrar ekrana bakasım geldi. Hızlıca ve yaşlı gözlerle okumuştum. İkinci kez okuduğumda daha farklıydı. Aslında, keşke sen de burada olsan, yazmıştı.

Pazartesi sabahı, Wesley beni ileri matematik sınıfının önünde elinde havuçlu bir kekle karşıladı.

“Zeytin dalı,” dedi.

Bölüştük.

“Hey,” dedi dudaklarındaki kremayı yalayarak, “evinde

işler karışırsa bana gelebilirsin. Annem sana tavsiye vermeye çalışmayacaktır. Sadece ağzına zorla yemek tıkıştıracaktır.”

Bir anda ona sarıldım. Boyu çok uzundu. “Teşekkür ederim,” dedim böğrünün orada bir yerlerde.

Bıraktığımda kıpkırmızı olduğunu gördüm.

Biraz suçluluk hissettim. Acaba alışkanlıktan onu yanlış mı yönlendiriyordum? Daha başlamadan önünü kesmek lazım. Parmağımla kulağına fiske attım. “Hiyam evinde parti veriyor. Gidip içkilerini içmek ve göğüslerine bakmak ister misin?”

“Kesinlikle, evet!”

O sabahın devamında Film Çalışmaları dersine giderken kendimi uzun zamandan sonra ilk kez evrenle biraz daha dengede gibi hissettim. Tabii ki bu da evrenin büyük paslı çekicini yüzüme vurması gerektiği anlamına geliyordu.

Orada değildi. Masasında yedek öğretmen oturuyordu.

“Bay Wilke nerede?” dedim.

Yedek öğretmen omuz silkti. “Talimatlarında, bu ders süresince projeniz üzerinde çalışabileceğinizi belirtti.”

Yoklama aldıktan sonra Wesley’yle kaçtık.

“Bu çok tuhaf,” diye mırıldandım.

“Neden?”

Çünkü cuma günü beni eve götürdü. Çünkü yağmurun altında, arabasında öpüştük. Çünkü kafasında bana çok fena şeyler yapmayı hayal ettiğini söyledi.

“Bilmiyorum. Geçen hafta hasta gibi görünmüyordu.”

Serbest Düşüş

“Yaşlıların başına sık sık gizemli hastalıklar gelir.”
Wesley’nin dizinin arkasına bir tekme attım.

“Tüm günü onu özleyerek mi geçireceksin?”

Evet. “Saat onda laboratuvar da buluşalım. Başyapıtımıza başlayabiliriz.”

Neredesin? Dolabımın orada yalnızken Bay Wilke’ye mesaj attım.

Cevap bekledim. Beş dakika. On. Sonra iç çekip telefonu bir kenara attım ve ödevlere gömüldüm.

Nihayet öğleden sonra cevap verdi. *Mahkeme vardı. Önemli bir şey yok.*

Cevap vermedim.

Bir dakika sonra ekledi: *Seni özledim.*

Millet etrafımda boş boş dolanırken dolabımın önünde durdum ve bir film setinde, etrafım ekstra oyuncularla sarılı gibi hissettim. Çok küçük, çok basit hayatlar. Çok standart. Kimsenin böyle gizli bir hayatı yoktu. Kimse yattığı ve tekrar yatmayı planladığı öğretmenine mesaj atmıyordu.

Seni görmek istiyorum, dedim.

Olumsuz bir yanıt bekliyordum. Okulun dışında buluşalım mı, demesini beklemiyordum.

Evet. Tanrım, evet. Nerede?

Çok uzakta olmayan bir yerin adresini verdi.

Sonra nereye, dedim.

Nereye istersen.

Okuldan neredeyse iki kilometre uzaklıktaki harabe bir benzin istasyonunda, soğuk ve eski bir kutunun üzerine oturdum. Paslanarak kabuklaşmış krom pompalardan yansıyan güneş ışığı, parlak mermiler gibi gözlerime sekiyordu. Çatlamış beton, sıcaktan kavruluyordu. Üzerinde BB yazan, tenekeden bir levha vardı ve gizemli bir şekilde esintiden hiç etkilenmiyordu. Serin ve gölge bir yere yaslandım; bedenim dinlenirken, zihnim milyonlarca kilometre koşuyordu.

Bir kolu yan koltuk başlığında, parlayan aynalı gözlükleriyle bir film yıldızı gibi geldi.

Arabaya bindiğimde koltuğun derisi bacaklarımı kavurdu.

Konuşmadık. Güneş gözlüklerini çıkardı. Gözleri hassas ve yumuşaktı. Kot pantolon ile kollarını kıvırdığı ince çizgili bir gömlek giymiş, kravat takmıştı. Saçları rüzgârdan dağılmıştı. Güneş, yanaklarındaki kirli sakalın üzerinde parlıyordu.

Öpüşmedik.

Ellerimiz aramızdaki sıcacık koltuğun üzerinde buluştu.

Nefesim hızlandı. O hız trenine tek başıma bindiğimden beri bu kadar korkmamıştım. Bu da aynı şeydi; bizi yok edebilecek bir yolculuğa çıkmak.

Olabilecek en kötü şey: O işini kaybeder, ben ise okuldan atılırım.

Serbest Düşüş

Olabilecek en iyi şey...

Bilmiyorum. Olabilecek en iyi şey neydi? Gizli saklı buluşmalar, kaçamak hayatlar? Ya da tanıdığımız herkese yalan söylemek mi?

Lisede önünüze koyup mahvettikleri o Robert Frost şiirini düşündüm. Sarı ormanın içinde bir yol ayrımına geldim. İşte hayatım bu noktada çatallanmıştı. Tek bir yol seçebildim, diğer yolda Gwyneth Paltrow Rastlantının Böylesi filminde olduğu gibi benim farklı tercih yapan tarafımı oynayıp, sonucunda ya mutluluğa ya da mutsuzluğa sürülecek. Soru buydu.

O hangisiydi? Ben hangisiydim?

Hangisi olduğumu biliyordum.

Korkusuz olan.

Elini sıktım.

Aramızdaki sessizlik haykırıp her şeyi netleştirdi. Düşüncelerimin yüzüne yansıdığını gördüm; çok basit, çok biyolojik bir ihtiyaçla mücadele etmekte olan dehşet hissi. Tüm benliğime baktı; genç, taze cildime, yetişkin katiyetime, yaşlı ruhuma. Daha önce kimse bana bu kadar eksiksiz bakmamıştı. Kimse beni böylesine bütün, böylesine tam bir insan olarak görmemişti.

Evet, diye düşündüm. Gitmek istediğim yol bu.

O da benim elimi sıktı, sonra da direksiyonu tuttu.

Kelimeler olmadan bu kadar iyi iletişim kurabilmek inanılmaz.

Mavi ufku tarayan yeşil soya fasulyelerinin arasından anayola doğru ilerledik. Açık pencereden esen rüzgâr saçlarımı yüzüme savuruyordu. Hava, bunaltıcı derece tatlı bir şekilde kimyasal kokuyordu. Güneş ışığı bacaklarıma vurup tenimi parlattı. Bay Wilke'ye baktım. Görüntüsü içimde bir şeyleri acıttı. O hisse tutundum, içimde açılmasına, serpilmesine ve açlık ile acı arası bir gerilimle tepeden tırnağa beni doldurmasına izin verdim. Alışkanlıktan, başparmağımın tırnağını ön dişlerimle ısırdım. Baştan çıkarma amaçlı yapmamıştım ama Bay Wilke ağzının kenarlarını uçuran bir gülümsemeyle bana baktı. Aferin, Lolita. Tek eksiğin kalp seklide gözlükler.

Güneş ışığı kadar sıcak bakışlarını üzerimde hissettim. Her hareketimi izlediğini biliyordum. Gözlerimi hafifçe kapatarak başımı geriye attım ve rüzgârı yüzümde hissettim. Kalbim yavaş bir blues ritmi tutturdu. Sahnede ya da kame-ra önünde gibi hissediyordum, büyülenmiş gibiydim.

Araba yavaşladı.

İkimiz de motelin tabelasına sonra da birbirimize baktık. Döndü.

Çakıl sesleri. Park yeri. Motoru kapattı. Sıcaklık ses-

sizliğe dolup, neredeyse bir sese dönüştü; tenimin üstünde titreyen bir vızıltı gibiydi.

Nefes alış verişini duydum. Tam olarak bana bakmıyordu, bakışları arabanın ön paneline doğru kaymıştı.

Ne yaptığımızın farkındaydık, Sayın Yargıç.

Gözlüklerini geri taktı ve gözlük kılıfı kutusunu açarak bir çift de bana uzattı. Yumuşak bir şekilde güldüm. Sanki bu, bir şeyleri saklayabilecekmiş gibi.

Belki de başkaları için değildi. Belki de bizim içindi.

Onunla gözlerini görmeden yüzleşmek çok daha kolaydı. Gözlüklerindeki yansımam: dudakları hafifçe dışa doğru kıvrılmış, ne yaptığının farkında, korkusuz bir kız.

Dışarı çıkıp resepsiyona doğru ilerledi.

Panik atak.

Güneşliği indirdim ve umutsuz saçlarımı düzeltmeye çalıştım. Bu sabah dişlerimi fırçaladığımdan beri ne yemiştim? Hangi gezegendeydim? Uyandığım saat ve bu arabaya bindiğim an arasına dair hiçbir şey hatırlamıyordum. Kendi bedenimde rahat olamıyordum. Her bir tendonum, en ufak bir dokunuşa çalmaya başlamak için can atan, gerilmiş bir keman yayı gibiydi. Belki de daha farklı olacaktı. Belki de yalan söyleyerek ve kaçarak mahvetmişim. Tanrım, on sekiz yaşında berbat durumdaki bir kızda ne görmüş olabilirdi ki? Hayatıma karışmak için ne kadar berbat durumda olması gerek acaba?

Çakılların üzerinde ayak sesleri.

Güneşliği kapattım.

Daha fazla düşünmek yok.

Kapıyı açtım, sert ve küstahça kapattım. Duyularım küçük şeylere odaklanmıştı: ayakkabılarının gıcırtısı, çelik tampona vuran güneş ışığı huzmesi. 112 numaralı odayı açtı ve önden girdi. Ben de onu takip edip kapıyı kapattım.

Loş odada güneş ışığı, muslin perdelerden hafifçe içeri sızıyordu. Pencerenin iki tarafında da o hiç kullanmadığımız kalın perdelerden vardı. Karanlığın içinde kare gölgeler gördüğümü sandım ama aslında tek gördüğüm oydu. Güneş gözlüklerini çıkararak masaya koydu. Bana doğru yaklaşıp benim gözlüklerimi de çıkardı. Güneş ışığının aydınlattığı uçuşan toz bulutuna doğru göz kırptım.

Bir süre boyunca odanın içine doğru ilerleyemeyeceğimi anlamamıştım.

Bay Wilke elini çenemin altına koyup yüzümü kaldırdı. Bedenim kapının soğuk metaline yaslanmıştı. Sanki uzun süredir uykudaymışım veya hareketsiz bir şekilde film izliyormuşum gibi hissediyordum ve tüm vücudumun çekilmeye, esnemeye ve kullanılmaya ihtiyacı vardı. Bu, yüzümü ekşitti ve gözleri kısıldı. Bir şeyi sana acı verecek kadar, hatta ondan bir nebze nefret etmeye başladığın kadar istediğinde hissettiğin dargınlıkla birbirimize baktık. Üzerinde benzin ve şehir kokusu vardı, bir de tiryakisi olduğum o duman kokusu... Elimi kravatındaki düğümün üzerine koydum. Sanki vücudunda bir kısmına dokunmuşum gibi ağzı açıldı.

Dudaklarımız buluştu.

Yaşanan şey bir öpücükten daha fazla kimyasaldı. Dudaklarımdan içime doğru çözülen, göğsüme doğru sıcacık bir yol çizen ve mideme doluşan saf bir sıvı gibiydi. Ayaklarım yerden kesildi. Tüm benliğim yerinden fırlayacak gibiydi ve sadece beni kapının serin kenarına doğru bastıran ağırlığıyla yerinde duruyordu. Bu zamana kadar yapamadığımız *gibi öpüştük; âşıklar gibi. Başımı eğdi ve aceleci veya hızlı bir şekilde değil ama bana bunun kaçınılmazlığını hissettirir bir şekilde dilini ağzıma kaydırды. Çenemdeki el, göğsüme, göbeğime ve şortumun düğmesine doğru ilerledi.*

Kravat çözmek konusunda tecrübeliydim.

Çözdüğümde geri çekildi, dolgun kırmızı dudaklarını hafif bir gülümsemeye eğdi. Bu, gömleğinin düğmelerini açmamı kolaylaştırdı. Onunla istediğimi yapmama izin verirken beni izledi. İçine giydiği tişörtünü sıyırırken itaatkâr bir şekilde kollarını kaldırdı. O tişörtü, eterli bir bez gibi yüzüme bastırmak istedim. Ancak bileklerimi alıp başımın üzerinde birleştirdi. Başım, kan hücrelerim ve nöronlarım arasında, tam olarak ne zihnime ne de bedenime ait olan bir şeyler titreşti. Tanrım, beni orada kapının önünde becerecekti.

Ellerini çekti ama benimkiler itaatkâr bir halde öylece kaldı. Şortumun düğmesini açtı, çıkarmak için dizlerinin üstüne çöktü. Sıcak nefesi kasıklarımın üzerine vurduğunda bana kendi ıslaklığımı hissettirdi. Geniş, dikkatli parmakları iç çamaşıma kaydı ve parmak uçları bacaklarımın üzerinde ilerleyerek çamaşırimi aşağı doğru çekti. Dudağımı öyle sert ısırdım ki, kan tadı aldım. Kalçamı öpüp kasıklarımdaki yu-

muşak çizgiye doğru hareket etti ve elleri bacaklarımı aralarken daha da aşağıya doğru devam etti. Dayanamazdım. Daha fazla dayanamazdım. Parmaklarımı saçlarının arasından geçirip kafasını geriye doğru çekerek bana bakmasını sağladım. Yüzümden anlaşılıyordu.

Fermuarını açtı, ben kot pantolonunu çıkarırken arka cebinden kondom çıkardı. Aleti devasa ve alev alevdi. Avcumu oraya doğru kaydırduğimde dondu, göğsündeki kaslar teline gömüldü. Hareketsizdi. Parmaklarım, elimin içinde hafifçe atan sertliğin üzerindeki ipeksi tenini okşadı. Sadece dokunmak bile kıvranmama sebep oldu, içimdeki her parça gerildi. Kondomu kendisi taktı. Birdenbire dizlerimin altından tutarak beni kaldırıncı dengemi sağlayabilmek için ona tutunmak zorunda kaldım. Sonra sadece kapıya dayanmış omurgam ve içime giren aleti kaldı. Tüm nefesimi, işlevimi ve her şeyimi yitirdim. Sonsuz gibi gelen bir an boyunca tek hissettiğim içime girişiydi. Yavaş ve sert. Yavaş ve derin. Her itişini hissetmemi sağladı. Benim de içim sert, bedenim gergindi ve ilk birkaç dakika öyle keskindi ki neredeyse acı verdi. Sonra ritim bizi ele geçirdi ve dünyaya geri döndüm. Çıplak kasıklarım kotuna sürtünüyordu. Karın kaslarının esneyişi, karnıma bastırıldığı bronz renk tüyleri. Beni becerirken bedeninin çevik hareketleri. Beni birkaç santim üstünde tuttu ve yüzünü bana doğru yaklaştırıp yüzümü izledi. Birbirimize bakışlarımız bir öpücüğün olabileceğinden çok daha yakındı. Gözbebeklerinin çarpan birer siyah kalp gibi irileşmesini gördüm. İçinden geçen tüm zorlanma ve zevk

sarsıntısını gördüm. Ondaki etkimini izledim, kendini bana verirken ne kadar savunmasız olduğunu, beni becerirken aynı zamanda onun da beceriliyor oluşunu, giderek daha da yakınlaşırken yüzüne yerleşen o çocuksu ifadeyi... İçimde yanan bir ateş hücrelerimi dolaşarak yavaşça tüm bedenimi ele geçirdi ama gözlerimi açık tutmaya zorladım ve onu izledim. Gözleri kapandı, kaşları çaresizce kalktı. Parmakları bacaklarımın arkasına gömüldü. Aleti öyle sert ve kalındı ki, tek hissettiğim içimdeki tatlı doygunluktu. Tamamen içime girip klitorisime her bastırıldığında, karnımda şimşekler çaktı. İçimdeki gerginlik direnişten vazgeçip, teslim olmaya karar verince gözlerim açıldı ve kontrolsüz bir şekilde soluk soluğa kaldım. Ona, gelmek üzere olduğumu söylemedim ama zaten biliyordu. Bacaklarımı sıkkan parmaklar pençe gibi gerildi. Öyle hızlı ve sert geldim ki kör edici bir şimşek gibi belirip yok oldu. Sersem bir halde gölgeli odaya baktım. İnleyerek ve nefes nefese birkaç saniye daha devam etti ve şok sonrası titreyerek üstüme çöktü. Ağırlığımız kapıya doğru yaslanarak gevşedi.

Başını omzumun kıvrımına koyup öylece kaldı. Elimi hafifçe sırtında gezdirirken, kendimden ve bu yakınlığın gerçekliğinden şüphe ettim. Sanki gürültülü bir saat nihayet tık tak etmeyi kesmiş gibiydi. Odadaki huzurlu, melankolik sessizlik. Kokusunu içime çektim. Kokumuzu. Teri vücudumda, ıslaklığım onun kotundaydı. Bu anı durdurmak ve etrafa bakıp her şeyi aklıma kazımak istedim.

Yavaşça içimden çıktı ama beni bırakmadı. Kolları gerildi. Beni yatağa taşıdı.

Nefesim ciğerlerimde çırpındı.

Beni yatırıp tavana bakar şekilde yanıma uzandı. Aynı anda birbirimize uzandık, ellerimiz aramızdaki küçük boşluğu bağladı.

Aman Tanrım, diye düşündüm. Sadece bu. Hoş bir sersemlik. Vücudum güneş ışığıyla doluydu. Damarlarımda kan yerine sıvı mavi gökyüzü akıyordu.

Yüzünü bana döndürdükten sonra ne kadar zaman geçti bilmiyordum. O anın güzelliğiyle büyüledim. Her şey altın rengi ve zarafet doluydu.

Gözlerinin mavi olduğunu düşünüyordum ama eylül güneşinin altında gümüşü ve metalik bir görüntüsü vardı.

“Selam,” dedi, yumuşak ve alçak bir sesle.

İçimde bir şeyler mum gibi yandı. Dirseğimin üzerinde yükselip bacağımı üstüne attım ve üstüne çıktım. “Selam,” dedim.

Cuma gününden beri ilk defa konuşmuştuk.

Uzun süre beni üzerinde tuttu ve bana baktı. Onu öptüm ama bir saniye sonra çekildi. Kalkmaya çalıştığımda beni geri çekti.

“Bırak, sana bakayım,” dedi. “Zırhın belirmeden.”

Bakmasına izin verdim. İlk başta gergindim, belden aşağı çıplak olduğumun bir anda farkında varınca gözlerimi kaçırdım. Saçımı kulağımın arkasına attım ve hemen tekrar yüzüme geldi.

Sonra sorar gözlerle ona baktım. İfadesinde meraktan başka bir şey yoktu, öyle masumdu ki neredeyse çocuksu görünüyordu. Endişem uçup gitti. Yavaş ve küçük bir gülümseme beni ele geçirdi. Utangaç değil de ukala bir gülümseme. Karnavaldaki gülümsem gibi. Her bir parçamın farkındaydım; çıplaklığımın, seks sonrası saçlarımın, yapmış olduğum her hatanın. Hepsini etrafıma sardım.

Evan yanağıma dokunarak beni kendine doğru çekti. Yatağa düşen saçlarım etrafımızı sarıp, bizi kara bir örtüyle sarmaladı. Avcumu göğsünün üstünde, hafif kıvrımlı kaslarında, kilit noktasının üzerindeki altın rengi tüylerinde, yoğun ve sağlam kemiklerinin üzerinde gezdirdim. Elimi göbeğinin ipeksi tenine doğru aşağı kaydırdım. Tanrım, diye düşündüm. Tam bir erkeksin. Elleri incecik kollarımın, kalçalarımın etrafında gezinip çıplak popomda durdu, parmak uçlarını tenime bastırdı. Saf görünüşü gitmişti.

“Onu gördün mü?” dedim.

Kaşlarını kaldırdı.

“Gerçek beni.”

“İşte burada,” dedi ve beni öptü.

O öğleden sonra öpüştük, birbirimize dokunduk ve o yataktan hiç çıkmadık. Temizlenmek için banyoya gidip bana iç çamaşırımı getirdi. Giyindim ama gömleğimi çıkardım ve sarıldık. Elleri her yerimdeydi. Öpüştüğümüz kadar konuştuk da.

“Bana kendinden bahset,” dedi. “En sevdiğin film nedir?”

“Tanrım! Bunu bana soramazsın.”

“Neden?”

Ona dehşete düşmüş bir bakış atarak oturdum. “Birincisi, çünkü seni etkilemek istiyorum. İkincisi, çünkü her gün değişiyor.”

“Bir tane vardır mutlaka, sadece söylemek istemiyorsun. Sana benimkini söyleyeyim.”

Dudaklarım düşmanlıkla büküldü.

Güldü. “Üç deyince, beraber söyleyelim. Hazır mısın?”

“Hayır,” diye haykırdım.

“Bir. İki. Üç. Casablanca.”

“Jurassic Park.”

Kocaman sırttı.

Yüzümü yatağa gömdüm. “Öleceğim.”

“Modern bir klasik,” dedi topuğumu gıdıklayarak. “Sinemada izlediğimi ve ‘Bir gün bilgisayar grafikleri gerçek gibi görünecek,’ diye düşündüğümü anımsadım. En sevdiğim sahnesi; kızın...”

“Alıntı yapmaya başlarsan, kendimi gerçekten öldüreceğim,” dedim şilteye doğru.

Tekrar güldü. Gülüşü güzeldi. Wesley’ninki gibi alaycı değil ama uçarı ve biraz fesat. Omzumun üzerinden ona baktım.

“Bana kendinden bahset.”

Kahkahası durdu ama gülümsemesi silinmedi. Yanımda uzanırken parmak uçları sırtımın kıvrımları üzerinde gezindi. “Ne bilmek istiyorsun?”

“Kaç yaşındasın?”

“Otuz iki.”

Serbest Düşüş

Yaklaşmıştım. Ben doğduğumda on dört yaşındaydı. Belki de Wesley'nin teorisi de o kadar yanlış değildi. Ee ne olacak ki? Otuz iki yaşından büyük adamlarla yatmışlığım vardı.

“Üniversiteyi nerede okudun?”

“Northwestern.”

Yine omzumun üzerinden baktım. “Taşralı mısın?”

“Chicago’nun hemen dışından.”

“Züppe. Sanki kasabaların ismi yokmuş gibi herkes ‘Chicago’nun hemen dışından’” olduğunu söylüyor.

“Bu doğru. İsimleri yok. Postacılar için çok kafa karıştırıcı.”

Parmağını sutyen askımın altına kaydırды ve köprücük-kemiğimin üzerinden takip edip omzuma ulaştı.

“Neden...” diye başladım.

“Sıra bende.” Parmağı göğsüme doğru yavaşça ilerledi.

“Dersimi alabilmek için neden o kadar dil döktün?” Kader, demek istedim. Kısmet. Alın yazısı.

“Aslında geçen sene yer ayırdım. Kayıtları karıştırmışlar.” Derin bir nefes aldım. “Film okuluna gideceğim.”

Eli durdu. Olduğu yerde biraz dikleşti. “Gerçekten mi? Nereye?”

“Henüz bilmiyorum. Yani, tabii ki çok istediklerim var ama gerçekçi olmaya çalışıyorum. Umarım Güney Kaliforniya Üniversitesi veya Kaliforniya Üniversitesi gibi bir yerler. Indie ve popüler film arasında biraz kararsız kaldım. Bence popüler daha güvenli çünkü tüm işlemin nasıl yürüdüğüyle ilgili geniş bir görüş elde edebileceğim. Popüler

şeylere odaklanmak kişiyi saçmalık peşindeki bir dar kafalıya dönüştürebilir, bu yüzden sanırım indie türüne odaklanmam gerek. Öykücülük ve sanat üzerine. İş gerçekten yapma kısmına geldiğimde belki de daha naif davranabilirim. Bilmiyorum.”

Saçmalıyordum. Tekrar ona baktım. Yüzünde hafif şaşkın bir ifade vardı.

“Bu konuda ciddisin,” dedi.

Hafifçe omzumu silktilim. “Eh, evet.”

“Ne yapmak istiyorsun? İş olarak.”

“Bakacağız. Asistan olabilirim, böylece işleyiş hakkında bir fikir elde etmiş olurum. Çünkü bir gün, yönetmen olacağım.”

Sanki büyüleyici ya da romantik bir şey söylemişim gibi gözleri parladı. “Yaratıcı bir kişiliksin.”

Bunu düşünmüştüm. Benim için fazla yüce bir tanımdı. Yaptığım tek şey bir sürü film izleyip hayal kurmaktı. Fakat bana bir fırsat vermişti; ona kafayı takmış halde olduğum için henüz idrak etmemiş olduğum bir fırsat olan dönem ödevim. Ciddi anlamda bir şey yaratabilirdim. Biraz düzgün bir şey olursa belki üniversite başvurularıma ekleyebilirdim.

“Ne olduğumu henüz bilmiyorum,” dedim.

Aramızdaki bu heyecan verici an, dürüstlük ve korku arasında bir yerde kaldı.

Çünkü gençtim. Belki benim yaşlarımdaki çoğu çocuktan daha hevesliydim ama yine de ben de benim yaşlarımdaki bir çocuktum.

Ve sen de bunu biliyorsun, Bay Wilke, diye düşündüm. Aramızdaki şeyin bir kısmı da buydu; tabunun yarattığı heyecan. Öğretmen ve öğrenci.

“Eğer film okuluna gideceksen,” dedi, “sana vermem gereken bir şey var.”

Kalbim sıkıştı. “Ne?”

“Eğitim.”

Bana öğrettiği ilk şey aşk yapmaktı.

Gülmeyin çünkü bu laftan her zaman nefret etmişimdir. Çok bayağı, çok eski gelirdi. Hippiler aşk yapar. Annemin yaşındakiler aşk yapar. Ancak yine de benim kusursuz bir üretim olduğuma inanmayı tercih ediyordum.

Benim yaşlarımdakiler takılır, birbirini becerir, seks yapardı. Bir olmak ve sonsuzluk gibi abartılı fikirleri, basit biyolojik bir eylemle bağdaştırmıyorduk. Çoğumuz boşanmış ailelerin çocuklarıydık. Öyle olmayanlar da ebeveynleri birbirine bağırduğu ve birbirlerini incittiği zamanlarda bizim gibi olmayı diliyordu. Çocuk güzellik yarışmalarından tut, yetişkinlerin şeker vaadiyle bizi arabalarına alacakları korkusuna kadar, seks kavramıyla birlikte büyüdük. MMS’in icadı bize bir amatör porno platformu oluşturdu.

Büyük bir ilerlemeydi.

Öğle sonrası güneşi, yavaş yavaş şafağa dönüştü. Yemek yemeyeli yarım gün olmuştu ve neredeyse hiç acıkma-mıştım. Bu şeyin durmasını istemiyordum. Tek istediğim, bu güzel adamla bir motel yatağında uzanmak, sıcak tenimizin birbirine dokunması ve hiç ayrılmamaktı. Oturdu ve ben de yüzüm ona dönük bir şekilde kucağına oturdum. Bacaklarımı sırtına doladım. Avcumu yanağındaki kirli sakallarına sürdüm. Yüzünde uykulu, için için yanan bir ifade vardı, alt dudağını sarkıtmıştı ve bu hali beni tamamen ele geçirmişti. O an benden bir şey yapmamı isteseydi yapardım. O sarkık dudağı öptüm. Artık, dudaklarının tadını benimkinden ayıramıyordum. Sadece sıcaklık, yumuşaklık, basınç.

“Seni görmek istiyorum,” dedi sessizce. “Her şeyini.”

Nefesim hızlandı. Kendimi ondan ayırarak gözlerine baktım ve öylece kaldım. Transtaymışım gibi hissediyordum. Daha önce erkekler için soyunmuştum ve o esnada da üzerimde çok bir şey yoktu ama bu daha farklıydı. Sadece vücudumu görmeyecekti. Beni görecekti. Soyunuşumu, bakışları karşısında duruşumu, tenimi taşıyışımı.

Yatağın ucuna doğru hareket etti.

Sutyenimi açarak bir omzumdan çekip çıkardım. Kayıtsızca, yere düşmesine izin verdim.

Bu kolay kısmıydı.

Artık zor nefes alıyordum.

Gözleri üzerimde gezindi ama en fazla yüzümde durakladı. Neredeyse en kötüsü buydu. Bu olmazsa ben kimim, diye düşündüm. Bir zırh gibi giyindiğim cazibem olmadan,

küstah ve kendinden emin özgüvenim olmadan kimim ben?
Tüm bunların altında sadece küçük bir kız mıyım aslında?

Parmaklarımı iç çamaşıma geçirdim.

O ölüm yolculuğuna çıkan hız trenine tek başıma binip
en öne oturduğumu düşündüm. Su kulesinden aşağı doğru
sallandığımı. Öğretmenimin arabasına bindiğimi.

Çamaşırimi yere düşene kadar kaydırdım. Sonra da bir
ayağımı çıkarıp diğer ayağımla kenara ittirdim. Göz teması-
nı hiç kesmedim.

Evan'ın dudakları huşu içinde aralandı.

Akademi'ye teşekkürlerimi iletmek istiyorum.

“Şimdi sen,” dedim.

Rahatça ayağa kalktı. Silueti perdelerin içinden içeri
sızılan güneş ışığını engelliyordu. Etrafını saran ışık, om-
zunda bronz bir yay oluşturup saçlarının ucunu beyaza ya-
kın sarıya boyadı. Kot pantolonu sertliğiyle darlaşmıştı ve
çıkarmak zorunda kaldı. Tekrar sertleşti, o kadar sertti ki iç
çamaşırı artık bunu saklayamıyordu. Hepsini çıkardı. Göz-
lerim nerede duracağını bilemiyordu. Görünüşe göre ellerim
de bilmiyordu çünkü kaburgalarının çıkıntılarından ve karın
kaslarından başladıktan sonra, parmaklarımla kavradığım
kaskatı aletine uzanan yumuşak teni üzerinde gezinmeye
devam ediyordu. Elleri tüm ağırlığıyla omuzlarıma indi.
Nefesi de ağırlaşmıştı.

Gözleri kapalı, bana doğru eğildi.

“Seni böyle istiyorum,” dedim.

Uyuşturucu almış gibi görünüyordu. Onu yatağa iterek

dizlerimi belinin kenarlarına yerleştirdim. Yine yüz yüze oturduk ama bu defa üzerimizde giysilerimiz yoktu. Üstündeydim, göğüslerimi öptü. Aleti kasıklarımın arasına batıyordu. Sıcaklığı beni deli ederken, kanım saldırmaya hazırlanan bir kobra yılanının yükselmesi gibi süzöldü.

Beni becermezse onu zorlayacaktım.

Bana bakıp, “Emin misin?” dedi.

Tırnaklarımı sırtında gezdirirken, “Evet,” diye cevapladım.

Onu zorlayabilirdim. Avantaj bendeydi ama devam etmesini istedim. Göğüslerimin ucunu dişlerinin arasına alarak, kendini kasıklarımın arasına doğru kaydırarak, hafifçe, acıyla bastırarak içimdeki o sızlama noktasına varana dek devam etmesine izin verdim. İlk başta ciddi bir irade sınavıydı. Tekrar tekrar sınıma ulaştım ve bir şekilde tekrar başlayıp yeni bir sabır kaynağı buldum. Sonra, tahammöl sınırlarımı zorlayana dek sabrımı deneyeceğini anladım. Becerilmeyi beklemeyi kesene ve bunu yaşıyana kadar... Kendimi serbest bıraktım ve kaslarımın çözölmesini sağladım. Kollarımı baygın bir halde boynuna doladım. Yüzüne baktığımda, kalbimi sanki helyum gazı pompalamış gibi hafif hissettirdiğinden başka hiçbir şey düşünmedim. İçime girdiğı anda rahatladım. İçime öylesine yavaş girip çıkıyordu ki, sanki en başından hiç ayrılmamış gibi. Hepsi rüya gibi birbirine karıştı. Kolları sırtıma dolandı, beni vücudunun yumuşak hareketlerine doğru çekti. Bu farklıydı. Bu becerilmek değildi. Bu sadece vücudumun ilgili kısım-

larına değil de tüm benliğime olan bir şeydi. İçimde o kadar küçük bir gerilme vardı ki boşalacağımı düşünmedim. Fakat sonra kalçalarımından ve karnımdan yayılan sıcaklık giderek daha da ısındı. Tavana baktım ve nefes alıp vererek, “İçime boşal lütfen, içime boşal.” dedim. İşte oldu. Geri dönüş yok. İçimdeki sıcaklık küçük bir nükleer patlamaya dönüştü ve yumuşak ışıyla tüm algımı ortadan kaldırdı. Yavaş devam etti, yavaşça azaldı. Ürperdim ve titredim. Evan biraz daha devam ettikten sonra yavaşladı, durdu ve beni tuttu. Geri çekildiğinde yüzünü buruşturdu. Hâlâ sertti.

“Yapmadın,” dedim uyuşmuş bir şekilde.

Beni öptü.

Bir süre devam etmesine izin verdikten sonra arkama yaslandım. “Neden?”

“Sadece senin için olmasını istedim.”

Sanki Yunanca konuşmuş gibi geldi. Ona baktım.

Ve beynimde çok garip bir şey oldu.

Yuvarlanıp yatağın kenarına oturup kollarımı kavuşturdum. İçgüdüsel olarak elimle ağzımı kapattım. Oda artık karanlıktı; gölgeler, park yerinin ışıklarıyla birleşiyor, odayı kuru kan lekesi rengine boyuyordu.

“Maise?”

Gölgeler gözlerimde yüzüyordu. Onları kapattım.

Evan elini sırtıma koyup, “Neden ağlıyorsun?” diye fısıldadı.

“Ağlamıyorum,” dedim ve burnumu çektim. Harika.

Eli beni hafif hafif okşuyordu. “Seni incittim mi?”

“Hayır.” Acı acı kendime güldüm. “Delinin tekiyim.”

“Neden ağlıyorsun?” dedi tekrar.

“Çünkü kimse daha önce bunu yapmamıştı.”

Saçımı yüzümden çekip, kulağımın arkasına iliştirdi.
“Neyi yapmamıştı?”

Bunun yüzünden ağladığımı sanmıyorum. Sanırım birikimin etkisiydi. Geçen haftaların tüm gerginlik ve endişesi, bu mükemmel günde, bu mükemmel mutlulukta patlamıştı. Üzüntü değil, rahatlamaydı. Fakat bunu tetikleyen oydu ve sanırım ona bir cevap borçluydum.

“Benim için yapmış olman,” dedim. “Sadece benim için.”

Kolları etrafımı sarmıştı ve beni göğsüne doğru çekti. Rahatlatıcı bir şeyler söyledi ama onu duymadım. Tek duyduğum derinlerden gelen kalp atışlarıydı.

Nihayet dışarı çıktığımda başka bir dünyaya girmişim gibi geldi. Önümde, daha önce hiç görmediğim milyon tane yeni yol uzandı. Arabada gözlüklerimizi geri taktık ve birbirimize sırttık. Neredeyse bir sokak lambasına çarpacak gibi olunca kendininkileri çıkardı. Gülerek belki benim sürme izin verirse daha iyi olacağını söyledim ve şaşırtıcı bir şekilde izin verdi. Öğretmenimin arabasını kullanmak hem yanlış hem de mükemmel hissettirdi. McDonald’s’ta durup kızarmış patates ile vanilyalı milkshake aldıktan sonra yıldızların altındaki boş bir yere park ettim. Evan, beni film okuluna hazırlamak için özel bir ders programı hazırlayacağını söyledi.

“Özel ders mi?” dedim patatesimi milkshake’ime batırırken.

“Tam bir skandal.”

Gülümsedi ama biraz sonra gözleri uzaklara daldı.

“Perşembe günü nasıl olacak?” dedim.

“Bilmiyorum. Zamanı durdurmanın bir yolunu bulurum diye umut ediyordum.”

Patatesimi salladım. “Sır saklayabilirim. Kimse bilmeyecek. İşini riske atmıyım.”

Bana baktı. “Konu sadece ben değilim. Hatta benden ziyade, esas seninle alakalı.”

“Ne demek bu?”

“Yani, geleceğini veya mutluluğunu veya akıl sağlığını riske atmayacağım demek.”

“Neyse ki bende onlardan sadece bir tanesi var.”

“Ciddiyim.” Yüzünü astı. “Hangisine sahiptin?”

“Mutluluk,” dedim ve uzanıp onu öptüm. Vanilya ve tuz.

Geri çekildiğimde uzun süre bana baktı. Keşke gelecek deseydim, diye düşündüm. Birinin sizi sevdiğini işte böyle anlıyorsunuz. Hayatınızın göremeyecekleri bir kısmında bile mutlu olmanızı istediklerinde... Fakat o sırada, anın içgüdüsel zevkine takılıp kalmıştım.

“Hadi, savaş planımızı belirleyelim, dostum,” dedim.

Gece yarısına kadar eve dönmedim ve o arabadan çıkmak hiç olmadığı kadar zor oldu. Tekrar benim gibi kokana kadar oyuncak midilliye sarılmamı istedi. Son patatesi bitirene kadar orada oturdum. Pisboğazlık yapıyordum. Tüm

gün onu becermekten başka bir şey yapmamıştım ve haftanın, ayın hatta hayatımın geri kalanında başka bir şey yapmak istemiyordum. Arabası uzaklaşırken arka lambalarının fotoğrafını çektim ve arabası gözden kaybolduktan sonra, fotoğrafı sokağa doğru tutup bakmaya devam ettim. Hissettiğim ne, diye merak ettim. Besledikçe içimde daha da büyüyen bu açlık ne?

Bunun adını çok uzun zaman önce koydular. Ne olduğunu zaten biliyorsun, öyle değil mi?

Wesley bana sekiz milyon mesaj atmıştı.

“Dün neredeydin?” dedi öğlen yemeğinde. “Sana sekiz milyon defa mesaj attım.”

Mozarella çubuğumu sallayarak, ona düşünceli bir biçimde baktım. “Cidden, herkes nerede? Kuantum bakımından, aynı anda her yerde ve hiçbir yerdeydim.”

“Kafan mı güzel senin? Ne içtin?”

Gülümsedim.

“Benimle paylaşmakla yükümlüsün, biliyorsun değil mi?”

“Doğuştan kafam güzel. İstedğin kadar al. Hepsi senin.”

Gözleri kısıldı. “Sen seks yapmışsın.”

Peynir çubuğumun ucunu imalı bir biçimde ısırdım.

“Yaşı büyük bir adam mıydı?”

“Yaş dediğin nedir ki?” dedim ve Wesley sızlandı.

Beşinci derse girmeden, kolundan tuttum.

“Artık ciddi ciddi filmimiz üzerinde çalışmak istiyorum.”

“Tamam.”

“O halde okuldan sonra sana geliyorum.”

“Tamam.”

“Çoraplarını ve çıplak kadın posterlerini sakla.”

“Bu söylediğin cinsiyetçi bir genelleme,” dedi.

Kaşlarımı kaldırdım.

“Tamam,” diyerek iç çekti.

Tamamen kazara Bay Wilke’yi gördüm. Bugün burada olduğunu bilmiyordum, belki de yedek öğretmen olarak çağırılmışlardı. Koridorda birbirimizi fark ettiğimizde birinci katta sınıfların arasında yürüyordum. İkimiz de durduk. Sanki etrafımızda akan insan selinin üzerindeki ışıklar sönmüş de sadece ikimiz aydınlıkta kalmış gibiydik. Ekranı yakan bir aydınlık ve parlak renkler. Tüm sesler ve hareketler puslandı. Sanki kamera etrafımızda dönüyor, filmlere özgü bu anı yakalıyor gibiydi. Tekrar ilerlemeye başladım ve o da başladı. Birbirimizin yanından yavaşça geçtik. Durmadık ve konuşmadık. Ancak kollarımız birbirine sürtündü ve saniyenin yarısı kadar bir süre boyunca, gizli bir tokalaşma gibi, parmaklarımız birleşip tekrar ayrıldı.

Ağaçlardan düşen yapraklar etrafımda altın ve yeşil renk kar taneleri gibi titreşiyordu. Wesley’ye ayak uydurabilmek için bisikletimi bir ayağımla ittirerek yavaş yavaş

sürdüm. Araba tekerleklerinin yumuşak tıkırtısı, arı ve çekirgelerin halsiz vızıltısı, üzerimizde serpilen yoğun güneş ışığıyla, bugün dünyaya âşık olmuştum. Ne zaman aklım ona gitse, büyük aptal gülümsemem yüzümü ele geçirdi. Havanın tadı, dilimde tatlı ve hafif bir lezzet bırakıyordu.

Wesley bana tuhaf bir bakış attı ama bu, iyi modumu söndürmedi.

Evine vardığımızda, bisikletimi gül ağacına yasladım ve verandaya çıkan merdivenlere fırladım. Uzuvarımda, sarhoşken olduğum gibi bir enerji fazlalığı vardı. Evleri çok büyüktü, beyaz ve domates rengine boyanmış ahşaptan yapılmıştı, etrafını saran bir verandası vardı. İçeri ilk adımımı atar atmaz, nasıl bir annesi olduğunu anladım: Umursayan bir anne. Cilalı meşe zeminin üzerinde örgülü kilimler vardı. Kanepeler süslü değil de rahat görünüyordu. Şömine rafı, sehpa, koridor rafları boyunca akan aile albümleri. Bir dolabı açtığımı ve dandik çerçeve yığınıyla karşılaştığımı hayal ettim: Plaj fotoğrafları için deniz kabukları, WESLEY ve NATALIE isimlerini oluşturan minik oyuncak bloklar.

“Natalie kim?” dedim. Onunki gibi koyu renk, yumuşak saçlara ve aynı çukur gözlere sahipti. Açık göz ve sinsî görünüyordu. “Kız kardeşim. Üniversitede.”

Ablası olduğunu bilmiyordum.

“Şunlara bakmayı kes.”

“Bekle, neredeyse hayatının her bir yılını görmek üzereydim.”

Beni mutfığa sürükledi. Tezgâhta buz gibi bir sürahi limonata vardı.

“Ne? Fırından yeni çıkmış kurabiyeler yok mu?” dedim.

Bir kadın bahçede durdu ve elinde bir kürekle bize el salladı.

“Bu annen olamaz” dedim.

Üstünü başını silkeleyip içeri geldi. Aşırı uzundu; neredeyse bir seksendi. Teni kemik rengi kadar soluk, uzun ve güzel yüzünde parlayan çekici gözleri ise mavi renkti. Burnu geniş ve uzundu ama ona yakışıyordu. Hakkımda her şeyi biliyormuş ve gurur duyuyormuş gibi gülümsedi. Güzeldi.

“Sen Maise olmalısın,” dedi alçak ve tatlı bir sesle.

“Oğluma uzaklaştırma emri çıkarmadığın için teşekkür ederim.”

“Anne!” dedi Wesley.

“Tanıştığımıza memnun oldum, Bayan Brown,” dedim.

“Siobhan diyebilirsiniz.”

Kaşımı kaldırdım. “İrlandalı mısınız?”

Tatlı tatlı iç çekti. “Bunun babası beni mahvetmeden önce, Bayan Callahan’dım.”

“Anne, yeter,” dedi Wesley.

“Çocuklarımı arkadaşlarının önünde utandırarak kendimi teselli ediyorum. En büyük olan, bu sebeple ülkenin diğer ucundaki bir okula gitti.”

“Berkeley Üniversitesi’nde sayborg* yapmayı öğreniyor.”

“Biyoteknoloji,” dedi Siobhan. “Terminatör,” dedi Wesley.

“Büyük olasılıkla bir miktar çıplak adam içeriyordur,” diye kabullendi Siobhan.

---

* *Sibernetik organizma, insan ve makine bileşimi.*

Güldüm ve tezgâha oturdum. Büyülenmiş bir halde onları izliyordum.

Wesley bize limonata koydu. “Anne, o film projesinin üzerinde çalışacağız.”

“Filminiz ne hakkında?”

“Evet,” dedim. “Filmimiz ne hakkında, Bay Yapımcı?”

Wesley savunur bir şekilde ellerini kaldırdı. “Sadece B-Roll tarzı bir şeyler çekiyorum. Henüz bir konu seçmedik.”

Siobhan yanımdaki mutfak tezgâhına yaslandı. Sıcak toprak ve ezilmiş çiçek gibi kokuyordu. “Ne tür bir film?”

Bir ebeveynin okul işlerimle ilgilenmesi aşırı tuhaftı. Başka birininki olsa bile.

“Belgesel kurgu,” dedik Wesley’yle aynı anda.

“*Cinéma vérité*” gibi fakat içine biraz anlatı enjekte edilmiş şekilde,” diye açıkladım.

Wesley, “Gerçek olaylara dayanan hikâyeler,” dedi.

“Gerçek olaylardan esinlenen,” diye düzelttim. “Gerçek ve kurgu arasındaki çizgiyi bulandırıyoruz. Muhtemelen, lise son sınıf öğrencisi olmanın sıkıntıları ve güçlükleri üzerine odaklanacak.”

“Veya bir öğretmen.”

Konuşmuş olduğumuz bir şey değildi. Sertçe ona baktım.

“Anlıyorum,” dedi Siobhan. “Ama hikâye ne?”

“Hayatın içinden,” dedi Wesley.

“Pek çok kısa, birbiriyle bağlantılı hikâye,” diye açıkladım. “Kısa hikâyeler. Düzensiz bir yaklaşım kullanacağız.

---

* (Fr.) Gerçek sinema.

Tıpkı gerçek hayatta olmadığı gibi, burada da büyük bir plan yok.”

“Ama mutlaka bir tema vardır,” dedi Siobhan.

Wesley’yle aynı anda ağzımızı açtık, sonra da birbirimize baktık.

“Tabii, mutlaka,” dedi.

“Sadece henüz karar vermedik,” diye ekledim.

“Belki üzerinde çalışırken oluşur,” diye önerdi annesi.

Aklıma davetsiz bir sahne düştü. Evan ve ben motelde, birbirimizin kollarında yavaşça, hipnotize olmuş gibi hareket ederken. Tanrım. Bu saf aile mutfağı için çok uygunsuz. Kıpırmızı oldum ama, “Zorlamadığında, bazen inanılmaz şeyler olabilir,” dedim.

Siobhan bana baktı. “Akıllı kız.” Soğuk, kuru parmağıyla yanağımı okşadı. “Çok da tatlı.” Lütfen beni evlat edin, diye düşündüm.

“Anne!” dedi Wesley. Anne kelimesini söylerken içinde aynı anda hem bir eleştiri hem de sevgi olması ne tuhaftı.

“Sanırım siz ikiniz üst katta çalışacaksınız. İçeriklerinizin çocuklar için de uygun olacağını umuyorum.”

Wesley kızardı. Güldüm. Siobhan gülümsedi.

“Anneni sevdim,” dedim arkasından merdivenleri çıkarken.

“Çünkü henüz onu tanımıyorsun.”

O kelimeyi bir cımbızla çekerek göğsüme bastırdım. Henüz.

Odası devasaydı ama tavan eğimli olduğu için sürekli

eğilmesi gerekiyordu. Aşağı yukarı beklediğim gibiydi; dev TV, Xbox, film posterleri. Klasik erkek odası kokusu yerine baygın bir bitkisel koku, sigara ve bir tür tütsü, belki de paçuli yağı kokusu mevcuttu. İki monitörü ve stüdyo kulaklıklarıyla kendi isteklerine göre donattığı toplama bir bilgisayar ile demonte halde bir düzine farklı kamerası vardı.

“Ailen zengin mi?” dedim pencerelere doğru ilerlerken.

“Yok artık!”

“Ne?”

“Havuzunuz var.”

Rahatsız bir şekilde omuz silkti.

“Wesley. Benden nefret mi ediyorsun?”

“Hayır?”

“Lütfen bunu tam bir cümle olarak söyle. Ve madem benden nefret etmiyorsun, neden bana havuzunuz olduğunu söylemedin?”

Beni bikiniyle görmeye dayanamayacağı sebebi hiç aklıma gelmemişti.

“Kullanmak için çok geç zaten.”

“Savunmak için çok geç,” dedim ve bir sandalye alıp bilgisayarın karşısına, onun yanına oturdum. “Hadi görelim şu B-roll’u.”

Bir sürü metrik çekimi vardı. Yarıyı yazdan kalma; rüzgârda dalgalanan buğday denizi, kan kırmızı güneşin batışına karşı duran tren silüetleri... Hatta yağmurun altındaki تنها karnaval bile vardı. Kalanı okul günlerindendi: akın halinde yürüyen bir sürü bacak, şahit olduğumuz kavga. Ve ben. O

karelerin çoğunda ben vardım. Pencerelerden özlemle bakarken veya ona delice gülümserken. Sınıfta Bay Wilke'yi dinlerken. Her birinde arzularım çok açık ve netti. Beni ateş gibi yaktı, tenimi parlattı, gözlerimi ışıldattı. Güzel bir çılgınlık. Nefesim kesilmiş halde kendime baktım. Hiçbir şey saklamıyordum.

Hepsi ortadaydı.

“Beni böyle mi görüyorsun?” dedim neredeyse fısıldayarak. “Bir ilgi manyağı gibi mi?”

“Hayır. Asla.”

“Öyleyse neden bunların hepsinde ben varım?”

“Çünkü buradaki tek ilginç insan sensin.”

Ona baktım. “Benimle ilgili bir film yapmak dışında, bunlarla yapabileceğin hiçbir şey yok.”

O da bana yan yan baktı. “Bu kötü bir şey mi?”

“Bu ben değilim. Film yıldızı falan olmaya çalışmıyorum. Ben bir şeyler yaratmak istiyorum, Wesley. Güzel bir yüz olarak nesneleştirilmek istemiyorum.”

Sözlerim ağzımdan sert ve hiddetli çıkmıştı. O kadar sinirli davranmak istememiştim.

“Üzgünüm,” diye homurdandı.

“Sorun değil. Bu yüzden buradayız zaten. Bakış açımızı değiştirmek için.”

Gözlerini klavyeden ayırmamıştı, ben de parmağımla kulağına fiske attım. Bana pis bir bakış attı.

“Cezanı verdim,” dedim. “Amerika'nın kalbinde bir lise. Görünürde pastoral olan bu kasabanın içinde ne tür bir karanlık yatıyor?”

“Ensest,” dedi.

“Klişe,” dedim. “Yani büyük olasılıkla.”

Bir süre beyin fırtınası yaptık, sonra da ilham almak için bir şeyler izlemeye karar verdik. Şaşırtıcı olmayan bir şekilde, Wesley büyük bir David Lynch hayranıydı. Bir süre Mulholland Çıkmazı filminden sevdiğimiz kısımları izledik. Benimki: Betty’nin yakında acımasızca yıkılacak büyük hayalleriyle Los Angeles’a gelişi. Wesley’ninki: Lezbiyen seks sahnesi. Güldüm ve birkaç dakika odadan çıkmamı isteyip istemediğini sordum. Bana doğru bir Blu-ray kutusu fırlattı. Siobhan fırında makarna yaptı ve Wesley ona telefonundaki daha güzel arşivini gösterirken hep beraber yedik. Kendi telefonumu şarj olması için bilgisayarına bağladım.

Tekrar yukarı çıktığımızda, “Biri seni arıyor,” dedi.

“Kim?”

“ ‘E.’ “

Telefonumu kaptım. “Buna bakmam lazım. Dışarıda.”

“E kim?”

“Merhaba, baba,” dedim abartılı bir ses tonuyla. “Bir saniye bekle.”

Evan’ın kaşlarının komik bir çizgi roman sesiyle kalktığını duyar gibiydim. Vink.

Koşarak alt kata indim ve bahçe kapısını açtım. Havuzun ışıkları kapalıydı, sular alacakaranlık ışığının altında kara kara parlıyordu.

“Merhaba,” dedim yalnız kalınca. “Üzgünüm.”

“Baba mı?”

“Freudyen ironi hoşuna gider diye düşündüm.”

Yumuşak bir şekilde güldü. Hafif metalik sesi kemiklerin arasından ilerleyip göğsümü ısıttı. “Seni düşünmeden duramıyorum.”

Aşk romanlarında, aşkın beni eritiyor, gibi cümleler okursunuz ve bunun fiziksel olarak imkânsız olduğunu bilirsiniz. Kızlar bir kalıp tereyağı değildir. Fakat bunun tam aksine bedenim evin önüne geldiğim anda çözölmeye başladı.

“Bana işkence etmek için mi aradın?”

“Geç oldu biliyorum ama seni görmek istiyorum.”

Gözlerim büyüdü. “Bunun için zamanımız var mı?”

Biraz suçlu bir halde tekrar güldü. “Aslında sadece seni görmek istiyorum. Sadece bir dakikalığına olsa bile.”

“Evet,” dedim.

“Evet, ne?”

“Evet, geç oldu. Ve evet, seni görmek istiyorum.”

Gölümsemesini hayal ettim. “Buluşabilir miyiz?”

Tekrar yukarı çıktığımda Wesley internette geziniyordu. “Gitmem lazım. Aile meselesi.”

Benimle eve kadar yürümemesi için onu zor ikna ettim. Siobhan’a hoşçakal diye seslendim ve bir an o parlak ve mutlu evden hiç ayrılmak istemedim. Fakat daha da parlak bir şey beni bekliyordu.

Dişlerimi fırçalamak ve üzerimi değışmek için eve uğradım çünkü pek gösterişli bir halde değildim. Işıklar kapalıydı, annemin arabası gitmişti. Hiç geri gelmemesini diledim.

Siobhan kapının önüne gelip, gel sana yeni bir hayat vereyim tatlı kız, diyebilirdi.

Bisikletimi su kulesine doğru sürdüğümde orada bekliyordu.

Daha durmadan bisikletten atladım ve ona koştum. Beni, çimlerin üzerine serdiği battaniye doğru çekti. Üzerine çıktım, saçlarım yüzümüzdeydi. Tekrar tekrar bana dolanan kollarıyla beni tutarak bir elini saçlarımın arasına gömdü. Cırcırböcekleri, etrafımızda gıcırdayan bir kalp atışı etkisi yaratıyorlardı. Çimenlerden serin misk kokusu yükseliyordu.

“Bütün gün boyunca bunu düşündüm,” diye fısıldadı.

Yanağımı onunkine sürdüm. Yukarıdaki koca evrenin ağırlığıyla ezilen dünya üzerimize doğru eğildi. Eğer bir araya gelmememiz gerekiyorsa, neden kader bizi karşılaştırmıştı? Kalbi benimkinin üstünde sert ve düzenli bir şekilde atıyordu.

Avuçlarımı zemine koyarak hafifçe dikleştirdim. “Bana bir şey yaptın.” Benim sesim de alçaktı, nefesim saçımı karıştıran esintiye doğru yükseldi. “Uzun bir rüyadan uyanmış gibi hissediyorum ve her şey hatırladığımdan çok daha güzel.”

Gözleri yıldızların ışığının altında açık ve parlaktı. Saçımdaki el beni ona doğru çekti.

Yıldızların altında, su kulesinin gölgesinde, öğretmeni öptüm.

Şimdiye kadar size gayet dürüst konuştum, öyle değil mi? O halde kabul ediyorum, saf ve kör bir aşktı bu. İlk başta beni çeken yaşı olmuştu, şimdi ise bana heyecan veren,

Serbest Düşüş

ne zaman tenimiz birbirine dokunsa beni deli eden, içimi adrenaline dolduran ve tenimi karıncalandıran şey onun öğretmenim olmasıydı. Tehlike beynimde yanarak, korku ve zevk devrelerimi harekete geçiren bir elektrot gibiydi. Tabii ki daha fazlası da vardı. İçimde, daha önce hiç açılmamış bir şey çözülüyordu ama kendimi kandırmıyordum. Yasak olmasının da payı vardı.

Sırtüstü uzanarak gökyüzüne baktım. Dizlerimizi birbirine dayadık. Gecenin yıldızlarla çillenmiş yüzünde ışıktan küçük bir kesik açıldı, kayan bir yıldız. Elimi havaya kaldırıp yumruk yaptım. Elimi açtığımda gitmişti. Artık bir parçam olmuştu. Yaratıcı bir kişiliksin. Wesley, olduğumu düşündüğü kişiyi görmüştü; takıntılı ve kendini beğenmiş bir ergen. Evan kim olduğumu da kim olmak istediğimi de gördü.

“Neden öğretmen oldun?” dedim.

Dirseğine dayanarak oturdu. “İki tip öğretmen vardır. Birinci tür her zaman öğretmen olmak istemiştir. Bunun için eğitim görürler. Tutkulu, ilgili ve iyi insanlardır.” Sesinden tatlı sert gülümsemesini duyabiliyordum. “İkinci tür başka bir şey olmak istemişti ama olamamıştır. Ya ihtiyaç olmayan bir dal seçmiştir, ya yeterince iyi değildir ya da hırslı değildir. Her neyse. Fakat o konu hakkında çok bilgilidirler ve bunu harcamak yerine öğretmen olurlar.”

“Sen hangi türdensin?”

“Üçüncü tür.”

“Üçüncü Türden Yakınlaşmalar filmindeki gibi mi?”

Koluma çimdik attı. “Ne oraya nasıl geldiğini ne de ne-

reye gideceğini bilen tür.” Başka bir şey için yola çıkmıştım ama başka bir yola saptım.”

“Aslında nereye gidiyordun?”

“Gülmeyeceğine söz verir misin?”

Merak içinde, ben de oturdum. “Belki.”

“Belki diyerek söz veremezsin.”

“Yemin ederim.”

“Oyuncu olacaktım.”

Ağzım açık kaldı. Anlayabiliyordum. O mükemmel surat. Işıkla dolması, herkesten daha canlı, daha hisli ve daha insani görünmesi.

“Bu, hoş bir şaşkınlık ifadesi mi yoksa ‘sakın işini bırakma’ bakışı mı?” dedi.

Sırıtmaya başladım.

Evan hüznünlü gözlerle gerçekten utanmış bir şekilde güldü ya da utanmış gibi yaptı. Ona, onu ilk defa görmüşüm gibi baktım. Özenle çizilmiş gibi duran dudakları yüzünün diğer kısımlarından daha fazla ortaya çıkıyordu, kirpikleri ise altından kanatlar gibiydi. Telefonumu çıkardım.

“Hikâyeni anlat,” dedim.

“Beni kameraya çekerken mi?”

“Çekebilir miyim? Bu, deneme çekimin olabilir.”

“Ne için?”

Dayanamadım. “Bozuk öğretmen rolü için. Üçüncü türden olan.”

Bana tüylerimi ürperten bir bakış attı. Ucuz telefonun kamerasından görmeme rağmen bakışları içimi titretti. Ekranın üzerinden birbirimize baktık.

“Rolü kaptığımı sanıyordum.”

“Yönetmenin yatağına girmeden olmaz.”

Gözleri parladı ve yüzü utangaç bir gülümsemeyle aydınlandı. “Tam bir yırtıcısın. Beni bozanın sen olduğundan eminim.”

Telefonumun başına geçip üzerindeki gücümün tadını çıkardım.

Benim gözlemci, onun da gözlemlenen olmasının verdiği tuhaf canlılık.

“Neden onu kaldırmıyorsun?” dedi.

“Neden?”

“Böylece beni bozabilirsin.”

Kaldırıp, “O hikâyeyi bana borçlusun,” dedim.

Yüzümü eğdi. Hafifçe dudaklarımı öptükten sonra çeneme, oradan da kulağıma geçti. Yarı açık gözlerim uzaktaki karnaval ışıklarına kaydı. Kulağımdaki sıcak nefes, doğrudan omurgamda atan kimyasal bir nabız gibiydi, dayanılmazdı.

Yoldan birtakım sesler geldi.

Hareketsiz kalıp dinledik. Bir araba geçip gitti.

“Buraya gelen çocuklar var,” diye fısıldadım Wesley’yi düşünerek.

Evan ellerimi tutarak beni ayağa kaldırdı. Battaniyeyi topladı. Bisikletimle şarampoldeki arabasına doğru yürüdüm.

“Perşembeye kadar dayanamam,” dedim. “Seni görmem lazım.”

Bana pişmanlıkla dolu çekingen bir bakış attı ama bu

bakış sonra daha az pişman ve özlem dolu bir hale geldi.

“Bir oda daha kirala,” dedim. “Farklı bir motelde. Ben öderim.”

“Bunu yapmak zorunda değilsin.”

“İstiyorum. Bu senin olduğu kadar benim de.”

Bisikletimin üstünden birbirimize baktık. Aşağı yolun içinden iki kırmızı ışık karanlıkta göz kırptı.

“Tamam.” Sesi biraz tuhaftı. “Seni ne zaman alayım?”

“Son zil çalar çalmaz.”

Uzanıp yüzümü kaldırdı ve beni öyle sert öptü ki bisikletimin üzerine düşmesine izin verdim. Eski zaman, siyah beyaz film öpücüğüydü bu. Orkestradan gelen sesler göğsümde şişiyor, sıcak lambalardan gelen ışık gölgemizi kırıyordu. Kemiklerim havaya dönüştü ve arzularımın vahşiliğinden başka beni tutan hiçbir şey kalmadı. Tanrım, tek istediğim onunla birlikte o arabaya binmekti. Bu boktan hayatı unutarak birlikte bir yerlere kaçmak. Onu ittirmeli ve nefes almalıydım. Çok fazlaydı. Ona acı dolu bir bakış attım. Konuşmaya başladığında sesi boğuk çıktı.

“Sana tutunamam. Kayan bir yıldız gibisin. Tıpkı ellerimde ateşin bıraktığı bir iz gibi.”

Ve Oscar, kalbime ilk hançeri saplayan Evan Wilke’ye gidiyor.

Ninem ölmeden, benim için küçük bir miktar para bıraktı. Hesapta duran altı bin dolar, on sekiz yaşıma gelmemi bekliyordu. Özür içeren suçlu bir ses tonuyla, geleceğin için,

demişti. Kızımın çocuğu olduğun için üzgünüm. Kendime, o parayı üniversite için kullanacağıma dair söz vermiştim.

Öğlen yemeğinde Wesley'yi ektim ve bir izin kartı alıp bisikletimi bankaya sürdüm. Okuldaki ATM'yi kullanarak para ödemeye niyetim yoktu ve kimsenin, özellikle de Wesley'nin beni para çekerken görmesini istemiyordum.

Öğretmeninle ilişki yaşarken en önemli şey sır tutmaktır.

Parlak gözlü, kabarık saçlı veznedar sincap sesiyle bana bir şeyler söyledi.

“Para çekmem lazım.”

Vik, vik.

Kartımı okuyucuya doğru soktum.

Vik.

Camın altından kimliğimi uzattım.

“Ah, sen Maise'sin,” dedi sincap.

“Evet. Başka kim olacaktım?”

Tombul yanaklı bir gülümseme. “Bu ortak bir hesap.”

“Kiminle?”

“Yvette'le.”

Annem.

Sincap heyecanlı elleriyle on tane yirmiliği sayarken bekledim ve sonra, “Yvette'i hesaptan kaldırabilir miyiz?” dedim.

“Maalesef, hayır. Reşit olmayanlar için açılmış bir hesap ama yeni bir hesap açabilirsin.”

Okula dönmek için on dakikam vardı. “Belki sonra.”

Vik, vik.

Çıkarken bir tomar parayı cebime tıktırdım ve bir anda, öğretmenimle dost hayatı yaşamak için üniversite paramı çekerken, büyükannemin beni izlediği hissine kapıldım. Tanrım, en son ne zaman gerçekten kendimden utanmıştım? Bisikletimin kilidini açarken kendime iki söz verdim.

Birincisi: Üniversiteye başlamadan bu parayı yerine koyacağım. Her bir kuruşunu.

İkincisi: Evan'la birlikteyken, ne olursa olsun kendi masraflarımı kendim karşılayacağım. Çocuk değilim. Tuhaf olmasına rağmen bir tür yetişkin ilişkisi yaşamakta olan bir yetişkinim.

Kilit hareket: inkâr.

İleri sar.

Wesley'nin koridorda kulağıma fiske atması ve bana bir elma fırlatması.

Bize bakan bir oğlana yüksek sesli güldüğümüz için Britt'le kütüphaneden kovulmamız.

Güneş gözlükleriyle beni hayalet şehrin benzin istasyonundan alan Evan.

Ödünç aldığım güneş gözlüklerimle motel resepsiyonunda oda tutarken ben.

Sonra sadece ikimiz.

Oynat tuşu.

Güneşten ısınmış cam gibi yanan tenim, sırtını pençeyen tırnaklarım ve hissettiğim ihtiyaç duygusu. Cebinden

kondom çıkarması ve benim hap aldığımı söylemem. Onun da, “Endişelenmeni gerektirecek bir durum olmasını istemiyorum, asla,” demesi ve benim bir an önce becerilmek istediğim için kabul etmem. Ve becerildim. Sonra düşünme yetimi tekrar kazandım; haftalardır ilk öğününe kavuşmuş aç bir kızdım.

İleri sar.

Motel yatağında, iç çamaşırlarımızla birbirimize hayat hikâyemizi anlatmamız.

Battaniyenin üzerindeki hamburgerler, patatesler ve dizüstü bilgisayarından izlediğimiz 2001: Uzay Yolu Macerası.

Amerikan Güzeli filminin bitiş monoloğunu yapan ve beni titreten Evan.

Banyo aynasında çektiğim fotoğraflarımız: kameraya gülümserken, sonra başı bana doğru dönerken ve daha sonra benimki ona doğru dönerken.

Daha hızlı.

Motel odalarında biten okul günleri. Bozuk klimadan odaya dağılan nem. Bizi çaresizlikten kurtaran bir fırtına ve gözü dönmüş bir yalnızlıkla, yalınayak park yerine koşan ben. Serin odanın içinde ıslak giysilerimi çıkaran ve benimle sıcacık duşa giren Evan. Beni duvara dayayıp, parmağıyla becerirken ve duvardaki desenlerin izi sırtıma çıkarken, kaygan zeminde tutunmayı başaramayan ellerim.

Aslında çağıran kendisi olmasına rağmen, Wesley’nin, annesinin beni pazar günü yemeğine çağırdığını söylemesi.

Ayrılırken Siobhan’ın bana sarılması, ağlamak ve göm-

leğime sinen parfümünü koklamak için karanlık bir sokakta durmam.

Bizi evde vereceği partiye formaliteden davet eden Hi-yam.

Fazla tanıdık şakalarımız ve fazla yoğun bakışmalarımıza rağmen Bay Wilke'yle sınıfta sadece öğretmen ve öğrenciymişiz gibi konuşmamız.

Dördüncü derste karanlık sınıfta, çocuklar kilitli kapının önünden geçerken onunla öpüşmemiz.

Neden erkek parfümü koktuğumu soran Wesley.

Durmadan aptal aşk şarkıları dinlemem, Yeah Yeah Yeahs'in "Wedding Song" şarkısının tiryakisi olmam.

Yine bankadan para çekmem ve Wesley'yle birlikte internette iş başvurusu yapmamız.

Şükürler olsun ki, beni yalnız bırakan annem.

Nihayet, parti.

Siobhan, baloyu kaçırdığımıza pişman olacağımızı söyledi.

"Gayrimeşru çocuk peydahlamaya çalışan bir grup gerizekâli işte," dedim.

"Hiçbir şey kaçırmıyoruz," diye onayladı Wesley. "Kan, ateş ve patlayan kafalar. Evde kalıp Carrie filmini izleyebiliriz." Ki öyle de yaptık.

Zaten kiminle gidecektik ki, diye düşündüm.

Evan'la birlikte gidip herkesin aklını aldığımızı hayal ettim.

Serbest Düşüş

Saat dokuzda, Siobhan bizi Hişam'ın evine götürdü. “Birbirinizin içtiğine dikkat edin,” dedi. “Ne olduğu belirsiz haplar almayın. Bir şeye ihtiyacınız olursa beni arayın.” Kaşları muzip bir şekilde kalktı. “Ve bu çocuğun ailesine de fazla abarttıklarını söyleyin.”

Hişam'ın evi, Beverly Hills'den kopup gelmiş gibiydi. Çevrede eşi benzeri yoktu. Bir düzine kemerin üstüne yapılmıştı ve işlenmiş demirden korkuluklarla çevriliydi. Döşeme taşından yolları, özenle budanmış çalıları ve aydınlatılmış havuzuyla dergilerden fırlamış gibiydi. On beş saniye sonra evi görebilecek mesafeye ulaştık; geometrik enkaz yığını.

“Bu, lanet bir ikizkenar üçgenin bir paralelkenarı becermesi gibi görünüyor,” dedim.

Wesley güldü.

Her bir pencereden parlak sarı ışık saçılıyordu. Işıkların arasında silüetler süzülüyordu. Derinlerden gelen müzik sesi biz yaklaştıkça netleşti. Çıplaklığın farklı tonlarında bahçedeki gölgelere yayılmış çocuklar, sarhoş kahkahaları atıyorlardı. Her şeye rağmen, biraz heyecan hissettim. Görünüşe göre mezun sınıfımızın iki yüz tuhaf üyesinin hepsi bu gece buradaydı.

Wesley'yi kaburgalarından dürttüm. “Kameran hazır olsun.”

“Daima.”

Evin çift kanatlı cam kapısından içeri girdik.

Çocukların yarısı şık giysiler giyinmişti, geri kalanlar ise bizim gibi günlük kıyafetlerleydi. Wesley'nin üzerinde

grafikli bir tişört ve kaykaycı kargo pantolonu vardı, bense bluz ve dar kot giymiştim. DJ, kafa patlatan yüksek bir sesle En Yeni Popüler 100 Şarkı listesindeki parçaları çalıyordu. Onca insanın teni, yapay ipek giysileri ve teri arasında pek bir şey ayırt edemiyordum. Gördüğüm şeylerin arasında sadece siyah granit, kırmızı deri, kesme kristalden kokteyl kâsesi ve tabaklar dolusu kanepeler vardı. Her oda daha geniş başka bir odaya açılıyordu ve insanlar birbirine karışarak oradan oraya hareket ediyorlardı. Uykulu gülümsemeler, parlak gözler, tıraşlanmış bacaklarımdaki kıllardan daha az sakalı olan oğlanlarla öpüşen ördek suratlı kızlar vardı. Herkes sarhoş, aptal ve mutluydu.

İçki masasına daldık. Çocuğun biri gizlice viski kaçırıp getirmişti. Ona bir yirmilik verdim ve Wesley'yle tek atma yarışına girdik. Bir, iki, üç, dört ve Wesley sersemlemiş bir halde geri çekildi.

“Hafifsıklet,” diyerek güldüm.

“Benden yararlanmaya çalışıyorsun,” dedi kararsızca.

Ses sistemli oda, siyah ışıklarla doluydu. Wesley, ısıldayan gözleri ve otuz iki parlak dişiyle bana sırıttı. Gözlerimi kapattım ve ben de ona gülümsedim.

“Çok ürkünç,” diye bağırdı kulağıma.

Kolları havada dans eden iskelet çocuklardan oluşan bir kalabalık bizi bir anlığına ayırdı. DJ dandik Kesha şarkılarına geçti ama etkisi bir virüs gibi yayıldı. Kendimi ritme bıraktım, votka damarlarımı şeker ve ateşle dolduruyordu. Wesley kaçmaya çalıştı ama onu yakaladım.

“Dans edemem,” dedi.

“Onlar da edemiyor.” Elinden tuttum. “Bırak kendini.”

Tam bir devdi. Ona doğru yakınlaştım, bana baktı ve işe yaradı. Parfüm, alkol kokulu nefesler ve nemli genç vücutların arasında kendi küçük dünyamızdaydık. Kızın biri suratıma sim üfledi ve onu yumruklamak yerine sadece güldüm.

“Bu çok tuhaf,” dedi Wesley bir sonraki şarkı başlarken.

“Biliyorum,” dedim. “Gerçek bir genç gibi hissediyorum.”

Yine elini kaptığım gibi onu yan odaya çektim.

Hiyam oradaydı ve Kötü Kız grubu tarafından çevrelenmişti. Gülümsedi ve eliyle içeriği göstererek bizi davet etti. Yanlarına yaklaştığımızda, kurbanları hamamböcekleri gibi dağıldı.

“Eğleniyor musun?” dedi bana.

“Bilmiyorum. Eğleniyor muyuz, Wesley?”

Wesley odanın karşısındaki bir şeye bakakaldı.

Hiyam’ın kedigözleri önce onu, sonra da kenetlenmiş ellerimizi süzdü. Aniden ne olduğunun farkına varıp elini bıraktım.

“Ah,” dedi Hiyam.

Tanrım, çok tuhaf!

Wesley, “Seni sonra bulurum,” diyerek homurdandı ve sıvıştı.

Bir salak gibi orada kalakaldım. Aramızda bir şey yok, dediğimi hayal ettim. Bana biraz platonik olarak âşık ve ben de öğretmenimizle yatıyorum. Ayrıca biraz sarhoşum.

Hiyam on yedi yaşındaydı ama ruju, topuklu ayakka-

bıları ve krem rengi gece elbisesiyle yirmilerinde gibi görünüyordu. Yüzü sfenkslere benziyordu; soğuk ve anlaşılmaz. Cildi inanılmazdı. Yanık bronz. Etnik kökeninin ne olduğundan emin değildim; Türk? İranlı? Ama onun yanında çocuk gibi hissetmeme sebep oluyordu.

“Zaten ben de seninle konuşmak istiyordum,” dedi. “Biraz yürüyelim.”

Hiyam’a seslenen insanlar için duraksayarak parti kalabalığının arasından geçtik. Yarım bir gülümsemeyle ve gözleri hafif kapalı bir şekilde dinledi. Acayip bir sıkılma. Benden başka kimse fark etmemiş gibiydi.

“Hiç bu ortama ait değilmişsin gibi hissettin mi?” diye sordu Hiyam.

“Hem de her gün.” Anlar bir şekilde gülümsedi.

Dışarı, havuza bakan bir terasa çıktık. Havuz dekoratif amaçlı değil kullanılmak içindi ve o esnada bir oğlanla bir kız öpüşmek için kullanıyordu. Evden çıkan müzik sesleri geceye yayılıyordu.

Hiyam belirsiz bir yerden edindiği bir paket sigarayı çıkardı ve bana ikram etti. Başımı salladım. Granit korkuluğa yaslandı.

“Bay Wilke,” dedi ağzından sigara dumanları çıkararak.

Alarmlar çaldı. Ben de korkuluklara yaslandım. Böylece, dengemi sağlamak için çok fazla çaba sarf etmeme gerek kalmayacaktı.

Hiyam cilveli cilveli bana baktı. “Ondan hoşlanıyorsun.”

“Sen de.”

“Çok yakışıklı.”

Nasıl tepki vermem gerektiğiyle ilgili hiçbir fikrim yoktu. Kabul etmeli miydim?

Etmeseydim şüphe çeker miydi? “Evet, öyle.”

“Onu çok fena becerebilirim.”

Aman Tanrım. Bundan nasıl kurtulabilirim? “İlgilenmiyorum,” dedim. “Erkek arkadaşım var.”

Hiyam’ın kaşları kalktı. Sonra da gülümsedi. “Üniversitede mi?”

“Daha büyük.”

Fesatlığı, takdire dönüştü.

“Ne konuşmak istiyordun?” dedim.

Havaya duman spiralleri saçarken bileğini çevirdi.

“Bir şeyler ayarlayabildiğimi duydum.”

Ne demek istediğini anlayamayacak kadar çok sarhoş ve rahatsızdım.

“Kokain arıyorum,” dedi açık açık.

Anlaşıldı.

Tam ağzımı açacakken, kafama dank etti. Hiyam’ın bizi, özellikle beni bu aptal partiye davet etme sebebi. Keş annem yüzünden. Ona bir şeyler ayarlayabilme ihtimalim yüzünden. Seksi öğretmenimize karşı hislerimiz de dahil olmak üzere ortak tek bir şeyimiz bile olmamasından değil.

Tırnaklarımı granite geçirip, “Torbacı değilim,” dedim.

Hiyam itaat görmeye alışkındı. Israrcı davranmadı. Soğuk bakışlarıyla beni süzerek bir nefes çekti. “Fikrini değiştirirsen haber ver. Seni pek çok ilgili kişiyle bağlantıya

geçirebilirim.” Sigarasının dumanıyla birlikte yürüyüp gitti.

Tırnaklarım pençe gibi taşın üzerine tünedi. Olmak istediğim kişiyi seçerek kendimi yeniden yarattığımı düşünüyordum ama çok safmışım. Daima annemin kızı olacaktım.

İçeri girip Wesley’ye bakındım. Dans eden kalabalık artık güzel görünmüyordu. Gerçek dünya hakkında bir bok bilmeyen bir grup aptal ve sarhoş çocuklardı. Annem gelirimizi sağlamak için arabasında milleti yalarken, kim zengin ailesinin parasıyla kokain almak isterdi ki?

Nihayet dışarıda Wesley’yi bulduğumda, havuzun yanındaki bir bankta karanfilli sigaralarından birini tütürüyordu. Suyun altından titreşen ışık, yüzünü açık maviye boyadı.

“Bu insanlar boktan,” dedim.

Önce bana sonra da gölgelere doğru baktı. Oturdum.

“Sorunun ne?”

“Seninki ne?”

“Hiyam torbacı olduğumu düşünüyor. Bizi davet etmiş olmasının tek sebebi bu?”

Hafifçe bana döndü. “Gerçekten mi? Sürtüğe bak!”

“Ne umduğumu bilmiyorum. Zaten hiçbir ortama uymuyoruz.”

Gökyüzü boyunca mütevazı ihtişamıyla yayılan Samanyolu’na bakarak arkama yaslandım. Yıldız tozundan bir sisle çevrelenmiş bir yıldız kümesi yayılıyordu. Bu sıradan dünyanın içine sıkışmış gizli bir dünya daha olduğunu hatırlatan, gölgede kalmış bir köşeye hafifçe vuran güneş ışıklarının görünmez kısımları aydınlatmasıyla oluşan saf bir sihir

gibiydi. Ve her gece orada durup, biz başımız eğik otururken bize sessiz güzelliğini sunuyordu; trajik bir şekilde dünyevi. Evan'ı tanıdıktan sonra gözlerimi açmaya ve parçası olduğum bu evreni görmeye başlamıştım.

“Film yapmaya ilgimiz olmasının sebebi kamera önünde olmaktan korkmamız olabilir mi sence?” dedim.

“Hadi canım, gerçekten mi?”

Gülümsedim. Akustik gitardan çıkan notalar geceye yayıldı; “Wake Me Up When September Ends” şarkısı başlamıştı. İkimiz de güldük.

“Ne klişe ama!” dedim.

“Ve kamera onlara doğru yaklaşır,” dedi.

Ona gülümsüyordum ama onun gülümsemesi düşmüştü. Çok saftım. “Ne için yaklaşır?”

Wesley beni öptü.

Bazen bedeniniz bazı şeylere otomatik olarak cevap verir. Özellikle bu şey uzun süredir birikmekteyse, özellikle sarhoşsanız ve o an sizi anlayacak tek kişinin en başından beri yanınızda olan kişi olduğunu hissettiğinizde. Ben de ona karşılık verdim. Çok şaşkındım, refleks olarak ve çok minik bir merakla karşılık veriyordum. Öpücüğümüz nazik, tatlı ve neredeyse saftı. Bir oğlan ve bir kızın öpücüğü. Dudaklarından acı sigara ve votka tadı aldım.

Sonra gözlerim açıldı ve gerçeklik yüzüme çarptı. Onu ittirdim.

Kız: şok olmuş, afallamış. Oğlan: umutlu, endişeli.

“Ne yapıyorsun?” diye fısıldadım.

“Üzgünüm,” dedi nefes nefese. “Şey istedim... Düşündüm ki...”

İkimiz de aslında birbirimize bakmıyorduk.

“Ah, Tanrım. Wesley... Hayatımda biri var.”

“Kim? O gizli gizli görüştüğün adam mı?” İşte şimdi gözlerimiz buluştu.

“Anlayamazsın,” dedim.

Güldü ama bu iyi anlamda bir tebessüm değildi. “Anlayamam, ha? Çok olgunmuşsun gibi davranıyorsun ama herkesten saklamak zorunda olduğun bir şey yapıyorsun. Belki senin kadar olgun değilim ama bunun boktan bir şey olduğunu biliyorum.”

İçim dondu. “Beni yargılama. Ne söylediğin hakkında hiçbir fikrin yok.”

Durdum ve amaçsızca birkaç adım uzaklaştım. Takip etti.

“Arkadaşın olduğumu biliyorsun, değil mi? Neden bana güvenmiyorsun?”

Dönüp durdum. “İşte bunun yüzünden. Beni öpeceğini hiç düşünmemiştim çünkü!”

“Sen de beni öptün.”

“Tanrım! Bu benim için fazla çocukça.”

“Tanrım, ne kadar kibirlisin!”

“Siktir git!” dedim.

“Sen siktir git, Maise. Neden yediğin haltları benden saklayıp sonra da arkadaşımım gibi davranıyorsun?”

“Ben senin arkadaşımım, geri zekâlı.”

Bir noktadan sonra birbirimize bağırmaya başladık.

Sesim gecenin içinde yankılandı. Kıpırdayan gölgeler, bize dönen yüzler.

Wesley bana doğru yaklaşıp sesini alçalttı.

“O halde kim o?”

Başımı salladım.

“Neden ondan bu kadar utanıyorsun? Kim o?”

“Seni ilgilendirmez” diye cevabı yaptırdım.

Wesley tekrar güldü. “İlk tanıştığımızda seni dinlemeliydim. Doğruyu söylemişsin. Arkadaş istemiyorsun.”

Karanlığa doğru çekip gitti.

Tek arkadaşın seni nefret ettiğin insanlarla dolu bir partide tek başına bıraktığında yapabileceğin tek şey vardır: Sarhoş olmak.

Viskici adamı bulup ona şişenin geri kalanı için bir yirmilik daha verdim ve yanında içmek için bir bardak da meyveli kokteyl aldım. Sonra da havuzun yanındaki bakımlı çimlere oturarak büyük bir kararlılıkla içmeye başladım.

Lanet Wesley. Güzel bir şeyi mahvetti.

Geri zekâlı erkekler, arkadaşlıkla asla tatmin olmazlar.

Aptal kokainci Hişam.

Beş veya yedi yudumdan sonra, beni eve götürebilecek birinin olmadığını fark ettim. Büyük olasılıkla bana anlayış gösterecek olmasına rağmen Siobhan’ı arayamadım. Telefonumu çıkardım ve bir taksi çağırmak yerine fotoğraflara bakmaya başladım. Evan, yağmura koşarken bir fotoğrafımı çekmişti. Koyu renk kapı girişi, gümüş sicimler gibi yağın

parlak yağmur, neredeyse tanıyamadığım kollarını gökyüzüne doğru kaldırmış kız.

İkinci çalışında açtı. “Selam,” dedim.

“Selam.”

Çimlere uzandığımda uzuvlarım gevşek birer yay gibiydi. “Çok sarhoşum. Aradığım için üzgünüm.”

“Üzülme. Neredesin?”

“Beverly Hills.”

Kaşlarını çattığını gözümün önüne getirdim. “Ne?”

“Birlikte geldiğim kişi ayrıldı. Cennette sıkışıp kaldım.” Çok sarhoştum. Bunu fark eden tarafım bedenimden ayrılmış bir parçamdı; sanki kendimi bir camın arkasından izlemiş gibiydim. “Herkes benden nefret ediyor, Evan. Hi-yam uyuşturucu istiyor, Wesley beni becermek istiyor. Annem de... Annem de var olmamış olmamı istiyor. Onlara istediklerini veremiyorum.”

Sesi yüzümün yanındaki sıcak bir nefes gibi geldi. “Dinle beni. Sorun yok. Gelip seni alacağım. Nerede olduğunu söyle.”

O vardığında şişeyi bitirmiştim ve geçici olarak tekrar mutluydum. Ayağa kalktım ve sonra hemen geri oturdum, yerçekimine hazır değildim.

“Her şey neden bu kadar ağırlaştı?” dedim ama anlaşılabilir olması için gerekli olan birkaç harf eksikti.

Evan panik halinde boş şişeye baktı. “Bunun hepsini tek başına mı içtin?”

“Hayır. Sanırım.”

Beni kaldırıp kollarının altına aldı ve evin parlak bula-
nıklığından bize doğru bir gölge yanaştı.

İnce bir ses, “O iyi mi?” dedi. Tarih sınıfından Britt. Gece
boyunca onunla konuşmamıştım bile. Gerçekten kibirli bir
sürtüktüm.

“Sanırım,” dedi Evan. “Onu eve götüreceğim.”

Ayağa kalktığım anda milyon kat daha kötü hissettim.
Dengemi sağlamak için kollarımı beline sararak ona yas-
landım. Zemin hâlâ ters dönüp beni gökyüzüne fırlatmayı
istiyordu.

“Bay Wilke,” dedi Britt.

Telefonumu uzattı.

Evan teşekkür ederek iyi geceler diledi.

Beni kapıya doğru götürürken, “Kahretsin,” dedim.
“Öğrendi. Hepsi öğrenecek.”

“Sorun yok.”

“Sorun var. İşini elinden alacaklar, benden de...” Ben-
den ne alabileceklerini bulamadım. Bilinmeyen öncelikle-
rim aniden yok oldular.

“Sorun değil, Maise. Öğreneceklerse öğrenecekler. Üs-
tesinden geleceğiz. Eve sağ salim gitmeni sağlayacağım.”

“İşte burada bitiyor,” dedim kederle. “Mahvettim. Sa-
lağın tekiyim.”

“Salağın teki değilsin,” dedi omuzlarımı sıkarak. “Ama
bunu söylemeyi kessen iyi olur.”

Rüyadaymışım gibi arabasına ulaştım. Yaşananlar, bir-
birinden bağımsız film kareleri gibiydi. Görüntüler beynime

hücum etti: serin cama dayanmış sıcak alnım, ona adresimi söyleme çabalarımın başarısız olması ve nihayet telefonumdan bulması. Benden ayrılan o parçam iğrenerek izledi. Çocuksun, dedi. Buna ne kadar hazır olmadığını kanıtlamaya çalıştıysan, tebrikler. Başardın.

Bir şekilde, posta kutusunun altındaki yedek anahtarın varlığıyla iletişim kurabildim. Sonra oturma odasındaki, siğara ve iğrenç erkek kokan kanepemdeydim. Koridorun ışığı, kirli sakallarını ve yumuşak dudaklarını aydınlattı.

Saçımı düzeltip, “Çok sarhoşsun,” dedi meraklı bir halde. “Wesley beni öptü.”

Eli yavaşladı. “Ciddi misin?”

“Bana âşık olmuş. Bilmiyordum. Çok kötü.”

Evan gülümsedi. “Nedeni açık.”

Şaka yaptığını anlayacak kadar aklım vardı. “Sen...” dedim, otururken. Karnımın içinde hızlanan bir meteor, Dünya’ya çarpmaya karar vermişti. Elimle ağzımı kapattım.

Tam zamanında tuvalete yetiştik.

Son sınıfta yapmayı hiç beklemediğim şeyler: en yakın arkadaşım ile öpüşmek, öğretmenimle yatmak, söz konusu öğretmenin ben kusarken saçlarımı tutmasına izin vermek.

Neyse ki o an o kadar sarhoştum ki neler olduğunun pek farkına varmamıştım. Soğuk muşamba, ondan daha soğuk seramik. Ağzına su al, çalkala, tükür. Evan bana defalarca geri çıkarmama rağmen su içirmeye devam etti. Paçavralar ve eski kırışlarla ayakta duran iskeletiyle, bin yaşında gibi hissettim. Beni koltuğa geri taşıdı.

“Annen nerede?”

“Kimin umurunda.”

“Onu korkutmak istemiyorum.”

Gözlerim kapanmakta ısrar ediyordu. Koridorun sıcak ışığı karşısında puslu bir gölge gibiydi. “Burada mı kalıyorsun?”

“Alkol zehirlenmesi geçirmediğinden emin olana kadar, evet.”

Gözlerim kapandı. “Böyle olmasını...” Sesim kesildi.

Tekrar saçımı okşadı. “Uyu.”

Bir süre uyudum. Göğsümün yanmasıyla uyandım, ev karanlıktı. Evan bacaklarımı kucağına almış kanepenin ucunda oturuyordu. Uyuduğunu düşündüm ama hareket ettiğim anda bana baktı. Hâlâ epey sarhoştum.

“Ona karşılık verdim,” diye fısıldadım. “Neden bilmiyorum. Üzgünüm.”

Karanlıkta gülümsemesinin kenarını seçebiliyordum. “Sorun yok.”

“Bu çok yanıltıcı. Ona âşık değilim.”

Evan’ın yüzünü seçemedim ama nefesini duydum. Eli benimkini kavradı, kaldırdı ve ağzına götürdü.

“Ben...”

“Şişşt,” dedi. “Sarhoşsun.”

“O kadar da değil,” dedim ama gözlerim çoktan kapanmıştı ve beynim yavaşça bilincini yitiriyordu.

O gece daha sonra tekrar uyandım, koridorun ışığı yeniden açılmıştı. İçinde bir gölge belirdi.

“Sen kimsin?” dedi annemin sesiyle.

“Ben arkadaşımı. Adım Evan.”

“İyi mi?”

“Evet. İyi.”

Gölge bizi bir dakika daha izledi. Sonra ışık söndü.

Kanepede, eylül sonu güneşi altında, tek başına uyan-
dım. Başım ateş topu, bedenim ise mumyalanmış gibiydi.
Ölmeyi ne kadar çok istediğim dışında başka bir şey düşü-
nebilmem biraz zaman aldı.

Sonra: panik.

Dün gece ne söylemişim ben? Evan beni koruyucu bir
melek gibi tutarken ne söylemeye çalıştığımı biliyordum
ama gerçekten söylemiş miydim?

Doğruldu ve dünyanın bu yeni görüş açımıza adapte
olması beş saniye aldı. İnledim.

Önümdeki sehpa, üstünde ismim yazan katlanmış bir
kâğıt parçası vardı. İçinde, akıcı ve zarif bir elyazısı vardı.

*Sana adil davranmadım ve seni ne kadar stresin altı-
na soktuğumu anlayamadım. Belki de anlamak istemedim.
Bundan daha iyisini hak ediyorsun. Casusluk oynamaktan
daha iyisini hak ediyorsun. Dramatik geldiyse üzgünüm. Bu
bir ayrılık mektubu değil.*

Tanrım, diye düşündüm, yazıya bununla başlasaydın
keşke.

Daha iyisini yapacağımı söylemek istiyorum. Mutlu

olmanı istiyorum, Maise. Benim için tahmin ettiğinden çok daha önemlisin. Seni perişan ve sarhoş görmek beni üzüyor. Seni, ilk gece o çılgın ölüm treninden birlikte indiğimizde olduğun gibi mutlu etmek istiyorum. Yine o özgür Maise olmanı istiyorum.

Kâğıt ellerimin arasında titredi.

St. Louis'de gayrimenkulleri olan eski bir dostum var. Bize hafta sonları için bir çatı katı kiralayabilir. Pazar günü daha iyi hissedersen, seni şehre götürmeyi çok isterim.

Kalbim tekrar deli gibi atıyordu ama bu kez sevinçten.

Sen de bana bir şey yaptın. Sana doyamıyorum. "Düşledim büyüyle beni yatağa çektiğini ve çılgınca öptüğünü, delice şarkı söylediğini." Sen banal olduğunu düşünmeden hemen söyleyeyim, bu bir Sylvia Plath şiiri. Google'da araştır, genç Padawan*.

Aynı anda güldüm ve sindim.

Tamam, artık gitmem gerek ama durmak istemiyorum. Sen varken, duramam. Benimle St. Louis'e gel. Hadi, mutluluğu bulalım.

Katlayıp sutyenime sıkıştırmadan önce üç kere okudum. Kalbimin içine sokamadım ama olsun. Sözleri zaten orada kazınmıştı.

---

* Jedi öğrencisi.

Çıplak ayağım arabanın ön panelinde, güneş ışığı kalp çerçeveli güneş gözlüklerimde (çıkmadan bir çift almıştım), bağıra bağıra Modest Mouse'un "Float On" şarkısını söylerken I-55 yolunda ilerliyorduk. Mükemmel bir gün olacaktı.

Öğretmenim hakkında öğrendiğim şeyler:

1980 yılında doğmuş olmasına rağmen iyi bir müzik zevki vardı. Yemek yapabiliyordu ve bana yemek yapmak için can atıyordu. Kazlardan çok korkuyordu. ("Hayvanat bahçesinde yaşadığım kötü bir tecrübe." "Kaç yaşındaydın?" "Yirmi altı." Güldüm.) Hiç evlenmemiştii ama kısa süre nişanlı kalmıştı. ("Üniversitedeyken yaptığım bir hata. Beni fizik profesörüyle aldattı." Tuhaf bir gülümseme. Konuyu değiştik.) Casablanca filmini her izlediğinde ağlıyormuş. ("Bir ara izleriz." Bunu daha önce de söylemişti. Sanırım biraz gergindi.)

Sıcak asfalt, yemyeşil ormanların arasından uzanıp gidiyordu. Yazın son günlerinde anlamsız bir şekilde her şey hayat, canlılık ve olgunlukla dolmuştu. Gökyüzü öylesine dolu dolu görünüyordu ki bir delik açsanız ortalık maviye boyanacakmış gibiydi. Çocukken bir yarışma için St. Louis'e gitmişim ama tek hatırladığım şey, iki elimde tuttuğum devasa çubuk kraker ve annemin bana birasından bir yudum içmeme izin vermesiyle yüzümü buruşturmamdı. Gözlerim St. Louis merkezindeki Gateway Arch adlı anıt kemeri arıyordu, uzaktan parlayan gümüş renk yapıyı görebilmek için sürekli koltuğumdan kalkıyordum.

“Geldik mi?” dedim.

Evan sadece gülümsedi.

Sakin mahallelerin arasından şehirdeki binalara uzanan I-55 yolunu takip ettik. Nihayet kemer belirdi. Büyüleyiciydi; gökyüzünde kıvrılan ve güneşin yansımasıyla beyaz renk parlayan gümüş bir kurdele. Sanki Tanrı'nın dünyayı taşıması için yapılmış bir kulp gibiydi.

Sonra şehrin tam içine vardık. St. Louis, at nalına düğümlenmiş bir sürü nehirden oluşuyor gibiydi. Güneş sokakları kavuruyordu, her şey ışıkla parlıyor ve renklerle bezeniyordu. Aynalı camlarla döşenmiş gökdelenler, gökyüzü mavisine boyanmıştı. Kırmızı tuğlalı eski fabrikalar. Ortasından gür yeşillikler akan bir bulvar. Güneş gözlükleri ve uykulu gülümsemeleriyle, her yerde insanlar vardı. Yüzümü pencereden ayıramıyordum.

“Acıktın mı?” diye sordu Evan.

Bahçesi olan bir restoran bulduk. Elimi tuttu ve arabadan indiğimizde içgüdüsel olarak duraksadım.

“Burada bizi kimse tanımıyor,” dedi.

Rahatladım ama küçük bir endişe kırıntısı içimde bir yerlerde titreşmeye devam etti.

Deniztarağı ile bir şişe beyaz şarap sipariş ettik ve böylece hayatımın en yetişkin yemeğini yemiş oldum. Yağlı ve tatlı et ile şarabın kuru berraklığının tadını çıkardım. Evan bana elleriyle deniztarağı yedirdi, parmak uçları dudaklarıma dokundu, dişlerim hafifçe derisine battı, bacaklarım ve kollarımdaki tüyler diken diken oldu. Sonra uzanıp beni herkesin içinde öptü. Kalbim göğsümün içine bir türlü yerleşemiyordu. Hâlâ bir sır saklar gibi hissediyordum ama aynı anda da bu rahatlığı kabullenmeye başlamıştım. Elimi, işlenmiş demirden masanın altından kasığına doğru gezdirdim ve kasları gerildi. Çoğunlukla değişken olan gözleri mavi alevler saçtı.

Öğlen yemeğinden sonra şehir merkezinde yürüdük, Evan’ın kolu belime dolandı. Yetişkin hayatımdaki diğer bir ilk: erkek arkadaşımın vitrinlere bakmak.

Erkek arkadaşım mıydı? Gizli sevgilim? Görevini ve güvenini kötüye kullanan bir kişi?

Tül den yarı saydam bir elbiseye bakarak, “Sana çok yakışacaktır,” dedi.

Birkaç dükkân geçtikten sonra çıplak bir mankeni göstererek, “Bu da sana çok yakışacaktır,” dedim.

Evan, karnımda bir sıcaklık yaratan o sinsi gülümsemesini sergiledi.

Yürürken camlardaki yansımamıza baktım. Keşke bunu görebilsen Wesley, diye düşündüm. Hiç de utanmıyorum.

Akustik gitar çalarak kadife sesiyle şarkı söyleyen bir adamı dinlemek için durduk. Teni güneşin altında meyan renginde parlıyordu. Kimin dinlediğini umursamadan, yarı kapalı gözleri ve içine kapanık gülümsemesiyle şarkısını söyledi. Onu izlerken bir röntgenci gibi hissettim ama kendimi alamadım. İşte olmak istediğim şey buydu. Kimin gördüğünü umursamadan güzel bir şeyler yaratmak. Bunu sadece kendim için, mutlu olmak için yapmak.

Adam Yeah Yeah Yeahs'ın "Maps" şarkısını söylemeye başlayınca aklımı yitiriyordum. Ne kadar olduğuna bakmadan bir kâğıt para çıkardım ve gitar kutusuna attım. Anlık bir tebessüm etti ve tekrar kendine döndü.

Boğazımdaki gerginliği yutmaya çalışarak uzaklaştım.

"O neydi öyle?" dedi Evan bana yetişince.

Başımı salladım. Her şeyin kelimelerle ifade edilemeyecek kadar güzel olduğunu nasıl açıklarsınız?

Wesley burada olsaydı bu anı kamerasıyla yakalamıştı. Onun ilk dürtüsü kamerasını çıkarmaktır; benimkiyse hissetmek ve tenime işlemesine izin vermektir.

Ya hayatımı nasıl yönlendirmek istediğimle ilgili düşüncelerim yanlışsa? Ya aslında tek istediğim yaşamaksa ve Evan'la tanışana kadar tam anlamıyla yaşamamışsam?

St. Louis şehir merkezinin ortasında durdum ve güneşten kavrulmuş asfalta baktım.

"Maise."

Başımı kaldırdım.

Başka bir şey söylemedi. Okulun koridorunda olduğu gibi, insanlar etrafımızdan akarken orada durduk. Beynim şarap ve yaz sıcağıyla kaynıyordu. Kaybolmuş hissettim.

Evan, geri döndüğümüzde yapamayacağı bir şey yaptı. Kollarını etrafıma dolayıp, yüzünü benimkine yasladı.

Arabaya döndüğümüzde, daha hafif ve yüklerimden kurtulmuş gibi hissettim. Devasa bir neon tabelası ve kayan yazılarıyla eski bir sinema salonu olan Tivoli Tiyatrosu'na sürdük. İçine adım attığımız anda kendimizi Altın Çağ'da bulduk: kadife halatlar, kırmızı halılar, klasik Hollywood posterleri. Sinema salonu kubbeli tavanından sarkan avizeleri, sıra sıra lüks koltukları ve ekranın önündeki perdesiyle bile bir balo salonuna benziyordu. Meraklı gözlerle etrafı inceledim. Evan beni izliyordu.

“Çok güzel,” dedim.

Gülümsedi. “Bir de bana sor.”

Hız trenini hatırlıyor musunuz?

Filmde yer alan anlaşılmaz bir diyalog esnasında dikkatim dağıldı. Beş hafta içinde ne kadar yol kat ettiğimi ve bir tür sonra ulaşana kadar ne kadar daha kat edeceğimi düşündüm. Bir de Evan'ın, benim elimi tutan sıcak ve yoğun elini...

Bir arkadaşla buluşmaya giderken arabada sessizdim.

“Biraz dangalaktır,” dedi Evan özür diler gibi. “Bir şey kaçırmayacaksın.”

Çünkü on sekiz yaşında olduğum için benim gireme-

Serbest Düşüş

yeceğim bir gece kulübünde buluşacaklardı. Çünkü gerçek yetişkinlerde dolu bu dünyada yetişkinmişim gibi davranıyordum.

Beni arabada bıraktı. “İki saat, söz veriyorum. Bir dakika fazla değil.”

Küçük bir öpücük. Eli yanağımda. İçten bir bakış.

Sonra da oyuncak midilliyle ben, şehirde tek başımıza kaldık.

“Sana bir isim lazım,” dedim.

St. Louis caddelerinden yüzlerce isim gözüme çarpmıştı.

“Louis,” dedim.

Yaratıcılığım efsaneviydi.

Louis ve ben bir süre arabayla amaçsızca gezindik. Alacakaranlık burada daha çabuk geldi. Neon tabelalar ortaya çıktı ve sokak lambaları karanlığın içinde birer sigara gibi yandı. Şehir sıcak asfalt ve Mississippi’nin keskin otları gibi kokuyordu. İçimde melankolik, huzursuz bir şey vardı ve birlikte gülüşen, el ele tutuşan özgür insanları gördükçe daha da büyüyordu. Arabayı bir park yerine bıraktım ve Louis’i de direksiyonun üstüne oturttum. Nehirden uzak değildim.

Yürüyerek eski mahkeme binasının önünden geçtim; aydınlatılmış kubbesiyle kirişleri, arkasında parlayan kemerle düğün pastasına benziyordu. Yaklaştıkça, gökyüzünde daha da yükseklerle uzanıyordu. Kalpler, eller, arzular ve tutkularla dolu şehir etrafımda tıngırdarken, içinde gördüğüm tüm bu şeyler yerçekimine meydan okuyan bu noktada toplanıyor gibiydi. Yakındaki parka girip bir fotoğraf çektim:

Dünyadan kaçmaya çalışmış ama başaramamış bir şeyin uzantısı gibi gecenin içinde parlayan gümüş bant.

Tamam, huysuzluk yapıyordum.

Parktaki bir banka oturdum. Bir baba ve kızı önümden geçti; kızın elinde bir deste papatya vardı. Bana bir sırrını yakalamışım gibi sırttı. Babası da gülümsedi ama gülümse-mesi çıplak bacaklarıma dönüktü.

Yıllardan sonra ilk defa, bu bana iyi hissettirmedi. Kafam karıştı. Büyük bir şehirde benden daha büyük bir adam-la canı ne isterse onu yapan on sekiz yaşında bir kızdım ama onunla birlikte gece kulübüne gitmek veya kendi evimi, işi-mi, hayatımı edinmek için çok gençtim. Wesleylopedia bana bir keresinde insan beyninin yirmi beş yaşına kadar tam anlamıyla gelişmediğini söylemişti. Tam bir insan olabilmem için daha yedi senem vardı.

O halde ben neyim, diye düşündüm. Ergen olmak için çok büyük, içki içmek için çok küçük. Bir savaşta ölmek için, yetişkin erkeklerle yatmak için ve hayatıma nasıl yön verece-ğim hakkında tamamen kararsız olmak için yeterince büyük.

Haklısın Evan, diye düşündüm. Burada bizi kimse tanı-mıyor. Ben bile kendimi tanımıyorum.

Gitarlı adamı düşündüm. Cadde köşesindeki bir hiç kimse ama televizyondaki kimselerden milyon kat daha iyi. Umurunda değildi; sevdiği için yapıyordu. Bir şeyi iyi, güzel veya gelip geçici yapan şey sevgiydi. Ve beklemekte olduğum adamı, gözlerimin giderek açılıyor oluşunu, alaycı tavrımın yerini içtenliğin alışını, birdenbire uyanıp güzel bir rüyaya doğru daha derin dalışımı düşündüm.

Ve dönem ödevimin ne hakkında olacağını buldum!

Evan aradığında gece yoğun ve tam olarak çökmüştü. Nerede olduğumu sorup geleceğini söyledi. Onu tekrar göreceğim için gergindim çünkü içimde bir şeyler değişmişti. Birlikte oluşan ve net bir şekil alan parçalarımın farkına varmıştım. Yüzümden belli olacağını düşündüm.

Taksiden indi ve yüreğim ağzıma geldi.

“Nasıl gitti?” dedim.

Saçı daha dağınık görünüyordu. Yakası daha da açılmıştı, cildi ter damlacıklarıyla parlıyordu. Ellerini omzuma koyup parmaklarıyla sıktı. “Anlaştık. Ayda iki yüz ve her hafta sonu bizim.”

Bunu yapıyoruz yani, diye düşündüm. Gizli ilişkimizi eyalet dışına taşıyoruz. Missouri’de yasal mıydı? Ya da bunun önemi var mıydı? Illinois’de olanın tam aksine, burada kendimiz olabilirdik. Bizi kimin göreceği, kimin anlayacağı hakkında endişe etmemize gerek yoktu. Kalbimin atışının tüm bedenimde yankılandığını hissettim. Tanrım, bunu gerçekten yapıyorduk.

Nefesimi serbest bıraktım. “Böylesi Lolita motellerinden daha ucuz.”

Güldü. “Parası umurumda değil. Benim için önemli olan kendin olabilmen. Saklanmak zorunda olmamamız.”

Hafif sarhoştı. Onun sarhoş olmasından ve benim olmamamdan dolayı içimde bir sızı hissettim ama önemseme-

dim çünkü mutluluğum ağır bastı. Bu adamın tek istediği benimle yatmak değildi. Birlikte yaşayacağımız bir tür gerçek ve çılgın hayatın planlarını yapıyorduk.

Fena yanıldım, Wesley.

Evan'ın elini tutarken, "Hadi, gidip şu yere bakalım," dedim. "Seni bekliyordum."

Kemer korkunç derecede büyüktü. İki bacağı da bir ev kadar büyüktü ve bir araba uzunluğundaki paslanmaz çelik plakalarla kaplıydı. Yukarı doğru bakarken bir anda başım döndü. Amerika'nın göbeğine böylesine büyük, ihtişamlı ve tamamen kullanışsız bir şey dikmek gibi anlamsız cesurlukları takdir etmek gerek. Ülkenin batıya doğru büyüdüğünü gösteren bir anıt olması gerekirdi ama benim gördüğüm şey evrene çekilmiş devasa bir el hareketiydi. Çeliğin üstünde, yerden başımın üstüne kadar grafitiler vardı.

"Klasik," dedim. "Birisi 'ben buradayım' diyen bir şey inşa ediyor sonra da milyon tane insan, üstüne kendi tarzında, 'ben buradayım' diyor. Ne boş insanlarız."

Evan bana alaycı gözlerle baktı. "Çok alaycısın."

"Bu doğru değil."

"Kanıtla."

Yüzünü ellerimin arasına aldım ve kendime çektim. Onun bana baktığı gibi ona baktım, ellerim ateş gibi ve tenim de alev alevdi. Sonra onu öptüm. Nefesinde alkol kokusu, giysilerinde ise sigarayla parfüm kokusu vardı ve umurumda değildi. Kollarını bana dolayıp beni çeliğe doğru bastırdı. Gözlerim kapalıydı ama yine de o baş dönmesini hissettim.

Serbest Düşüş

Kalbim, üstümüzdeki absürd ama güzel yapı gibi dünyanın üstünde kıvrıldı. Nefessiz ve gülerek başımı çevirdim.

“Kanıtlayabildim mi?”

Yüzümü kendininkine doğru döndürerek beni tekrar şiddetle öptü.

Elleri sırtımdan aşağı doğru kaydı. Beni kendine çekti. Onu, dudaklarına susamış gibi öptüm. Şehrin çelik kalbinden pompalanan ve taş damarlarından akan kanımızla, buranın bir parçasıydık. Yıldızlar gibi yanan hücrelerdik. Bizim gibi insanlarla. Bizimki gibi tutkularla.

Başımı metale yaslayana kadar etrafta insanların olduğunu fark etmemiştim bile. Orta yaşlı iki adam önümüzden geçti. El eleydiler ve biri bize bakıp gülümsedi. Ve o an kimsenin yanlış bir şey görmediğini anladım. Gördükleri tek şey, birbiri için deli olan iki insandı.

Buna alışabilirdim.

Bir kadından, kemerin altında fotoğrafımızı çekmesini istedim. Ben kameraya baktım ama Evan bana baktı.

Parktan kol kola çıkarken, “İki saatlik yolumuz var,” dedim.

Evan bana anlaşılmaz bir bakış attı. Hiçbir şey söylemedi.

Park yerinde tekrar öpüştük ve beni sürücü tarafındaki cama yasladığında ve kasıklarını bacaklarımın arasına bastırdığında, yaşanacak bir ilki daha düşündüm: park yerinde seks. İslanmışım ve bunu biliyordu. Bacağını benimkilerin arasına sürüp beni arzuyla deli ediyordu. Mantıklı tarafım galip geldi. Doğru olanları yapıyorduk. Anlık isteklerle her şeyi riske atmamıza gerek yoktu.

Bir gerçek vardı. Bir tabu. Ve hâlâ geçerliydi. Sırf içimdeki küçük azgın Lolita'nın hoşuna gidiyor diye kaybedemeyeceğim bir şey.

Kulağına, “Ben sürerim,” diye fısıldadım.

Geri dönüş yolunda sessizdik. Bu arzuyu doymadığımız için neredeyse birbirimizden nefret ettiğimizi bağırان gergin bir sessizlik vardı. Sonra kilometreler bu gerginliği yumuşattı ve yıldızların ışığı bizi rahatlattı. Yolun büyük bir kısmında Evan'ın gözleri bendeydi. Bir süre sonra parmak uçlarını kulağımda, enemde ve köprücük kemiğimde gezdirdi. Dikkat dağıtıcı bir şekilde değildi. Hafif bir ürperti verecek şekilde. Beni uyanık tutmak için.

Nihayet kasabaya geldiğimizde geç olmuştu. Evime doğru sürmeden, bana kendi evini tarif etti.

Kalp atışlarım hızlandı. İlk başta, oraya gitmek mantıklı gelmedi.

Eve nasıl dönecektim?

Cevap: Eve gitmiyordum.

“Yarın okul var,” dedim ön cama bakarken. “Seninle dersim var.”

Eli boynumun arkasında daireler çizdi. “Bu gece sana ihtiyacım var.”

Tarihte “sana ihtiyacım var”dan daha etkili bir numara var mıydı?

Öğretmenim, bir park yerinin etrafına dizilmiş bir grup binada yer alan bir apartmanın ikinci katında yaşıyordu. Park yerinde başka arabalar ve pencerelerde başka gözler vardı.

Ona hiç dokunmadan içeri yürüdüm ama bana bakışları her şeyi ele veriyordu. Onu merdivenlere doğru takip ettim. Aklim en başından beri yaptığım hataları sıraladı: onu okulda öpmem, Wesley'nin E'den gelen aramayı görmesi, Britt'in beni eve götürecek olan Evan'a telefonumu teslim etmesi ve bu. Sabote etmeye mi başlamıştık? Acınası bir erotik heyecanı uzatmak için tehlikeyi artırmaya mı başlamıştık? Birinin öğrenmesini ve bizi durdurmasını mı istiyorduk?

Geçmişe bakarsak aslında tüm cevapları biliyorsunuz. Kalbinizin derinlerinde bir yerde biliyorsunuz.

Olayın sıcaklığında, öğretmeninizin evine girmekte olan bir genç kızsınız ve kalbiniz deli gibi çarpıyor.

Kapıyı açtı.

İçeri adım attığımda, büyümlü bir kapıdan geçmişim gibi tüm bedenim sarsıldı. Park yerinin ışıkları, odaları yumuşak sarı bir ışıqla dolduruyordu. Kâğıt ve temiz çamaşır kokusu. Her şey sade, temiz ve sakın görünüyordu. Burada, benim odamın darmadağın olmasıyla sonuçlanan duyguların karmaşık yansıması, arzuların çatışması, yırtık dergi sayfaları, bilgisayar çıktıları ve çocukluğumun gelişigüzel enkazı gibi şeyler yoktu. Bu yer tamamen şekil almış ve sabitti. Burada bir yabancıydım. Yetişkinlerin ülkesindeki bir casus. Yeniay, balkon kapılarından göz kırpmıyordu. Ona doğru süzıldüm. İşte oradaydı, başkalarının ve benim mutluluğumu düşünerek izlediği o karnaval ışıkları.

Keşke burada olsaydın, diye düşündüm. Ve işte buradayım.

Elleri belimde. Teni benimde, sıcak ve sert.

Başımı yana çevirdim ve yüzünü yanağıma sürdü. Kirlî sakallarının pürüzü içimi titreterek sinir hücrelerimi harekete geçirdi. Dudaklarımızın köşelerini öptük. Elleri gömleğimin altına, göbeğimin üstüne, kaburgalarımaya kaydî. Göğüslerime ulaştığında, parmakları birdenbire bana hükmetmeye başladı. Arkamda duran bedeni sert ve inatçıydı. Elleri neredeyse etimi yırtacak gibiydi; beni parçalara ayırmak istiyor-muş gibi hissettirdi. St. Louis’de bıraktığımızı düşündüğüm o ahlaksızlığımız intikam için geri dönmüş gibiydi. Elimi bacağının içinden yukarı doğru sürükledim, pantolonunun üzerinden aletini kavrarken dişleriyle kulakmememi kaptı. Bu şoku tüm aşırılığıyla, ayak parmaklarımda, göğüs uçlarımda, parmak uçlarımda hissettim. Tırnaklarımı kasıklarına gömdüm.

Kendimizi bir anda yatak odasında bulduk ve giysilerimizi yırtar gibi çıkarmaya başladık. Tamamen çıplak kaldığımızda bile daha fazlasını istiyor gibiydi. Beni öyle sert öptü ki dudaklarım yaralanmış, ağzımın içi morarmış gibi hissettim ve buna doyamadım. Daha kaba, daha sert olmasını istiyordum. Gün boyunca içimde çalkalanan her şey kaynarak yüzeye çıktı. Yüzünü kendime doğru çevirip bana bakmasını sağladığımda beni yatağa doğru götürüyordu.

“Ben senin için neyim?” diye sordum kısık bir sesle. “Maise mi, yoksa öğrencin mi?”

Bir an için hayvansal güdülerî yok oldu. Göğsü şişti ama gözleri ay ışığında net ve renksizdi. “İkisi de,” diye fısıldadı.

Ürperdiğimi hissettim.

“O halde becer beni, Bay Wilke.”

Beni yatağa bakacak şekilde çevirdi. Kalbim sıkıştı. Ne yapacağımı biliyordum. Avuçlarımı çarşafın üzerine yerleştirerek dizlerimin üstünde durdum. Saçlarım yüzüme düştü. Çarşaf ellerimin altında buruştu ve ay ışığı kırışıkların arasını aydınlattı. Aynı anda savunmasız, korkmuş ve tamamen sakın hissettim. Arkamda açılan çekmecenin sesini, bir şeyin hışırtısını duydum, sonra ağırlığı ve sıcaklığıyla beni yatağa doğru bastırdı. Kalçalarımı kavradı. Karnının gerilmesini, kasılmasını sırtımda hissettim. Boşalmak üzere olduğumu bilmeme rağmen içime girdiğinde nefesimi tuttum. Kontrolümü kaybettiğimde ellerim ve ayaklarım aniden hissizleşti. Beni sıkıca tutup becermeye devam etti. Tüm vücudumu yırtarak gelecek gibi hissettim. Parmaklarım çarşafı sıktı. Sakalları omzumda, sıcak nefesi de tenimdeydi. Nefes aldığı esnada orası tekrar soğudu ve tekrar nefes verene kadar orada kaldı. Bunu birbirimize haftalardır yapıyorduk ama bu kez, ilk defa, içinde bir parça yanlışlık olduğunu anladık. Ve bu yanlışlığın hoşumuza gittiğini... Keşke burada olsan, dediğinde ne demek istediğini sonunda anlamıştım. Bana bunu yapmak istiyordu; beni öğrencisi olarak evine getirip beni dizlerimin üstünde becermek istiyordu. İyilik numaraları veya doğru şeyi yapma çabası olmadan. İkimiz de aramızdaki bu hastalıklı şeyi kabullenmek istiyorduk. Elleri göğüslerime doğru hareket etti ve beni kendine çekip öylesine derinden becerdi ki neredeyse canımı acıttı. Doğrudan hissetmek için aşırı yoğun bir şey. İçimdeki doluluk

hissiyle ılık atana, alayana ve varlığımı kaybettiğimi hissedene kadar bedenimi bir anakonda gibi ona dolayıp içime almaya devam ettim. Bir ara yalvaran bir ses ve eski aksanımdan kalan izlerle, “Becer beni, Bay Wilke, Tanrım, becer beni, becer beni,” dediğimi fark ettiğimde omzuma batan Şey onun dişleriydi. Gelebilirdim ama istemedim. Sadece hükmedilmek istiyordum. Ona soyadıyla seslendim ve gergin, hissiz vücudumun onunkine çarpmasına izin verdim. İnleyip durduğunda, “Lütfen, durma, lütfen,” dedim. Durmadı, kendini tutmadı ve kendini bana verdi.

Boşalmaya çok yaklaştığınızda hissettiğiniz tuhaf bir netlik vardır. Tüm sinir ularıңыз açılmış hissedersiniz; her Şey acı verici ve nahoştur ama aynı zamanda mucizevi bir Şekilde nettir. O üzüntü, birleşme sonrası hüznü yoktur. Dünya keskin hatlı ve parlaktır.

Evan bir elini kalalarımnda, diğer elini de boynumda tutarak durdu. Göğsü sırtımın üstünde şişip indi. İkimiz de bir süre hareket etmedik. Birbirimize baktığımızda neyle yzleşeceğimizi ikimiz de biliyorduk.

Vücutlarımız birbirinden ayrıldığında yatağa oturup kendini bilen bir Şekilde bacak bacak üstüne attım. Yanıma oturdu. İkimiz de duvara doğru dnktk. Mutfaktan buzdolabının sesi geliyordu. Dışarıda adamın biri bağırdı.

“zgnm,” dedi Evan.

“Boşalmadığım için mi yoksa ğretmenim olduğun için mi?”

Uzun bir an boyunca sessiz kaldı. “İkisi de.”

“Üzülme.”

Bana baktı. Önüme bakmaya devam ettim.

“En başından beri böyle hissediyorum,” dedim. Neden-
se ikimiz de fısıldıyorduk. Belki de böyle söylenince ger-
çekler o kadar acı gelmiyordu. “Seni yaşın büyük olduğu
için istedim. Benim yaşlarımdaki erkekler beni çekmiyor.
Sonra öğretmenim olduğunu öğrenince, içimde bir şeyler
daha hareketlendi. Çok yanlış geliyordu. Anlatabildim mi?”

“Evet.”

Sonra ona baktım. “Sen de benden genç olduğum için
hoşlanıyorsun.”

“Kısmen öyle.”

“Büyük bir kısmı.”

“Evet,” dedi ve biraz gülümsedi.

“İyi,” dedim. “Biraz berbat durumda olmanı seviyorum
çünkü ben de berbat durumdayım.” Bacaklarımı ayırıp biri-
ni onunkinin arkasına kaydardım. Ayak parmaklarımı baldı-
rındaki tüylerin üzerinde gezdirdim. “İlk geceden beri sana
kafayı takmış haldeyim. Sadece sana değil, bana hissettir-
diklerine de.”

“Sana nasıl hissettiriyorum?”

Canlı. Gerçek. Değerli. Tam.

“Kendim,” gibi dedim. “Hiç olmadığım kadar.”

Yanağıma dokundu. “Kimsin sen?”

“Öğrencim.”

Başını salladı. “Hayır. Öğreten taraf sensin.”

Gülümsemem tam ve içten bir hal aldı. Kollarımı ona doladım, birlikte yatağa uzandık. Sessiz ve sakin... Ay ışığı çıplak tenimizi parlak bir çarşaf gibi örttü.

“Bu gece burada kal,” dedi bir süre sonra.

Gecenin ilk yanışı. İçimde uyumsuz bir şekilde tıngırdadı. Kendime, dur, dedim. Neden korkuyorsun? Senden ayrılacağına dair bir belirti gördün mü? Sevmekten neden korkuyorsun?

“Bütün gün boyunca dışarıdaydım. Annem delirecek. St. Louis için ona biraz yağ çekmem lazım.”

Öyle bir şeye hiç gerek yok. Annem ben on üç yaşındayken de geceyi nerede geçirdiğimi umursamıyordu ve şu an da umursamadığından eminim.

Evan alnımdan öptü ama gözlerindeki hayal kırıklığını görebiliyordum.

“Gelecek hafta sonu,” dedim, “bunu yeni bir şehirde yapıyor olacağız.”

Sabahları beraber uyanmak. Sabahları kimseyle uyanmamıştım.

“Endişeli misin?” dedi.

“Hayır.”

Yalanlarla ilgili bir gerçek daha: Kendinizi gerçek olduğuna inandırırırsanız gerçekleşir. Yalan, inancın çelişkisi-
dir, gerçeğin değil.

Serbest Düşüş

Wesley pazartesi günü Film Çalışmaları dersine gelmedi. Kafeteryaya baktım ama orada da değildi. Belki de tüm dersleri ekmişti.

Yokluğunda üzücü bir şekilde boş hissettim.

Britt ve Hiyam partiden bahsetmedi.

Bay Wilke bana rahat ve huzurlu bir şekilde gülümsedi. Kutsal.

Okuldan sonra bilgisayar laboratuvarına gittim.

Telefonumun çektiği videolar baktandı ama bu proje için önemli değildi. Olay bırakacağı etkiler, deneyimler olacaktı. Orada bulunma hissi, gerçeğin yapay HD yansıması yerine hayatın kendisi gibi ezici bir bulanıklık. Video kliplerim arasında gezinerek hikâyenin temelini aramaya başladım.

Fotoğraflar, bir şekilde istediğimden daha iyisini yakalamıştı. Karanlık sokakta uzaklaşan arabanın arka ışıkları. Evan'ın kaslı sırtı, motelde tişörtünü giymeye çalışırken. Kemerin altında babasıyla birlikte yürüyen papatyalı küçük kız. Bir dizi ayrılış, bitiş.

Eski hayatımın bitişi. Yenisinin başlaması.

Bir filmde hareketten daha fazlası vardır. Kulaklıklarımı taktım, telefonumdan müzik açtım ve bir şeyler karalamaya başladım.

sen arkadaş istemiyorsun

akıllı kız, çok da tatlı

kokain arıyorum

tıpkı ellerimden süzülüp giden bir ateş gibi

Bir video düzenleme uygulamasında fotoğrafların üstüne metinleri yerleştirdim. Her bir görsel birkaç saniyeliğine ekranda belirdi ve bir sonrakine geçti. Arka ışıklar, süzülen ateş. Küçük kız, kokain arıyorum. Sarsıcı. Tuhaf. Rahatsız edici şekilde güzel. Söylemeye çalıştığım şeye yaklaştım ama söylemek istediğim şeyin tam olarak ne olduğundan henüz emin değildim. Siobhan'ın dediği gibi belki de kendiliğinden gelecektir.

Siobhan'ı özlemiştim.

Ve onun aptal ve aptal âşık oğlunu.

Perşembe günü eve geldiğimde annem, “Yarın akşam yemek yapıyorum,” diye ilan etti.

Kitap çantamı kanepeye fırlattım. Sabrımın sınıandığı bir hafta geçirdim. Evan'la kaçamaklarımızın fark edilmemesi için hafta sonuna kadar okul dışında görüşmememizin en iyisi olacağını düşündük. Wesley ben geberene kadar, okul içinde veya dışında görüşmememizin en iyisi olduğunu düşündü.

Annemin coşku patlamalarını ve gerçek bir anne olma çabalarını çekme modunda değildim.

“Bu hafta sonu planım var,” dedim.

“Alışverişi şimdiden yaptım. Biftek marine edeceğim.” Marineyi tuhaf bir şekilde telaffuz etti.

Donuk bir şekilde ona baktım. “Pişirmeyi bildiğin tek şey kristal metamfetamin.”

Bunu komik bulmadı.

“Neden yemek yapıyorsun ki?” dedim dolaptan bir kavanoz tatlı turşu çıkarırken.

“Misafirimiz var.”

Donakaldım. “Kim?”

“Bay Gary Rivero.”

“Bay Gary Rivero kim?”

“Çok önemli bir adam. Çok varlıklı bir adam.”

Sandviç yapmak için ekmek hazırlarken gözlerimi kıstım.

“Hiç şaibeli değilsin.”

Annem çakmağını yakıp mutfak masasına oturdu.

“Evde sigara içmesen olur mu, lütfen?” dedim.

“İçmiyorum.”

Sigarasını çömlek bir saksıya söndürdü. Evde sigara içmeyi bırakması için uğraşmaktan bıkmıştım; tek şartım aynı odada olduğumuzda içmemesiydi. Bazen bu kadınla aynı DNA’yı paylaştığıma inanamıyordum.

“Bay Rivero seninle tanışmayı çok istiyor,” dedi.

“Ona Bay Rivero demeyi kes. Bir öğretmenden bahsediyormuşsun gibi geliyor.” Pislik arkadaşlarından böyle bahsetmesinden hoşlanmadım. “Neden benimle tanışmayı istiyor?”

“Çünkü ona ne kadar zeki ve tatlı bir kız olduğunu söyledim. Üniversiteye gitmek istediğini falan.”

Ekmeğime fıstık ezmesi sürerken durakladım ve ona baktım. Bu neredeyse bir iltifattı. Annemin iltifatlarının altında mutlaka başka bir sebep vardır. “Zekiysem ona ne ki?”

“Bilmiyorum, tatlım. Belki de onunla konuşup öğrenmen gerek.”

Hiç öyle bir niyetim yoktu. “Dediğim gibi, planım var. Bu hafta sonu yokum.”

“Nereye gidiyorsun?”

“Seni ilgilendirmez.”

Annem sandalyesini geri çekip ayağa kalktı. Benden yedi sekiz santim uzundu. Bu kadının zihinsel ve mantıksal olarak elime su bile dökemeyeceğini biliyordum. Fakat onu çok iyi tanımıştım ve beynim, bana ters ters baktığı zaman korku devrelerini harekete geçirmeyi unutmamıştı.

“Benim evimde yaşadığın sürece, her şey beni ilgilendirir.”

Bakışına karşılık veremedim. Fıstık ezmesine doğru konuştum.

“Bir arkadaşımın şehirden dışına çıkıyorum.”

“Bir arkadaş? Erkek arkadaşın mı?”

“Evet.”

“Geçen gece burada olan adam mı?”

“Evet.”

Makyajı yüzünün her bir parçasıyla eşzamanlı olarak hareket ederken, bunu uzun uzun düşündü.

“Sana sadece cuma gecesi ihtiyacım var. Cumartesi hemen gidersin.”

Lanet olsun! Kavga etmeye değmezdi. Annemle kavga etmek, ev eşyalarının moleküllerine ayrılmasıyla sonuçlanıyordu. En son dizüstü bilgisayarımın ilgili tehditler savurmuştu.

Fıstık ezmesinin üzerine turşu eklerken, “İyi,” dedim. Annem nihayet ne yaptığımı fark etti. Önce sandviçe sonra

da bana doğru bakarak kaşlarını çattı ve kuru, çatlak bir kahkahayla, “Nesin sen, hamile falan mı?” dedi.

Kalp krizi.

Sadece bir an sürdü ve sonra ben de ona bakarak güldüm. İçtenlik ve iğneleme arasındaki farkı ayırt edemezdi zaten. Doğum kontrol önlemleri saçma hayatımda doğru yaptığım şeylerden biriydi. Hapları hiç aksatmadım ve Evan, bir sebepten dolayı korunma konusunda paranoyaklık ediyordu. Bu sebebi de bir şekilde öğrenecektim. En azından bu, bizi yok eden bir drama olmayacaktı.

Gülümsemeye devam ederek, “Nesin sen, anne falan mı?” dedim.

Cuma günü öğleden sonraya kadar tamamen perişan hale düştüm. Konuşacak, seks yapacak ya da umursayacak kimsem yoktu. Perişan olduğunu izleyen biri olmaması çok daha kötüydü. O an Wesley’nin yaşlı adam şakalarından birini duymayı çok isterdim. Hadi, gizemli erkek arkadaşımın tam bir moruk olduğundan bahset, diye düşündüm. Üçüncü derste şakalarına güldüğün o moruk işte. Hiyam’ın, kafasında becermeyi hayal ettiği o moruk.

Wesley öğlen yemeği için gizli bir yer bulmuştu. Bu yüzden ben de kafeteryaya gitmeyi bıraktım. Kötü ve pervasız bir fikirdi ama öğlen arasını Evan’ın boş sınıfında, çoğunlukla konuşarak ve kırk dakikanın sadece beş dakikasını öpüşerek geçirdim.

“Bu zayıf bir risk yönetimi,” dedi beni o beş dakika içerisinde beyaz tahtaya bastırarak.

“Seni bu sınıfta becermek istiyorum,” dedim.

Dişlerinin arasından yavaşça nefes verdi.

“Bu masada,” dedim. “Senin üstünde gömlek ve kravatın ve benimse sadece çoraplarım varken.” Susturmak için beni öptü.

Ben sınıftan çıkmadan önce, “Bu tam bir işkence,” dedi.

“İstediğim zaman dersini bırakabilirim.”

Dehşete düşmüş gibiydi.

“Şaka yapıyorum. Sakin ol, bayım.” Fakat elimi istekli bir şekilde kolunun üzerinde gezdirerek, “Yarın için sabırsızlanıyorum,” dedim.

Beni kucakladı ve kulağımın içine doğru, “Seni yarın öyle bir becereceğim ki,” dedi. Nefesim kesildi.

Kabaydı, beklenmedikti ve beni anında ateşe verdi.

Annem, aldığı yeni giysileri giymem için ısrar etti. Mutfaktan şüpheli derecede hoş kokular yayılıyordu. Kazanında gerçekten yenebilecek bir şeyler kaynatıyor olabilirdi.

Gary Rivero’nun bir uyuşturucu baronu olduğundan yüzde 99.98 emindim. 0.02 olasılık da tam da bende bıraktığı yarayı dağladığım anda tekrar hayatıma giren babam olmasıydı. Yine de buna zorlandığım ve orta yaşlı erkeklerle yatmak favori aktivitem olduğu için, bol miktarda kasık gösteren minicik bir etek ile daracık bir üst giyip ninemden

kalma altın renk bir madalyon taktım. Gözlerimi gölgeli ve vahşi gösteren bir miktar far dışında makyaj yapmadım. Çikolata şelalesi gibi akmaya karar veren saçlarım o gün iyi günündeydi. Aynadaki yansımam şık, sıkı ve taze görünüyordu. Bir selfie çektim ve Evan’a gönderdim.

Seni kaçırabilir miyim, diye mesaj attı.

İzin verirsem kaçırma sayılır mı?

Bir sonraki cevabı gecikti. Bazen gerçek olduğuna inanmıyorum.

Tuhaf, buruk bir sevinç hissettim. Ben de, diye düşündüm.

Merdivenlerden aşağı indiğimde annem üzerinde “Soy” talimatıyla bir kâse patates uzatmak dışında bir tepki vermedi.

Tırnaklarıma oje sürme zahmetine girmemiştım, bu yüzden umurumda değildi. Bay Rivero’nun, onu

umursadığım –anne zorlamasından– fikrine kapılmasına izin vermeyecektim. Temizlik yapma zahmetine gerçekten girmiş olması beni sinirlendirdi. Ev, bir kere olsun sigara ve çaresizlik yerine temizlik kokuyordu.

“Bu adamı nereden tanıyorsun?” diye sordum patateslerin kabuklarını soyarken.

“İş arkadaşı.”

“Karteli mi var?”

Annem kaynayan bir tencerenin kapağını gürültüyle kapattı. “Birinci kural: Bay Rivero konuyu açmadan işle ilgili konular konuşmak yok.”

“Adam henüz gelmedi bile.”

Mantığım ona işlemedi.

“Bu iş saçma sapan bir şey çıkarsa, giderim,” diye uyardım kâseyi uzatırken. Kimsenin yıllardır dokunmadığı tabak ve çanakları kirletmesini izledim. “Anne.”

Bana baktı. Makyajı bu gece abartısızdı; cenaze evinden kaçmış bir ceset gibi görünmüyordu.

“Giysiler için teşekkür ederim.”

Kaşlarını hüzünlü bir şekilde kaldırdı. Tanrım, lütfen beni sevdiğini söyleme.

“Güzel görünüyorsun, tatlım,” diyerek patatesleri tencereye attı.

Hafif bir mide bulantısı dışında rahatlamış bir halde odadan çıktım. Yalanını dinlemek istemiyordum. Beni gerçekten sevmesini istiyordum ama sanırım “güzel görünüyorsun” alabileceğimin en iyisiydi. Bazı kızların onlara güzel olduğunu söylemeyen ama sevgisi apaçık ortada olan anneleri var. Hepsi aynı zaten. Hepsi saçmalık.

Zil çalınca kapıyı açtım.

İki erkek, kravatsız takım elbiseleriyle verandamızda duruyordu. Daha yaşlı olan hemen gülümsedi. Onun Bay Rivero olduğunu anında anladım. Gri saçlar, koyu İtalyan ten, gaga burun, Akdeniz yeşili gözler. Robert De Niro’yu andıran. Yaşma göre yakışıklı ve zayıf. İçeri adım atarken elimi tutup sıktı. Bir an öpeceğini sandım.

“Sen Maise olmalısın,” dedi.

“Öyle olmalıyım.”

Bay Rivero’nun gülümsemesi dudaklarının kenarını kı-

rıstırdı. “Ben Gary. Bu da arkadaşım Quinn.”

Quinn’in isim mi soyadı mı olduğunu anlayamadım. Dev bir ayı gibiydi; ellerinde kafasındaki saçtan daha çok kıl vardı. Bana sessizce başını salladı. Kiralık kas yığını.

Onları yemek odasına geçirip içeceklerini doldurdum. Gary için buzlu Maker’s Mark. Quinn için su. Annem hâlâ mutfaktaki işlerle meşguldü, bu yüzden ben de kendime Maker’s döktüm. Quinn’in gözleri evin içinde gezindi, pencerelerde takıldı. Gary’nin gözleri bende idi.

“Evet...” dedim. Orta yaşlı bir adama işten veya seksten bahsetmeden ne konuşabilirsin ki? “Havalar çok güzel.”

Gary’nin gülümsemesinden ne düşündüğümü bildiği belliydi.

“Annen senden çok bahsetti.”

“Ne gibi?”

“Film işine girmek istediğini söyledi.”

“Doğru. Başka?”

“Okuldaki en akıllı kız olduğunu.”

Bunu gerçekten söylemiş miydi? “O tartışılır. Başka?”

“Büyüleyici bir genç kızsın.”

Yüzümdeki sıcaklığı gizlemek için içkimi yudumladım. Her hareketimi izlediğinin farkındaydım; elimin bardağı indirişini, bardakta asılı duran parmaklarımı. “Doğru mu?” dedim.

“Çok doğru.”

Tencereler mutfakta birbirine çarptı. Gary’ye doğru eğildim. Quinn’in gözleri bana döndü.

“Annemin yaptığı şeyi yapmıyorum. Hiçbirini. Ne için geldiysen, zamanını boşa harcıyorsun,” dedim.

Gary gözlerini kırpmadı. Gözleri kurnaz, zeki bakıyordu. “Kesinlikle zaman harcamıyorum,” dedi ve içkisinden bir yudum aldı.

Bifteklerin dışı siyah, içi ise pembeydi. Mükemmel. Üç farklı sebze yemeği ve limon kremalı turtta vardı. Quinn hepimizin toplamından daha fazla yedi ve sürekli odayı inceledi. Etkilenmiş mi yoksa öfkelenmiş mi olduğumdan emin olmayan bir halde anneme baktım. Bunu yapabilme yeteneği vardı ve hazır yemeklerle büyümeme izin verdi.

“Ne tür filmler yapıyorsun, Maise?” diye sordu Gary.

Bay Rivero’ya bir puan. Güzelliğimin tek özelliğim olduğunu düşünmediğin için teşekkürler.

“DeneySEL şeyler. Gerçeklik ve kurgu arasındaki sınırla oynamak ilgimi çekiyor. Aynı anda daha doğru ve daha yanlış olacak şekilde bir araya gelen gerçek hikâyeler ve kurgular.”

Kızardım. Alkolün etkisi beni ele geçirmişti.

Gary bir içki aldı. “Bu senenin başlarında izlediğim bir şeyleri hatırlattı. Bin Ladin’i öldürmek hakkında olan.”

“Zero Dark Thirty,” dedim.

“Evet, o.” Bardağındaki kehribar rengi içkiyi elinde çevirdi. “Böyle şeyler daima tartışmaya açıktır. Kendi doğrularıyla bir hikâye anlatmaya çalışan bir sürü insan var.”

“Ve sonra kendi tarzımızda yorumlarız,” dedim. “ve milyonlarca doğru haline gelir.”

Gary gülümsedi. “Peki ya sen? Hangi doğruları söylüyorsun?”

“Henüz hiçbir şey tamamlamadım. Değerli bir şey yapmadan önce daha fazla hayat tecrübesi gerekiyor gibi hissediyorum.”

Evan’la hızlı bir şekilde topladığım hayat tecrübesi.

“Olgun bir tavır.” Gary çatalıyla bifteği nazıkçe parçaladı. Çiğnerken beni izledi. Sanki annem ve Quinn orada yokmuş gibiydi. Annem tuhaf bir şekilde sessizdi. “Yaşma göre fazla öz farkındalık gösteriyorsun.”

İltifat gibi görünen eleştiri. “Teşekkür ederim,” dedi. “Sen de yaşına göre fazla kültürel farkındalık gösteriyorsun.”

Gary güldü. Annem masanın altından dizimi çimdikledi. Ondan öğrendim. Ne konuştuğumuzu bilmiyorsun bile, diye düşündüm. Sadece ses tonumuza göre tepkiler veriyorsun. Bir köpek gibi.

“Tart isteyen?” dedi.

Gary sigara içmek için izin istedi, ayağa kalkarken bileliğime sürtündü. “Sen de bana katıl,” dedi.

Nabzım hızlandı. Her ne sormaya geldiyse işte şimdi soracaktı. Arkasından verandaya doğru yürüdüm, Quinn de bizi bir gölge gibi takip etti. Buzdan, keskin dişlerini havaya saplayıp, yeryüzünü yırtan ekim ayı başlamıştı. Yapraklar bahçede, ölümün sesi gibi gelen hışırtılarını çıkardılar. Milyonlarca hücre titreyip birer hayalete dönüştü.

Gary bana sigara ikram etti. Başımı sallayarak reddettim.

“Akıllıca,” diyerek üfledi.

Sen sağlam bir uyuşturucu baronusun, diye düşündüm. İncili elleriyle ikiye bölebilecek bir koruman var. Benden ne istiyorsun ki?

“Bir sorunun tüm açılarını anlamam benim için önemlidir,” dedi Gary. “Önceden bildirilmemiş kararlar vermeyi sevmem.”

Sonra bana baktı ve deli gibi titremeye başladım, anlamıştım: Sorunun bir açısı da bendim.

“Ne kararı?” dedim.

Bakışları yavaş yavaş benden uzaklaştı. Aceleye getirilecek bir adam değildi. “Tek başına çocuk yetiştirmek çok zordur. Annenin kararlarını yargılamıyorum ama sorumluluğunu alması gerekli.”

Ürpertim tenimi bıçak gibi kesmeye başladı. Gerekli kelimesi hiç bu kadar karanlık gelmemiştir.

“Tatlım,” dedi Gary, “annenin birine büyük bir miktar borcu var.”

“Onun işinin bir parçası değilim,” dedim hemen.

“Değilsin ama hayatının bir parçasısın. Ve birinin çok borcu olduğunda, hayatındaki insanlar birer teminat haline gelir.”

İliklerime kadar dondum. Bir anda kendimi Baba filminde hissettim. Kasvetli bahçeye doğru baktım, hiçbir şey göremedim.

“Onunla birkaç sene çalıştım. Beni hiç hayal kırıklığına uğratmadı. Bir kızı olduğumu biliyordum ve bazı konular sebebiyle kızımı gizlediğini de biliyordum.”

Gözlerimi Quinn'e çevirdim. Silahının nerede olduğu-

nu merak ettim. Kemerinde mi? Baldırında mı?

Gary elini, korkulukta duran elimin üzerine koydu. Sıcak ve kâğıt gibiydi. Tütün gibi kokuyordu.

Kahretsin, diye düşündüm. Hayatım tam bir film. Lanet bir gerilim filmi, şu an burada arka bahçemde gerçekleşiyordu.

“Lütfen,” dedim, “bununla bir alakam olsun istemiyorum.”

“Anlıyorum ama sormadan seni de bu işin içine soktu.”

Aklım korkunç görüntülerle doldu. Bu adamla yatmak zorunda kalmak. Ve Quinn’le. Bir sürü iğrenç torbacıyla. Yaşadığım dehşeti hissetmemek için kokain çekmek. Titriyordum.

Evan’ı arayabilirdim. Hadi, bu gece kaçalım, diyebilirdim. Hadi, hayatımıza St. Louis’de yeniden başlayalım. Ya da Los Angeles’ta. Bu şeyden mümkün olduğu kadar uzakta.

“Benden ne istiyorsun?” dedim kısık bir sesle.

Gary elini çekti. “Dediğim gibi, annen beni hiç hayal kırıklığına uğratmadı. Borçlarını kapatmasına ve diğer insanlarla olan ilişkilerini düzeltmesine yardım etmeye hazırım. Fakat böyle şeyleri karşılıksız yapamam. Başarılı bir adam bu şekilde başarısını koruyamaz.”

“Tamam,” dedim. “Öyleyse lanet soruma cevap ver.”

Kaybedecek bir şeyiniz olmadığını anladığınızda küstahlaşmak kolaydır.

Sadece gülümsedi. Söylediğim veya yaptığım hiçbir şey bu adamı etkilemezdi. Tam bir sürüngendi; hiçbir şey pullu derisinden içeri giremiyordu. “Senden hiçbir şey istemiyorum. Sadece seninle tanışmak istedim. Yvette’in kızıyla.”

Gözlerime baktı ve anladım. Hiçbir şey istemiyorum... Şimdilik.

“Bunu yapmak iyi mi hissettiriyor?” dedim sessizce. “Küçük kızları korkutmak?”

“Küçük bir kız değilsin.”

Yanıliyordu. O an, tam olarak öyleydim.

“Ne kadar borcu var?” dedim.

Bakışları ketum bir hal aldı. “Bunlar iş meseleleri, tatlım. Bu konuda endişelenmene gerek yok.” Sigarasını söndürerek kolunu omzuma koydu. Beni bağlayan bir zincir gibi. “Hadi, annen yanlışı anlamadan içeri girelim.”

Gecenin devamını hazmedebilmek için fazla sersemlemiş haldeydim. Gittiklerinde ve odama çıktığımda, gözlerim dolu doluydu ama ağlamıyordum. Tüm vücudum titriyordu. Birdenbire cırtlak sesli banka çalışanını hatırladım.

Olacakları tahmin etmeliydim. Çok belliydi.

İnternette banka hesabımı kontrol ettim.

Bakiye: 0.00\$

Yağmur, pencerelerden kalın kalm ve gümüşi aktı. Dünya ıslak bir grilikle dolu bir kül tablası gibiydi, titreşen araba ışıkları yanan sigaralar gibi parlıyordu. Tek duyduğum sonsuz uzunluktaki bir cırt cırtın açılma sesi gibi bir çıtırtı, yağmur ve ıslak tekerlek sesiydi.

Evan ne kadar kasvetli olduğumu görmüştü ve huzurla düşünmeme izin verdi. Kısa süreliğine müzik açtım ama sonra kapatıp yağmurun sesini dinledim. Yola çıkmadan önce ona söylemeliydim. Onunla bu yola çıkmamalı, onu kıyametime, yavaş yavaş içine çekildiğim bu kara deliğe sürüklememeliydim. Koltuk serindi, çıplak bacaklarımın altını koltuğa bastırdım. İçimde derinlerde, sinirlerime bağlı olmayan bir yerde, korkudan titremem gerektiğini hissettim.

İnsanlar yağmurun altında ölmek istemediğinden, tra-

fık yavaşladı. Evan bir elini direksiyondan kaldırarak benimkinin üstüne koydu. Konuşmadı.

St. Louis'e vardığımızda, öğleni geçmişti. Kemer, yağmurun altında, neredeyse korkunç ve belirsiz bir gölgeydi. Yeryüzüne inen bir uzay gemisinin bacağı gibiydi. Yağmur her şeyin rengini silip götürmüştü. Puslu trafik ışıklarını takip ederek ilerledik. Sürekli kırmızı ışığa denk geliyorduk. Evren bile bana durmamı söylüyordu.

Evan yeraltındaki bir park yerine sürdü. Çantamı arabada bırakarak indim. Bana endişeyle baktı ama sessizliğini korudu ve bunu takdir ettim.

Altıncı kata çıkmak için korkunç asansöre bindik. Hayaletler tarafından ele geçirilmiş gibi tıngırdadı, kapı açılıp kapandıkça cırladı.

"Hayaletler tarafından karşılanmak gibisi yok," dedim.

Evan endişeyle gülümsedi. Nihayet konuştuğuma rahatlamış gibiydi.

Loş, duvarları tuğla kaplı bir koridordan ilerleyerek çelik bir kapıya geldik ve kapıyı açtığında, kasvetli halim bir an kayboldu.

Arkadaşının, birkaç bin metre karelik beton ve tuğladan oluşan çatı katı devasaydı. Bir duvarın tamamı camdı ve içeriyi parlak gri ışıkla dolduruyordu. Açık zemin birkaç grup mobilyadan oluşuyordu: bir televizyonun karşısında duran deri kanepeler, bir yemek masası ve bar, kitap raflarıyla çevrelenmiş bir yatak. Merdivenler mutfağın üst kısmındaki duvarlı bir alana çıkıyordu; büyük olasılıkla banyo. Her

yerde renkli soyut resimlerin olduğu büyük tuvaler vardı.

“Çok güzel,” dedim, kendimi ufacık hissederek. Sesi-
min çatallandığını fark etmedim bile.

Evan’ın elleri omuzlarımdaydı. “Maise.”

Beni kendine doğru çevirdi. Yüzümün ağlamak için ha-
zır ola geçtiğini hissettim.

“Sorun ne?” dedi. Karşısında yalan söyleyemediğim, o
büyük gözlü, çatık kaşlı yüz ifadesini takınmıştı.

Ağlamaya başladım. “Asansörle dalga geçtiğim için
üzgünüm.”

Biraz, çaresizce güldü ve beni kendine doğru çekti.
“Üzgün olma sebebin bu değil? Değil mi?”

“Evet.”

“Konuşmak ister misin, yoksa ağlamaya mı ihtiyacın var?”

Bir çocuk gibi, “Ağlamaya ihtiyacım var,” dedim ve
ağladım.

Önce gururumu geri toplamaya çalıştım ama ağlama-
ya başladığım anda bir daha duramadım. Yapabileceğim tek
şey, bitene kadar dayanmaktı. Dış dünya gibi puslu olan o
çatı katında, Evan’ın kollarında içimdekileri kustum. Anne.
Cadı. Sürtük. Şeytan. Paramı, kendi annesinin bana bu lanet
ailenin parçası olduğum gerçeğini telafi etme amaçlı ver-
diği parayı çalan. Hayatımı tehlikeye atan. Geleceğimi ve
bu adamla mutluluğumu mahveden. Her şey gerçek bir iş
bulmayı reddettiği ve kırk yaşında olmasına rağmen hâlâ
hile yaparak, diğer ezikler gibi çok çalışmaktan kurtulmayı
başarabileceğini düşündüğü için oldu.

Evan beni mutfağa götürdü. Ilık bir bezle yüzümü silip sümkürmemi ve yarım yamalak mırıldanmamı dinledi.

“Buraya gelmemeliydim,” dedim. Gözyaşlarım hiç durmadı, sadece azaldı. “Durmam... durmamız gerek.”

Sebebin annem olduğunu açıklayana kadar korkudan öldü.

“Daha önce söylemediğim için üzgünüm ama doğru anı hiç bulamadım. ‘Ah, bu arada, annem uyuşturucu satıyor.’ Bunun için yapılmış bir tebrik kartı var mı?”

“Her şeyi anlat,” dedi ve beni tezgâha oturttu.

Bir saat sonra sefil ailemin özetini öğrendi. Yorum yapmadan dinledi, mendil uzattı, saçımı okşadı ve şişmiş, kıpkırmızı, çocuksu yüzüme üzgün üzgün baktı.

Bitirdiğimde, “Tüm hayatın boyunca bununla mücadele ettiğine inanamıyorum,” dedi.

“Artık biliyorsun.” Artık ağlamıyordum. Sesim hassas ve boğuktu. Anneminki gibi. “Tüm bunlar için üzgünüm.”

“Özür dileyecek bir şey yok.”

“Evet var.” Kendimi ona bakmaya zorladım. “Buna devam edemeyiz, Evan. Yürümeyecek.”

“Neden?”

“Birilerinin kara listesinde olabileceğim için olabilir mi? Ya da hayatım The Sopranos dizisinin düşük bütçeli bir versiyonu haline geldiği için olabilir mi?”

Ellerimi tuttu. “Endişeliyim, tamam mı? Hatta çok korkuyorum. Bu cidden boktan bir durum ve ne yapacağım hakkında hiçbir fikrim yok. Fakat bu sana hissettiğim şeyleri değiştirmiyor.”

“Aman Tanrım,” dedim. “Tam bir mafya eşisin. Başıma ödöl konulmuş olmasına rağmen benden ayrılmayacaksın.”

Bir saniye boyunca bana baktı. Sonra ikimiz de kahkhalara boğulduk. Histeri eşiğinde, vahşi ve gevrek bir kahkaha. Beni kendine çekip alnımı çenesine bastırdı.

“Sen delisin,” dedim. “Koşarak kaçman gerek.”

“Kaçarsam delirdim demektir.”

Boş göğsümün içinde bir yerlerde, bir başka gümüşü ışık kalbime doğru ufalandı.

Geri çekildim. “Belki de tekrar ben senden kaçmalıyım. Senin iyiliğin için.”

O tatlı dudak bükmesiyle bana baktı ve yapamayacağımı anladım. Hiç bahsetmemişti ama ilk gece onu terk etmem bana bakışını değiştirmişti. Tutamadığı bir kayan yıldız. Bazen, sanki orada olup olmadığımı kontrol etmek istermiş gibi, ellerime ve yüzüme dokunuyordu.

Tanrım, keşke o geceye geri dönebilsem ve kendime kal diyebilsem. Seni bekleyen güzel bir şey var, desem. On dan kaçma. Ona doğru koş.

“Annen ne düşünürdü acaba,” dedim, “ne tip bir kızla nasıl işlere karıştığını bilseydi?”

Gözleri kısıldı. Bir an bana baktı. Sonra da, gülümseyerek yüzüme odaklandı. “ ‘Hiç şaşırmadım,’ diye düşünürdü. Evet, benden ayrılmaya çalışmıyorsan sana yemek yapmak istiyorum. Hâlâ ayrılmak isteyip istemediğini ondan sonra yeniden değerlendirirsin.”

Senin geçmişinde de başka bir gizli hikâye var, diye düşündüm. Şimdi bana iki tane borçlusun.

O gün hayatımda ilk defa yaptığım şeyler: erkek arkadaşım ile market alışverişi (bir saat boyunca, güneş gözlüklerimizle bir balık pazarında dolaşıp birbirimize Bay ve Bayan Smith hitap ederek ve gizli görevdeki suikastçılarımız gibi davranarak), asansörde öpüşmek (hayaletli veya hayaletsiz fark etmez, iki türlü de bir ilk sayılıyor), erkek arkadaşım büyülenmiş halde izlerken duş yapmak ve bacaklarımı tıraş etmek (“Hep bunu hayal etmiştim.” “Dokunmak yok. Bir şeyler mi yanıyor?”).

Banyodan çıktığımda, yerde merdivenlerden aşağı doğru inen bir sürü mum vardı.

Ah, sevgili Tanrım, diye düşündüm.

Mum ışığını ve domatesle kekik kokusunu takip ettim. Evan mutfakta tencerenin kapağını kaldırırken, karıştırırken ve firma doğru giderken tam bir usta gibiydi. Bana taze fesleğen doğrama görevini verene kadar onu şaşkın şaşkın izledim.

“Ne pişiriyoruz?” dedim.

Çılgın bir aşk hikâyesi dışında.

“Çamfıstıklı pisibalıği, ot ve tereyağı sosunda kavrulmuş karışık sebze ve kremalı domates çorbası.” Arkamda durakladı, saçlarımı kaldırıp enseme öptü. Üstelik bunu, üstümde duran dolaptaki çöpü çıkarırken yaptı. Bıçağı tenime saplarsam ne olabileceğini düşünerek elime baktım. Keseceğini sanmıyordum. Uyanık olduğumu düşünmüyordum.

Kimin hayatı bu, diye düşündüm. Nasıl içine girebildim?

“Sana yemek pişirmeyi kim öğretti?” diye sordum masayı kurarken.

“Annen mi?”

Yine gözlerindeki o milisaniyelik titreşme. “Aslında, babam.”

“Baban nasıl biri?”

Bir an kim olduğumu hatırlayamamış gibi bana baktı. Çünkü gençtim. Çünkü ölü ebeveyn kavramı henüz başıma gelmemişti. Ebeveynler için sadece iki konseptim vardı: Ölü olan ve ölü olmasını dilediğin.

“Aslında düşündüğümüzden çok daha iyi biriydi,” dedi Evan.

Sorumu nasıl geri alabileceğimi düşünerek çatalıma baktım.

“Makinistti,” diye devam etti Evan, esprili tavrı geri gelmişti. “Kasabanın en güçlü adamıydı. Birlikte çalıştığı bir adamın üstüne araba düştü ve adam çıkarılana kadar arabayı tek başına kaldırdı. Babamın sırtını mahvetti bu sebeple işi bırakmak zorunda kaldı. Sıkıntıdan yemek kurslarına gitmeye başladı. Önlüklü ama daha az yeşil bir Hulk hayal et. Hemen hemen aynı imha kapasitesi.”

Gülümsedim. “‘Biz’ dediğin kim?”

“Ne?”

“‘Düşündüğümüzden çok daha iyi biriydi,’ dedin.”

Evan bakışlarını kaçırdı. “Ben ve kız kardeşim.”

Gizemli bir kız kardeş daha. Önce Wesley, şimdi de o.

Sanki tanıdığım her XY kromozomlu kişi, onun bir XX'le kan bağı olduğunu bilmemi istemiyor gibiydi.

Tüm sırlarımız ve hatalarımızla, bizi bekleyen güzel bir yemeğe oturduk.

“Hadi, bu gece için tüm kötü şeyleri unutalım,” dedi Evan.

“Anlaştık.”

Kasvetli çatı katında, mum ışığında yemek yedik. Fırına bulutları yıldızları gizledi ama şehir canlandı. Meteor gibi yanan araba farları ve neon ışıklar toprağa bağlı takım-yıldızlar gibi ufukta titreştiler. Kalbimi acıttı. Şehrin gece büründüğü hal, annemin Noel ağacının ışıklarını yakmasını izlerken hissettiğim burukluğun aynısını veriyordu. Güzel ve gelecek vaat eden ama asla dokunamayacağını bildiğin bir şey.

Yemek bana iyi, aynı zamanda tuhaf hissettirdi. Hafif, tatlı balık ağzımda dağıldı ve kremalı, ekşi çorbanın kâsesini kafama dikmek istedim. Çok güzeldi. Bunları benim için yapmıştı. Hepsini. Tabaklarımızı bulaşık teknesine taşımasını izlerken, bu kadar şeyi tek bir gecede yaşadık, diye düşündüm. Karnavala gitmemiş olsaydım, sınıfına girdiğimde bana diğer öğrencilere baktığın gibi bakacaktın. Bu da kalbimi acıttı; evrenin her yerine dağılmış ve bir araya gelmek için kaderin oyununu bekleyen milyonlarca mutluluk parçası düşüncesi.

“Tanışmamış olsaydık şimdi nerede olurdu?” dedim.

Mum ışığı yüzünde dans etti. Gözleri kor gibiydi. “Işıkları izliyor olurum.”

Pencerelerin önünde durup yağmurlu şehri izledik. Beni serin cama yasladı, yavaşça ve istekle öptü. Ağzımızda şarap tadı vardı. Kanepeye gittik, deriyi ezerek üzerime çıktı ama bir süre sonra sadece öylece uzandık.

“Üzgünüm,” dedim. “Aklım çok dağınık.”

Kolları beni sardı ve sıktı. “Üzülme.”

Karanlıkta parlayan şehri izledim.

“Baban seni seviyor muydu?” dedim.

“Kendince, evet.”

“Çocukken sevildiğini hissettin mi?”

“Pek değil.”

“Peki ya annen?”

Vücudu kaskatı kesildi. İçinde olan bitenleri rahatsız etmemek için, mümkün olabildiğinde belirsiz nefes almaya çalıştım.

“Annem alkolikti. Ailemizi o mahvetti sayılır.”

Ona baktım. Dünyayı anahtar deliğinden seyreden bakışı yok olmuştu.

“Nasıl?”

Evan oturdu. Sorun olmadığını göstermek için elini bacağıma koydu ve sonra serbest bıraktı.

“Babam onu dövüyordu ve o da içmeye başladı. Aslında önce hangisinin başladığından emin değilim ama birbirini besledi. Annem pis bir sarhoştur. Kötü şeyler söyler, babama aptal ve değersiz der, bize isimler takardı. Acınası haldeydi, hırpalanmıştı, depresyondaydı ve ihtiyacı olan yardımı hiç almadı. Bayılına kadar içerdi.”

Annemi ve onun bayılmalarını düşündüm. “Tanrım,” dedim.

“Bir gün arka bahçede küçük kız kardeşim Elizabeth’le birlikteydi. O esnada garajda olduğum için görmedim ama olayı o kadar düşündüm ki sanki oradaymışım gibi geliyor. Beth havuzda, sığ kısmındaydı. Kollukları vardı. Annem sabah saat onda lıkır lıkır cin içiyordu. Bu arada, cinden nefret ederim. Kokusu bile midemi bulandırır. Annem içiyordu ve sızdı, bu arada Beth kendi kendine oynarken ayağı vakuma yaklaştı. Onu içeri çekti ve kollukları onu suyun üzerinde tutamadı. Çırpındı, suları sıçrattı, çığlıklar attı ve sonra da yaz güneşinin altında bir metre derinlikteki suda boğuldu.

Ve tüm bunlar olurken, Beth çığlıklar atarken, annem orada, iki metre uzağında yatıyordu.”

Ağzım açık, gözlerim büyümüş bir şekilde ona baktım. Ne söyleyeceğimi bilmiyordum.

Aşağı doğru baktı. “Yıllarca annemden nefret ettim. Beth’le yer değişebilmeyi diledim. Veya onun yerine hepimizin ölmesini diledim, çünkü hepimiz bunu hak etmiştik. O masumdu.” İç çekti, gözlükleri yerçekimine yenilip burnunun ucuna doğru kaydı. “Bu olay annemi değiştirdi. Nihayet içmeyi bıraktı. İnanç değil affedilme peşinde kiliseye gitmeye başladı. Sürekli ağladı. Artık onun tek çocuğu olduğum için mutlu olmam için gereken her şeyi yapacağını söyledi.”

“Yaptı mı?”

“Bilmiyorum. On altı yaşındayken evden ayrıldım ve bir daha dönmedim.”

Bir dizi dile getirilemeyen şeyle, gölgelerin içinde oturduk.

“Artık biliyorum,” dedi tekrar dokunarak, “neden sana kapıldığımı. İçimizde aynı karanlık var.”

“Berbat ebeveynlerimiz mi?”

“Kayıp çocukluğumuz.”

Ona doğru eğildim ve kırılgan olduğunu yeni keşfetmişim gibi ellerimi hafifçe kollarında, göğsünde gezdirdim. Ne tuhaf, diye düşündüm. Bay Wilke’nin de psikopat bir annesiyle yıkılmış ailesi vardı ve bu sebeple birbirimizi anlıyorduk. Neden güzel olan her şey acıdan sonra gelir?

“Benden o kadar da büyük görünmüyorsun,” dedim. “Sana genç mi görünüyorum?”

Aynı saç tutamını dalgın dalgın okşamaya devam etti. “Okulda, herkesten büyük görünüyorsun. Benimleyken de genç. Fakat seninleyken ben de genç hissediyorum.”

“Bizim yaşımız yok. Zamanın dışında bir yerlerdeyiz. Zamansızız.”

Evan gülümsedi. “Jack ve Rose gibi.”

“Veya Lady ve Trump.”

Güldü. “Hemşire ve İngiliz hasta.”

“Louis ve Lestat.”

Yüzümü ellerinin arasına aldı. “Tanıdığım en cesur kızsın. Bu çılgın aile saçmalıklarıyla yaşıyorsun ve hiçbir şey söylemedin.”

Omuz silktim. “Veya belki Louis ve Claudia. Bir gül gibi koparıp vampire çevirerek, zamanını durdurduğun kü-

çük kızım ben. Yüz yıldır birlikte yaşıyoruz ve senden nefret ediyorum ama yine de sana âşığım.”

Aman Tanrım! Gerçekten söylemiştim. Şaka olarak söyledim ama kelimeler düzgün bir sırayla ağızından çıkmıştı.

“Maise.”

“Ölü bir kardeşin var ve hiçbir şey söylemedin. Cesur olmaya mı çalışıyorsun yoksa normal yaklaşımın mı böyle?

Eli yüzümde hareket etti. “Çok dünyevisin,” dedi ve bu hem bir iltifat hem de bir pişmanlıktı.

Tekrar öpüştük, üstümdeki vücudu beni kanepeye bastırdı ve ne istersen yap, kendimi sana bırakıyorum, diye düşündüm. Sanırım o anki dalgınlığımı gözlerimden anlamıştı çünkü durdu ve boğazıma doğru nefes alıp verdi. Sadece sarıldık.

“Sorun değil,” diye fısıldadım. “Yapmanı istiyorum.”

Yüzüme baktı. “İstedğim bu değil.”

“Ne istiyorsun?”

“Her şeyini.”

Bir insandan istenebilecek en harika şey gibi geldi.

“Her şeyimin nerede olduğunu bilmiyorum şu an,” dedim, salak ve çocuk gibi hissederek.

Alnımı, gözkapaklarımı öptü. “Sorun değil. Ben mutluyum. Tüm hafta sonunu sadece seninle konuşarak ve çok mutlu olarak geçirebilirim.”

“Ben de,” dedim. Sesim zoraki çıktı. “Peki, ikimiz de mutluysak neden üzgünüz?”

Evan güldü ve beklentiler olmaksızın tekrar öpüştük.

Yatağa gidişimiz tuhaftı. Protokolü bilmiyordum. Birlikte dişlerimizi mi fırçalamalıydık? Küçük çocuklar dişlerini bir yetişkinle fırçalar. Evde yalnızmışsın gibi davran, dedim kendime. İç çamaşırım ve tişörtüm dışında her şeyi çıkardım. Üzerinde pijama altıyla, yatağın diğer ucunda durdu. Birbirimize baktık.

Sonra ikimiz de güldük.

“Bu çok tuhaf,” dedim Wesley’nin partide söylediği gibi. Neredeydi o? Siobhan ona iyi geceler öpücüğünü mü veriyordu? Bu yaptığı bir şey miydi?

“Öğretmenin olduğum için mi tuhaf yoksa daha önce hiç yapmadığın için mi?”

Güzel soru. “Bilmiyorum ki.”

Yatağın iki ucuna oturduk.

“Aman Tanrım,” dedim. “Evli insanlar böyle mi yani?”

“Tuhaf ve mesafeli mi? Büyük olasılıkla.”

Sırıttım. “Hadi, sorunlu bir evli çiftmişiz gibi yapalım.”

“Gerçekten yol yapıp yapamadığımı deniyorsun gibi geliyor.”

“Bunu yapmandan nefret ediyorum, John. Her zaman, seni denediğimi düşünüyorsun. Sanırım çocuklarımız da birer denemeden ibaret.”

Gülmemeye çalışarak bana baktı. “Her seks yapacağımızda elime bir anket tutuşturmasan böyle düşünmezdim belki, Martha.”

“Bu ne zaman oldu ki, John? Gece yarısı, tüm gün senin dölüne baktıktan sonra mı? Ya da sekreterin hafta sonları ağzına almaya müsait olmadığına mı?”

“Gel buraya.”

“Sanırım bir evlilik danışmanına görünmeliyiz.”

“Maise, gel buraya.”

Kalbim sıkıştı. Yanına oturdum, sırtımızı tuğladan duvara verdik. Karanlık çökünce, çatı katı bir fabrikaya dönüşüyor, gizemli makinelerin sesleri kati sessizliği bozuyordu. Fabrikaların hüznü, diye düşündüm. Bir zamanlar bir şeyler yapıyorlardı. Şimdi ise yaşlı anneler gibi çürüyüp gidiyorlar. Gözlerim, tavanı oluşturan boru ve giriş labirentinde gezdi. Evan kolunu bana doladı. Kaslarını ve kemiklerini kendi tenimde hissettim.

“Korkuyor musun?” dedi saçlarıma doğru.

“Evet.”

“Neden korkuyorsun?”

Gözlerimi tavandan ayırmadım. “Bunun fazla iyi olmasından, sürmemesinden, gideceğinden...”

Parmak uçları kasıklarımın pürüzsüz teninde gezdi. Tüylerim diken diken oldu.

“Ya sen?” dedim.

“Aynı şey, ama senin için.”

Ona döndüm. Kirli sakallarıyla pürüzlü o çocuksu yüz; sanki iki farklı insan bana bakıyor gibi. Mükemmel değildi. Dudakları çok kalın, çok sarkık, alını biraz fazla genişti ve zaman zaman onu çaresiz gösteren hüznü bir ifadesi vardı

ama bu kusurları ona çok yakışıyordu. Bu yüze tapıyorum, diye düşündüm. Beni kaybetmekten korkması nasıl mümkün olabilirdi? Birisinin kaybetmekten korktuğu biri olabileceğimi hiç düşünmemiştim.

“İstatistiklere göre,” dedim, “çok talihsiziz.”

“İstatistiklere göre, herkes talihsizlik yaşıyor.”

“Doğru ama bizim ayrı bir talihsizliğimiz var. Wesley-pedia bana bir keresinde, bir ilişkinin başlarında beynimizin tonlarca dopamin salgıladığını söylemişti. Resmen kendi kendinizi sarhoş ediyorsunuz. Fakat birkaç ay sonra bu durur ve sonra neden bu insanla aynı yatakta yatıp, mikroplarını paylaştığını merak ettiğin bir çekilme dönemine girersin.

Evan’ın yüzünde kederli bir gülümseme belirdi. “Neden böyle ümitsiz oldun?” Hayat, diye düşündüm.

Eli dizimin arkasından kasığımın içine doğru yükseldi. Dokunurken yüzüme baktı ve içimdeki her bir ironi ve şüphe parçasının yok olup gitmesini izledi. Hareket etmedim. İçimdeki tüm bağlar gerilip birer düğüm oldu. Nefes alırken göğüs uçlarımın tişörtüme dokunduğunu hissettim, kolundaki tüyler kasığımı gıdıkladı. Bacaklarımı ayırdı ve dudacağımı ısırdım.

“Bana bak,” dedi.

Baktım.

Sesi yumuşak ve pürüzlüydü. “Sınıfta düşündüğüm şey bu.”

Parmakları kasığımın kıvrımına ilerledi. Tırnağını iç çamaşırımın kenarına geçirdi, titremeye başladım ve içim-

den elektrik geçiyormuşçasına duramadım. Bana doğrudan dokunmadı ama hareketsiz durabilmeyi başaramaz hale getirene kadar tüm sınırlarımı zorladı. Ağzım açıktı ve nefesim vahşice ciğerlerime dolup dışarı çıkıyordu. İçimdeki tüm elektrik, plazma lambalarında olduğu gibi, parmak uçlarının dokunacağı yerlere doğru yönlendi.

Kumaşın kayganlığı dayanılmazdı. Tenim çok sıcaktı, kanım kaynıyordu, hayat ve şehvetle dolu bir yaz meyvesi gibiydim.

“Lütfen,” dedim.

Eli açıldı ve kasığımı sıktı. “Bunu söylediğini de hayal ediyorum.”

Hâlâ nefesimi kontrol edemiyordum ama, “Başka?” dedim.

“Seni soyduğumu düşünüyorum.”

Öne doğru eğildim ve tişörtümü çıkardım. Bedenim bir yılan gibi elastik ve kıvrımlı hale geldi. Eli, dokunması için yanıp tutuştuğum yerlerime dokunmadan, göbeğime ve göğüslerimin arasına doğru çıktı.

“Tenini düşünüyorum,” dedi, başparmağını köprücük kemiğimin üzerinde hareket ettirirken. “Dudaklarını.” Onları araladı ve işaretparmağını dişlerimin arasına koydu. “İçini.”

Ona bakarak, dudaklarımı parmağının üzerine kapattım. Birdenbire çok kadınsı hissettim. Beni bozanın sen olduğunu düşünüyorsun ama ben de seni bozuyorum, diye düşündüm. Gözlerim hafifçe kapandı. Tüm güç bendeydi.

Parmağını daha da içeri aldım, dilimi parmağının etrafında döndürdüm, geri çekilirken dişlerimi hafifçe sapladım. Geri çekildiğinde onu tekrar ağzıma aldım. İnledi. Tekrar tekrar devam ettim, bedeninin verdiği tepkileri, öne eğilişini, yumuşayışım, kendini bana verişini izledim ve kendimden geçtim. Tanrım, tüm gücü elde tutmak inanılmaz bir histi. Öğretmen olmaya alışabilirdim.

Nihayet elini çekti ve yüzünü omzuma bastırdı. “Bana ne yapıyorsun?” dedi, uzaktan gelen sesiyle. “Düşündüğüm tek şey bu. Sana kafayı taktım.”

Yutkundum. Temiz, ılık ve tuzlu teninin tadı hâlâ ağızımdaydı. Kollarımı ona doladım, birlikte uzandık ve sabaha kadar birbirimizde kaybolduk.

Uyandığımda günün yarısı bitmişti. Evan uyanmıştı ve okul işleriyle uğraşıyordu. Bana uykucu dedi, beni öptü ve giyinmemi izlemek için yatağa oturdu. Ne tuhaf, giyinişim bile onu büyülüyordu.

Yiyecek bir şeyler aramak için mahallede gezindik. Şehir bakır, gümüş ve nikel renklerinde boyalı, kenarları puslu eski bir fotoğraf gibiydi. Araba farları sisin içinde parlak şekiller oluşturuyordu. Birbirimize yakın ve yavaşça yürüdük; kollarımızı birbirimizin beline doladık. Dün geceki yağmurarla suya doyan ağaçlar, parlak yeşil renkte parlıyordu. Sokaklarda ıslak mermer, tuğla ve asfalt birbirine karışmıştı. Bir yanımda Evan’ın sıcaklığı, diğer yanımda nemli serin hava.

Bir kafeden kahveyle bademli kruvasan alıp bahçesine oturduk ve çevreyi izledik.

“Sana bir şey aldım,” dedi Evan.

Elini cebinden çıkardı, elinde küçük ve parlak bir şey vardı.

Bedenim ağır çekime geçti. Ona yavaşça nefes alarak baktım, kalbimin sesi yakın çekimdeki bir saatin sesi gibi yavaş ve uzun geliyordu.

“Sana dün verecektim ama zamanlama doğru değildi.” Yüzüğü parmaklarının arasında çevirdi. “Sınıfta sana bakıp ‘Bay İyi Öğretmen’i oynarken iyiymişim gibi davranıyorum ama aslında tek istediğim şey seni kollarıma almak. Bu saklanmaları ve rolleri yapmak zorunda olmamıza rağmen, seni düşünmediğim, daha farklı olmuş olmasını dilemediğim tek bir an bile olmadığını bilmeni istiyorum. Bu yüzden, belki bu sana hatırlatır diye düşündüm. Ben yapamadığımda sana onun dokunabileceğini düşündüm.”

Nihayet bakışlarını yukarı kaldırdı. O an çok genç göründü.

“Bunu nasıl takacağını biliyor musun?” dedi.

Şaşkınlıkla güldüm. “Ben İrlandalıyım, Evan. Tabii ki biliyorum.”

Gülümsedi. Bildiğimi biliyordu.

Gümüş bir Claddagh yüzüğüydü: üstünde taç olan bir kalbi tutan iki el. Her tarafı semboliktir: kalp, aşk; eller, arkadaşlık; taç, sadakat için. Nasıl taktığına göre, farklı anlamlara geliyor. Sol eline kalp dışı dönük şekilde takarsan

nişanlı; kalp içe dönük şekilde takarsan evli demek. Sağ eli-ne kalp dışa dönük şekilde takarsan aşk arıyorsun; kalp içe dönük şekilde takarsan âşıksın demek.

Yüzüğü bana uzattı ve yutkunarak aldım. Tenim aynı anda hem sıcak hem soğuk atıyordu. Bu, diye düşündüm, asla unutulmayacak bir anı olacak: dışım ürperirken içimin sıcak olması, gökyüzünün yukarıda titreyişi, tehditkâr yağ-mur ve gözlerinin hiç görmediğim kadar mavi oluşu. Yüzü-ğü sağ elimin yüzükparmağına, kalp şekli benim kalbime doğru bakacak şekilde taktım.

Bakışlarımız masanın üstünde buluştu. Aynı anda söy-lemek istediğim milyon tane şey vardı, bu yüzden hiçbir şey söylemedim.

Evan ağzını açtı.

Büyük yağmur damlaları masaya düştü, henüz bitirme-diğim kruvasammı ıslattı.

“Ah, kahretsin,” dedim.

Üç saniye içinde sağanak yağmur başladı.

Tüm bu hafta sonu, çılgın hayatım, parmağım-da-ki yüzük ve her şey beni öylesine şaşkınlık ve mutlulukla dolduruyordu ki, ayağa kalkıp sevinçle çılgılık attım. Evan yiyeceklerimizi kurtarmaya çalıştı ama dakikalar içinde mahvoldular. Onun kahkahası ve benim çocuklar gibi mutlu çılgılığım eşliğinde koşuştuk. Islaktım, mutluydum ve yolun karşısına geçip kırmızı ışıktaki duran bir arabanın yanına gi-derek elimi öpüp arabanın kaputuna vurdum. Arabayı süren kadın bana komik bir bakış attı ve ona bakarken gözlerim

parladı. Seni seviyorum bayan, diye düşündüm. Tüm dünyayı ve içindeki herkesi seviyorum.

Nefes nefese eski fabrika binasına ulaştık; saçlarımız başımıza yapışmış, giysilerimiz sudan ağırlaşmıştı. Evan giriş kapısını açmaya başladığında anahtarları elinden kaptım, o da beni kapıya doğru bastırıp öptü. Yağmur suyu ve pas tadında vahşi, kaba bir öpücük. Üstümüzdeki gökyüzünü yırtan güç kadar saf ve ilkel. Nihayet geldik ama asansörün dışında durduk ve beni kaldırıp duvara dayadı, dilini sertçe ağzıma sokarak vahşice öptü. Yağmur, saçlarını altın renkten kahverengine boyadı. Ellerimi ıslak tişörtünün altında, alev alev yanan teninin üzerinde gezdirdim. Onu orada becerebilirdim. Umurumda değildi. Fakat asansöre bindik ve çatı katına çıkmamız bir ömür sürdü çünkü kapı açık halde orada durup deli gibi öpüştük. Gömleğini çıkarıp yere attım. Şortumu çıkardı. Ayakkabılarımız ve çoraplarımızı koridorda bıraktık. Sutyenimi ön kapıda. Kot pantolonu ve diğer her şeyi banyoya çıkan merdivenlerde.

Tenim ıslak, saçım iplik iplikti. Duşu açtım ama giremedim. Beni banyo dolabına oturttu, kalçalarım buz gibi fayanslara yapıştı ve bunun yeterince iyi olduğunu düşündüm. İşte becerilmek istediğim yer burasıydı. Ellerimi ensesine sardım, soğuk yüzüğüm sıcak tenine dokundu. Kondom için durmadı ve içime girdiğinde hissettiğim sıcaklık tam bir şoktu. Bükülerek geriye doğru eğildim. Keskin halojen ışıklar altındaki vücudu, yağmur ve terden parlayan teni ve sert kaslarıyla, taştan bir heykel gibi görünüyordu. Bir haftadır

seks yapmamıştık ve heyecanımız hat safhadaydı. Kollarındaki damarlar ortaya çıktı. Kendi bedenim bana ağır ve kaba geldi Göğüslerim içime her girişinde sıçradı ve sinir uçlarıma çekiçle vurulmuş gibi hissettiren bu duygusuz, vahşi ve ilkel şey, hiç seks gibi gelmedi. Kalçalarımı tutup beni kaba ve hızlıca becerdi. Kasıklarımın içime doğru uzanan sıcak bir dalga hissederken kendime, dayan, dedim. Dayan. Ve ona, “Lütfen, boşal. Lütfen, lütfen, içime boşal,” diye yalvardım.

Elleri acıyla gerildi ve geri çekilip nefes nefese, vücudumu kendi vücuduyla kavradı.

Afallamış halde arkasındaki duvara baktım.

“Evan?” Fısıldadım.

Vücudu nefes alış verişleriyle kabardı.

Yüzüne bakmaya çalışarak geri çekildim. Başı öndeydi. Bana bakmadı. Arkamızda akan duşun sesi ikimiz arasında sessizliği bölüyordu.

“Evan,” dedim tekrar, sesim tahmin ettiğimden daha sert çıktı. Boşalmaya çok yaklaşmıştım ve bir hafta boyunca seks yapmadığımız için hüsrana engel olamadım. “Sorun ne?”

“Çok üzgünüm,” dedi.

Onu üstümden kaldırarak yüzüne baktım. Davul gibi gergin tenim kızardı. Hâlâ sertti ama acılı bir yüz ifadesi vardı. Tanrım, neler oluyor? Çok tuhaf. Çok çok tuhaf.

“Sürekli bunu yapamazsın,” dedim. “Seni neden bu kadar korkuttuğunu söyle.”

Sözlerimden irkilerek başını çevirdi. Lütfen, diye dü-

şündüm. Böyle yapma. Kendi hislerini idare edemeyen bir lise çocuğu gibi davranma. Yetişkin bir erkek olman lazım.

Duvara yaslandı. Elini saçlarının arasından geçirip alnına koydu. Yağmur suyu ve terle kaplı iki çılgın insandık. Elimi dolabın üstüne koydum ve şak diye yankılanan ses ürkerek birbirimize bakmamıza sebep oldu.

“Anlat bana,” dedim daha yumuşak bir sesle.

“Senin için çok endişeleniyorum, korkuyorum,” dedi. Sesi alçak ve boğuktu.

“Neden?”

“Çünkü geleceğini riske atmayı istemiyorum. En küçük ihtimalle olsa bile.”

İç çektim, gerginliğim geçiyordu. “Bunun olmasına izin vermem. Sorumsuz değilim, bunu biliyorsun. Üniversiteye başlayacağım, bir işe gireceğim ve de otuz yaşına gelene kadar aile kurmaktan bahsetmeyeceğim bile.” Anlamasını umarak ona baktım. “Hayatımın büyük bir kısmında kendi başımın çaresine kendim bakmak zorundaydım ve on sekiz yaşında hamile kalarak bunu boşa harcamayacağım. Yani, geleceğimi korumana gerek yok. Ben hallediyorum.”

Endişesi azaldı. Yenik düşmüş ve utanmış görünüyordu. “Ben sağduyulu davrandığımı düşünüyordum ama sen benden öndeymişsin.”

“Geleceğimi önemsemen, benim için çok önemli.” Duşu kapattım, banyo dolabının üstüne oturup kollarımı ona doğru uzattım. “Hadi, gel beraber anormal olalım.”

Kollarını bana doladı ve iç çekti. Yumuşamıştı ve be-

nim de hüsrânım sönmüştü. Bu sadece bir kucaklaşmaydı; nazik ve yorgun. Parmağımı gümüş halkaya sürdüm.

“Bana bir yüzük verdin,” dedim.

“Öyle yaptım.”

Yüzümde küstah bir gülümsemeyle arkama yaslandım.

“Başka kime yüzük verdin?”

“Kimseye.”

“Nişanlına bile mi?”

Başını salladı. “Yüzük alamadan ayrıldık.”

Kalbim deli gibi atarken ona baktım. “Ben ilk miyim?”

Ellerini yanaklarıma koydu. Yağmur damlacıklarıyla ıslanmış kirpikleri parladı. Yağmurda oynamış bir çocuğa benziyordu. “Sen ilksin. Pek çok şeyin ilkisin.”

Bakışlarım gözlerinden kırmızı ve dolgun dudaklarına kaydı ve onu özenle öptüm. Bir oğlanı öpen bir kız gibi. Tamamen hafif, yumuşak. Elleri hafifçe dokunarak sırtımda gezindi. Ağırlığım yokmuş, suda süzülüyormuşum gibi kendimi ona bastırdım. Önceki vahşiliğimizden eser kalmamıştı. Fakat tekrar sertleşti ve nefesimde veya nabzımda bir değişiklik olmaksızın onu içime aldım. Bacaklarımı beline sardım. İçimde hareket ederken gözleri kapalı, kaşları mutlulukla kalkmış bir halde beni öptü. Hissizliğim hâlâ devam ediyordu ama sıcak yağmur damlaları gibi nazik ve tatlı bir şey göbeğimde birikti. İkimiz de tatmin olmaya yaklaştık ve birbirimize bakıp bir şey söylemedik. Gözlerimi kaçırıp omuriliğime çarpan mükemmel hisle kendimden geçtiğimde, o da boşaldı ve vücudumu kendi vücuduna sararken nefesi kulağıma çarptı.

Bir süre beni öylece tuttu. Sonunda banyo dolabındaki serin fayansları tekrar hissettim. Dışarıda tik tak eden saatler ve takvim günleriyle dolu bir dünya vardı. Evan'ın omzunu, boynunu, kirli sakallı boğazını öperek kokusunu içime çektim. Doğrulup içimden çıktı ve bacaklarımın arasına yayılan yumuşak sıcaklık kalbimi durduracak gibi oldu. Bu tamamen, tamamen gerçektir.

Çenemi okşadı ve bende uykulu bir gülümsemeye sebep oldu.

Göğsümde bir şeyler katılaşmış gerildi. Tanrım, işte oluyor, diye düşündüm. Kalbimi ele geçiriyorsun ve bunu durduramıyorum. Durdurmak istemiyorum.

“Bana nedenini söyler misin?” dedi.

“Neyin nedenini?”

“Çok ısrarcı davranmanın sebebini.”

Elimi göbeğindeki tüylerinde ve oradan da kalbinin tam üstünde gezdirdim. Tenime doğru atışını dinledim. “Çünkü her şeyini istiyorum,” dedim. “Her parçanı.”

Fısıldayarak cevapladı. “Senindir.”

Evan, film eğitimimin doğduğum yıllardan başlayıp, günümüze gelene kadar her bir on yılın üzerinde çalışarak ilerlemesi gerektiğine karar verdi.

İlk olarak: 1980'ler.

Kayıp Çocuklar'ı izlemeye oturduğumuzda, “Bunu izlerken küçücük bir çocuk olduğuma inanamıyorum,” dedi.

Arkadaşının devasa, pahalı bir televizyonu ve bizim de patlamış mısırımız, içeceklerimiz vardı. Mükemmel bir randevu. “Bu dönem çok karanlıktı. Artık her şey güvenli, renkli ve temiz. Herkes çocukların psikolojisini bozmaktan korkuyor.”

“Bu doğru değil,” dedim. “Beynime pis şeyler dolduran internetle büyüdüm.”

Güldü. “Doğru söylüyorsun.”

Karanlık derken ne demek istediğini anladım. Tuhaf ve kuştüleriyle süslü saçlı insanlarla dolu, adi bir vampir filminde bile, çirkin ve neredeyse başka bir dünyaya ait olan bir korku öğesi vardı. Testere filmi neslinin aşırı gerçekçi olmasa da aşırı net hali gibi. Bu, yetişkinlerin çocuklarını korkutmaktan bu kadar korkmadığı, kalitesiz, kötü niyetli, pis zamanlara dair bir andı. Canlandırıcı bir tarafı vardı. Sansürsüz hayat.

Kolu vücudumda, sakın gülüşü kulaklarımdayken, ne kadar farklıyız, diye düşündüm. Farklı zamanlarda doğduk, onun zamanı kasvetli ve analog; benimki parlak ve dijitaldi ama buna rağmen şakalarımızı anlıyorduk, dünyanın absürdlüğüne bakıp birlikte gülüyorduk. Ne kadarı gerçektir ve beynim nasıl bir kimyasal balayı geçiriyordu?

Parmağımdaki yüzüğü çevirdim.

Sırada Kahvaltı Kulübü vardı. Anında âşık oldum. Klasik seksenler modası, Molly Ringwald ve genç seksi Emilio Estevez, keskin diyaloglar ve her şey. Giysileri ve saçları değiştirip herkesin eline ceptelefonu ver ve al sana günümüz liseleri.

Bittiğinde, “Aman Tanrım,” dedim. “Allison benim.”

“Sen kompulsif bir yalancı mısın?” dedi Evan.

“Hayır, tam bir anormalim ama belki de bu bir yalandır.”

“Ally Sheedy’ye bayılırdım.”

Sırıttım. “Lisede hangisiydin?”

“Tahmin et.”

“Kötü çocuk.”

“Hayır.”

“Havalı sporcu mu?”

“Hayır.”

Kaşlarımı çattım. “İnek olan?”

“Şaşırdın mı?”

Kucağına tırmanıp onu kanepeye doğru ittirdim. Yanımızda duran kâsedan patlamış mısır döküldü.

“Hayır,” dedim, ellerimi tişörtünün içine kaydırırken. “Çok seksi buldum.”

O Hollywood gülümsemesi yüzüne yayıldı ve bana uyuşuk, anlayışlı, arzu dolu bir bakış attı. Onu öptüm ve arkadaşının kanepesinin iyiliğini düşünerek, kondom kullanıp, kanepede tekrar seks yaptık. Dizlerim yastıklara gömülmüş halde, başım geride ve Evan’ın büyülenmiş bakışları altında. Bu benim, diye düşündüm. Bu vücut, bu tavırlar, bu adam, hepsi benim. Bu benim kalbime de tenime ait ve kimse onu benden alamaz çünkü sonsuza kadar oraya kazındı. Kontrolü elinde tutan bir kadın gibi, ellerimi omuzlarına koydum. Doğru hissettirdi. Sonrasında ayağa kalktığımızda, soğukta buharlaşmaya başlayan ter içindeki vücutlarımızın silüetini gördüm.

Arabaya binerken hiç acele etmedim. Gerçeklik düşüncelerime karıştı; annem ve Gary Rivero'nun kasvetli görüntüleri ve bolca sıfır içeren banka hesabım.

“Neden dönüyoruz ki?” dedim. “Burada yeni bir hayata başlayalım.”

Evan yeraltı park yerindeki arabanın tavanının üstünden bana baktı. Neredeyse bir an bunu düşünmüş gibiydi.

“Kaçmak çözüm değil,” dedi nihayet.

Bir de bana sor.

Güneş gözlüklerimi koymak için torpido gözünü açtım ve bir yığın kâğıt ayağıma düştü. Evan park yerinden geri geri çıkmaya çalışıyordu ve frene asıldı. Bu, diğer kâğıtların da düşmesine sebep oldu.

“Üzgünüm,” dedim ve güldüm. “Ben alırım.”

Düşenleri aceleyle geri yerleştirmeme yardım etti ama bir şey gözüme çarptı. Araba, Westchester, Illinois'deki Eric Wilke adına kayıtlıydı.

“Eric kim?”

Evan kâğıdı alarak bir dosyanın içine koydu. “Erkek kardeşim.”

“Erkek kardeşin de mi var? Tanrım.” Arkama yaslandım. “Evan, Eric ve Elizabeth. Hepsini saydım mı?”

Gözleri bulutluydu. Bana bakmadı. Tanrım, bir başka ölü kardeş mi? Ya da anlatmak istemediği bir başka hikâye?

“Üzgünüm,” dedim aptal gibi hissederek.

“Üzülme. Bir ara anlatırım.”

Ancak görünüşe göre bu gece değil.

Geceleri anayol, giderek uzaklaşıp sönen ışıklarıyla hızlı akan bir film gibi görünüyordu. Sonbahar, dokunduğu her şeyi altına çeviren Midas gibi altın rengini ağaçlara bulaştırırmıştı. Sona yaklaşan şeylerin farklı bir güzelliği oluyor. Elimi cama koydum, yüzüğüm parlıyordu. Dünyayla aramda duran kamera lensi neredeydi? Gözlerim mi? Tenim mi? Zihnim mi? Gerçeklik nerede duruyor ve onu algılayışım nerede başlıyordu? Bir anda, Wesley’yi çok fena özledim. Evan’a böyle konulardan bahsetmeye çekiniyordum. Wesley henüz bir çocuktuktu. Benimle ilgili ne düşündüğü umurumda değildi.

“Maise,” dedi Evan.

Ona döndüm.

“Annenle işler yolunda gitmezse ve gidecek bir yere ihtiyacın olursa benimle kalabilirsin.”

Kalp krizi.

“Başka seçeneklerin var. Biraz kötü seçenekler belki. Etüt merkezi gibi bir yer olabilir mesela. Yine de bir seçenek sonuçta.”

Tüm kaslarım kendini koyuvermiş halde ona baktım.

“Ne düşünüyorsun?” dedi.

“Etüt ne demek ki?”

Güldü. Onu yaşlı hissettirmeye çalıştığımı biliyordu.

“Seninle tanıştığım gece, sanki biri bana kazanan bir piyango bileti vermiş ve ‘Birine söylemezsen, bunu sana verebilirim,’ demiş gibi.”

Üzgün üzgün gülümsedi. “Ben de öyle hissediyorum.”

“Gerçek olup olmadığını merak etmiyor musun bazen?”

“Sürekli. Sanki o hız trenindeyken, seni kafamda yaratmışım gibi.”

Mektubundaki Sylvia Plath şiirini düşündüm, “Deli Kızın Aşk Şarkısı”. Bütün dünya ölüme düşer kapattığımda gözlerimi. Sanıyorum kafamdan uydurdum seni.

“Beni daha az problemlili biri olarak hayal edebilirdin,” dedim.

“O halde gerçek olmalısın.”

Parmaklarımı cama vurdum. “Bir yerlerde durabilir miyiz?” Annemin yemeğine koymak için fare zehri almam lazım.”

Aslında regl dönemim yaklaşıyordu ve tamponum kalmamıştı. Şehre gelince markette durup, ne olur ne olmaz diye uzak bir köşeye park ettik. Casusluk oynamaya devam. Gururumu bir kenara attım ve ondan ödünç para istedim.

“Bir iş bulana kadar,” dedim. “Her bir kuruşunu yatacağım.”

“Bunu kafana takmanı istemiyorum.”

“Ben takmak istiyorum. Bu konuda seninle eşit olmak istiyorum.”

“Öylesin.”

Karanlık arabada birbirimize baktık. Bu beni neden bu kadar rahatsız ediyordu? Beni bir ergen olarak görmesi için bir sebep vermek istemediğimden mi? Ama bir ergendim. Belki ilk yüzük verdiği kız bendim ama o da benim ilk her şeyimdi.

Serbest Düşüş

Elime para tutuşturdu.

“Üstelik,” dedim, “korunma konusunda ısrarcıysan en azından benim seçmeme izin ver.”

O cevap vermeden arabadan fırladım.

Parlak ışıklı market bomboştu, radyodan çıkan bir şarkı boşluğa doluyordu. Kasada kimse yoktu. Gecenin bitmesini istemeyerek koridorlarda gezinmeye devam ettim. Kondomların olduğu bölüme bakarken, komik bir şekilde erotik hissettim. Adamın biri koridora doğru dönerken beni gördü ve geri döndü. Güldüm. Doğru ya, diye düşündüm. Erkek arkadaşımın seks yapmak için kondom satın alan çok güzel bir genç kızım. Bunu kaldırabilir misin? Sanırım hayır.

Aldıklarımı kasaya koydum. Hâlâ kasiyer yoktu.

“Merhaba!” diye seslendim. “Hizmetleriniz ve ürünlerinizden yararlanmak istiyorum.”

Kasada biri vardı aslında. Yere eğilmiş, sigaraları raflara diziyordu. Sesimi duyduğu anda, bir doksanlık boyuyla ayağa kalktı.

Wesley Brown.

Gözlerimiz şaşkınlıkla birbirine kilitlendi.

“Merhaba,” dedim.

“Selam.”

Salak gibi öylece kaldık.

“Burada çalışıyorsun,” dedim, aptal gibi.

“Aferin sana, nasıl da anladın.” Sözleri alaycı ama sesi nazikti. Boğazını temizledi. Benimki kuru ve düğümlenmiş bir haldeydi.

Seni deli gibi özledim, demek istedim. Neden arkadaş değiliz? Bu çok aptalca.

Bunun yerine, orada öylece durdum.

Wesley aldıklarını koyduğum tezgâha doğru baktı. Ben de öyle yaptım. İkimiz de kondomlara, sonra da birbirimize baktık. Yüzüm kırmızı yanan trafik ışığıyla parlarken, bu kez bir süre ağzı açık kaldı.

Gözleriyle kutuyu taradı. Utanarak ellerine doğru baktım.

Bir rakam söyledi.

“Ne?” Kendime gelmeye çalıştım. “Üzgünüm.”

Avcuna para uzattığımda tenimiz birbirine dokundu. Yüzüğüm öyle parlaktı ki sanki minik bir ping sesi çıkardı. Wesley yüzüğe baktı ve sonra parayı kasaya yerleştirdi. Para üstümü tezgâha bıraktı.

“Wesley,” dedim, ardından ne söyleyeceğimi bilmeden.

İfadesiz bir şekilde, “İyi geceler,” dedi.

Marketten çıktım. Dışarısı yirmi derece daha soğuk gibiydi.

Arabaya geldiğimde, kapımı açtım ve içeri doğru eğildim.

“Ne oldu?” dedi Evan.

Sırt çantamı kapıp poşeti içine tıktım. “Wesley burada çalışıyor. Vardiyası bitene kadar bekleyip ona pusu kuracağım.”

Evan şüpheyile kaşlarını kaldırdı.

“Onun da benim için birkaç defa pusu kurmuşluğu var. İntikam zamanı.” Ona doğru uzandım. “Ben bir şekilde eve giderim, tamam mı?”

“Emin misin?”

Onu öptüm. “Hayır, ama denemem gerek.”

“Eve gidince bana mesaj at.”

“Atarım.”

Zayıf, puslu araba ışığının içinde birbirimize baktık. O iki önemli sözcüğün zamanı geldi.

“Seni özleyeceğim,” dedim.

Doğru iki kelime değildi.

Parmaklarıyla yanağımı okşadı. “Yarın sabah görüşürüz.”

“Seni özlüyor olacağım.”

Beni kendine çekerek öpmeye devam etti ve beni yağmurda eve götürürken yaptığım gibi, koltuğa doğru uzanıp onu çabucak ve çaresizce öptüm, kendimi onda kaybettim. Artık daha farklı olacak, diye düşündüm. Seni sınıfta gördüğümde, ne zaman bana baksan yaptığımız ve yapacağımız şeyleri hayal ettiğini söyleyişini hatırlayacağım. Bu haftayı nasıl atlatabileceğim? İçimdeki patlamalarla nasıl sakın durabileceğim?

Birbirimizden uzaklaştık.

Söyle, diye düşündüm. Önce senin söylemen gerek.

Oysa zaten söylemişti. Parmağımdaydı ve sürekli söylemek istediği şeyi tekrarlıyordu.

Hile yaptın.

“İyi geceler, Bay Wilke,” dedim.

Asfalttaki çakıltaşları ve kırık cam parçalarının üzerinden atlayarak, viski sarısı renkli ışığın altındaki bir kaldırım taşma oturdum. Fırtına havası dindi, bulutlar pamuk şeker gibi dağıldı ve gökyüzüne şeker tanecikleri gibi saçıldı. O

zamansız gecelerden biri gibiydi; belli bir mevsim veya yıl değil de yirmi birinci yüzyıl yalnızlığından basit bir kare gibi. Uzaklarda, kıyamet sonrası bir dünyadan kopup gelen bir tren düdüğü öttü. Dünyada kalan tek insan benmişim gibi hissettim.

Yarım saat sonra, Wesley yan kapıdan çıktı ve anında donakaldı. Birbirimize baktık. Bana doğru yürüdü ve durdum.

“Burada ne yapıyorsun?” diye seslendi.

“Arkadaşlığımızı kurtarıyorum.”

Alaycı alaycı güldü. “Kurtarılacak bir şey yok.”

“Salaklık yapma.”

Bana yaklaştı ve durdu, başını salladı. Sert turuncu ışıktaki yüz hatları bir maske gibi keskin görünüyordu. “Ne istiyorsun, Maisie? Mükemmel aşk hayatını yüzüme vurarak benimle biraz daha dalga geçmek mi istiyorsun?”

“Seninle hiç dalga geçmedim.”

“Her neyse.”

Ona doğru bir adım attım. “Bak, işler biraz sarpa sardı ama bu dünyanın sonu değil. Seni özlüyorum, tamam mı?”

“İzleyici kitleni özlüyorsun.”

“Bu tamamen yan...”

“Neyi fark ettim biliyor musun?” Parmağını bana doğru salladı. “Senin hayranlarından biri değilim. Etrafında dolaşarak ihtiyacın olduğunda egonu okşayan bir parazit değilim. Gerçekten arkadaşım olmak istiyorsan aramızda eşitlik olmalı.”

Ağzım açık kaldı.

“Tamam,” dedim. “Haklısın.”

Wesley’nin gözleri, siyah perçemlerinin altında kısıldı.

“Sana eşit davranmıyordum. Tam bir pisliğim. Üzgünüm.”

Kazanmanın verdiği rahatsızlıkla omuz silkip bakışlarını çevirdi. Tuhaf bir şekilde orada durduk.

“Eve gidiyorum,” dedi.

“Seni Siobhan mı alacak?”

“Sanırım yürüyeceğim.”

Sonra bana gözlerinde minik bir ümit ışıltısıyla baktı ve rahatladım.

“Sanırım ben de yürüyeceğim,” dedim. “Burası özgür bir ülke.”

Eve gitmeyip su kulesine doğru ilerledik. Yolların kenarındaki çamurlardan geçtik, milyon tane kibrit toprağa savrulmuş gibi görünen hasatlarla bölünmüş tarlaları geçtik. Yıldızların soğuk ışığı altında, kan damlacıkları gibi görünüyorlardı. Soğuktan ürperdim ve çantamdan kazak çıkarmak için durduğumda, Wesley yanıma çömeldi.

“Yüzüğü o mu verdi?”

“Evet.”

Yola bir çakıltaşı fırlattı. “E mi?”

“Evet.”

Sessizlik büyürken yutkundum. O an bana, Bay Wilke mi, diye sorsaydı gerçeği söyledim ama başka bir şey sormadı.

“İşe ne zaman girdin?” diye sordum yürürken.

“Çarşamba günü başladım.”

“Sevdin mi?”

“Beyin hücrelerimin öldüğünü hissettim. Bu hafta çok sıkıcıydı.”

Güldüm. “Bir de benim haftamı sor.”

İhtiyatla bana baktı. “Ne oldu?”

Ona annem ve Bay Rivero’dan bahsettim ve gözleri giderek büyüyüp Japon anime karakterlerine benzedi. St. Louis kısmına geldiğimde, onu da anlattım. Detayları değil ama anafikri. Yaşça büyük bir adamla görüşüyorum. Aynı anda mest olmuş ve dehşete düşmüş bir haldeyim. Sana söylemediğim için üzgünüm ama gerçek şu ki ben de henüz kabullenmeye hazır değildim. Daha yeni yeni gerçek gibi gelmeye başlıyor.

Bu arada rezervuara ulaştık ve bu da konunun kapanmasına sebep oldu. Çantamı yere atarak Wesley’nin arkasından merdivenleri tırmandım. Bacaklarımızı platformdan aşağı sarkıttık ve sigarasını yakıp o tanıdık karanfil kokusuyla boğazımı yaktı.

“Fuar yakında kapanıyor,” dedi.

“Belki vurulmadan önce hız treninde ölmek için zamanım olur.” Durakladım. “Belki de beni hız trenindeyken vururlar.”

“Bayağı harika bir şey olurdu.”

“Ölümüm harika mı olurdu yani?”

Wesley sigarasının kıvılcımlarını gecenin karanlığına doğru silkeledi. “Gerçekten senin peşinde olduklarını mı düşünüyorsun?”

“Bilmiyorum. Bazen fazla dramatize ediyorum.”

“Sen mi? Hayır.”

Parmağımla karnını dürttüm. “Ciddiyim ama. Sanırım Gary, benden yapmak istemediğim bir şey yapmamı isteyecek.”

“Ya isterse?”

“Bilmiyorum. Bir uyuşturucu baronu sana uygunsuz teklifte bulunduğunda ne yapacağını söyleyen bir etüt programı vardır belki.”

Wesley kaşlarını çattı. “Etüt ne demek ki?”

Gülmeye başladım ve kendimi durduramadım. Tanrım, ne saçma bir dünya. Uçarı uçarı gökyüzüne bakıp gülerken arkama yaslandım. Wesley kaşlarını kaldırdı ama gülümsemesi yüzünü ele geçirdi.

“Bana âşık mısın?” dedim düşünmeden.

Sırtışı söndü. Göz temasını sürdürmeyi başardı ama vahşi bir köpeğe bakıp, onu ısırmasını diliyor gibi görünüyordu. “Bilmiyorum. Sadece hoşlanıyorum.”

“Hâlâ mı?”

“Bilmiyorum. Evet.”

Oturdum. “Bana yardımcı olursan, bir ilişkim olmasına saygı gösterirsen, bununla başa çıkabilirim.”

Yüzünü çevirdi.

Dikkatlice eline dokundum. Çok samimi değil ama soğuk bir teselli gibi de değil. Anlar mıydı? Genelde on yedi yaşındaki bir oğlanın düşünceleri şöyle ilerlerdi; kız bana dokunuyor, eyvah ereksiyon oldum. Fakat ona benimle eşitmiş gibi davranmamı istiyorsa karmaşık ve rahatsız yetişkin duygularıyla uğraşması gerekiyordu.

“Seni seviyorum,” dedim, “arkadaş olarak seninle flört etmeyi de seviyorum ama herkesle flört etmeyi severim ben. Ben böyleyim. Anlıyorsun, değil mi? Ama beni filme alman falan, biraz tuhaf oluyor. Seni hayata bağlayan kız ben olamam. Kalbini açıp hayatı kucaklamayı sağlayan ve tüm bu saçmalıkları sana öğreten kız olamam çünkü henüz bunları kendimin nasıl yapacağını anlamaya çalışıyorum. Benim de beni hayata bağlayacak bir erkeğe ihtiyacım var.”

Elini bıraktım. Bana baktı ve bunun anlamsız olduğunu, yerçekiminin sadece düşen elmalardan ibaret olduğunu sanan birine kuantum mekaniğini açıklamaya çalıştığımı hissettim. Ancak sonra yavaşça başını salladı.

“Çok mantıklı aslında,” dedi. “Hiç böyle düşünmemiştim.”

“Kızların da birer insan olduğu gerçeğini mi?”

“Senin insan olduğun gerçeğini.”

Kulağına fiske attım. Kıkırdadı. Ve böylece, tekrar arkadaş olduk.

Bir süre gözcü yerinde kaldık. Testereli bir katilin eline düştüğümü sanmaması için Evan’a mesaj attım ve Wesley bakışlarını bana çevirdi. Telefonumu değil ama yüzümü ve vücut dilimi inceledi.

“Onunla nasıl gidiyor?” dedi sessizce.

Kalaslara yaslanıp topuklarımı kenarlarında sektirdim.

“Yoğun,” dedim sonunda.

“İyi mi kötü mü?”

“İyi. İnanılmaz iyi. Ayrıca tuhaf, korkunç ve güzel. Hepsi aynı anda, eşit ölçüde.”

“Ona âşık mısın?”

Başımı Wesley’ye çevirdim. “Âşık olmanın nasıl olduğunu henüz anladığımı sanmıyorum ama bu, bugüne kadar hissetmiş olduğum şeylerden çok daha farklı.”

“Nasıl bir his?”

“Kendimi öldürmek için atladığımı sanmıştın, hatırlıyor musun?”

İrkildi.

“İşte öyle bir şey,” dedim. “Ama seni yakalayan biri yok. Sadece sonsuzluğa doğru sallanıyorsun.”

Ekim en uzun süren ay oldu. Gün olarak değil ama güneşten uzaklaştıkça uzayan saatler bakımından. Gölgeler giderek uzuyor ve dünyanın üzerine kapanıyordu. Altın renkli yaprakları karıştıran, sıcak bir esinti vardı. Sıcak bir öğleden sonra giysilerimle Wesley'nin havuzuna atladım. Yüzeye vuran güneş ışığının altında kalan suların çok tatlı bir serinliği vardı. Gömleğini çıkarıp benden sonra o da atladı, rengârenk yapraklar çiçek dürbünü kareleri gibi etrafımızda dönüyordu. Siobhan havuzun başında durup güldü ve bize havlu uzattı. Wesley onu havuza çekmeye çalıştı ve o da Wesley'yi vasiyetinden çıkarmakla tehdit etti. Havuzdan çıktığımızda, ıslak tüysüz vücudu parlıyordu, benim ise gömleğim göğüslerime yapışmıştı. Birbirimizi böyle sırlı-sıkılam halde görünce biraz durakladık. Ben gülümsedim; o

gülümsemedi. Siobhan saçımı kurulamama yardım etti ve elimi yakalayıp beni batan güneşin ışığına doğru kaldırdı. Bana attığı bakışı anlayamadım. Anlar bir hali vardı.

İlk başta Evan’la çok dikkatliydik, her şeyi hafta sonlarına sakladık. Ders arası öpüşmeler yok. Motellerde buluşmalar yok. Her gece aradı ve konuşmadığımız zamanlarda da ona hayatımın en açık seçik mesajlarını gönderdim. Çatı katında geçirdiğimiz ikinci hafta sonunda, dışarıya sadece bir kere çıktık. İki gün boyunca seks yaptık, film izledik, konuştuk ve yorgun, heyecanlı bir halde alacakaranlığın içine doğru sürüklenene kadar öpüştük. Sanki yüz yıllık bir uykudan uyanmış gibi ışıklara, arabalara ve hayatın akışına karşı gözlerimizi kıstık. İtalyan dondurması aldık ve suda yüzen mumları andıran gemi ışıklarını izleyip, kalm ve güçlü akan su kanalının üstünden uzanan köprülere hayranlıkla baktık. Mississippi nehri sakindi ama bu sakinliği bir yılanınki gibiydi; zaman zaman sakinleyen devasa bir güç gibi.

Ekim ayının on dokuzu, Evan’ın doğum günüydü. Otuz üç yaşına bastığı o gece, Basilica Katedrali’nin yanında bir yerde suşi yedik. Katedral bir masal kitabından fırlamış gibiydi; neredeyse her bir köşesi, mum ışığında parlayan mozaiklerle bezenmişti. Üzerimde vitrinde gördüğü o elbise vardı; gözüme sürdüğüm far ve topuksuz küçük kız ayakkabılarımla bir yaş grubuna girmeyi reddediyor gibiydim. O da çizgili gömleği ve kravatıyla Evan’dan çok Bay Wilke gibi görünüyordu. Hayatımda ilk defa suşi yedim ve bu ilk tecrübem sonucunda vardığım sonuç, çok tuhaf bir his verdiği oldu.

Canlı bir şey yer gibi. Sonrasında sake'den hafif çakırkeyif halde hayaletli asansöre bindiğimizde, bir şeyi daha ilk defa yaptım: Ona oral seks yaptım. Bedeni ellerimde eridi, parmakları yumuşakça saçlarımda gezindi. Ağzımdaki sert aleti dışındaki her yanı çocuksu ve itaatkârdı. Tamamen duyuşal olan bir tecrübe daha. Boşalırken yutkundum; deniz suyunu andıran sıcak tuzlu tadı boğazımı yaktı. Beni yukarı kaldırıp öptü ve ona, "İyi ki doğdun, Bay Wilke," dedim.

Wesley'ye, Film Çalışmaları dersi için olan projem üzerinde yalnız çalışmak istediğimi söyledim ve kabul etti. Fakat sırf eğlencesine, görüntüleri beraber çektik. Kötü Kızlar grubuyla toplantı yapan ve sonrasında bir tanesinin ağlayarak uzaklaşmasına sebep olan Hiyam. Kaslı silüetleri mor gökyüzünün altında birbirine karışarak, tribünlerin altında öpüşen, futbol takımından iki oğlan. Sırları olan tek kişi ben değildim anlaşılan. Aslında bazı açılardan bakıldığında, benim sırrım onlarınki kadar tehlikeli değildi. Bir gün öğlen yemeğinde, kafeteryanın yarısı koşarak koridora çıktı ve AĞZINA ALAN İBNE yazılan bir dolabın önünde yaşanan bir kavgaya şahit olduk.

Bazı günler Wesley'ye yalan söyledim ve öğlen yemeğine gitmedim. Evan'a dokunabilmek için sınıfının kapısını kilitledim. Sadece dokunmak için. Okulda hiç seks yapmadık; bu çok çılgınca olurdu. Akıl sağlığını korumak için standartlarım vardı ama onu öptüm, ellerimi vücudunda, bacaklarının arasındaki sertliğinde gezdirdim. "Beni buna zorlama," dedi. "Neye?" dedim ve cevapladı. "Pişman ola-

cağım bir şeye.” Devam ettim; yüzüne, dudaklarına dokundum, onu öptüm ve zil çalana kadar kendimize bu şekilde işkence etmeye devam ettik.

Bazı geceler beni aradı ve bisikletimle evine gittim. Omzumun üstünden bakışlar atarak bana verdiği anahtarla içeri girdim ve onunla karanlık yatak odasında buluştuk. Konuşmadan giysilerimizi çıkardık, ilk defaymış gibi sessiz ve çaresizce seks yaptık, içimizdeki şeytanları çıkarırcasına birbirimizin kulağına fısıldadık. Bitince onu öpüp tek kelime söylemeden çıktım ve bisikletimi eve doğru sürerken yine omzumun üstünden bakarak etrafımı kontrol ettim. Beynim tetikteydi ama kalbim sakindi. Tavandaki gölgeden canavarlara bakarak yatağıma uzandım. Bazen aralarında gözcüler gördüm, bazense kendimi.

Wesley, “Hâlâ Bay Wilke’den hoşlanıyor musun?” diye sorduğunda, boş gözlerle ona baktım.

Aynada yepyeni birini görüyordum. Işıldayan gözlerle bakan vahşi bir kız. Vişne rengi şehvetli dudakları, parlak teniyle güzel bir kızdı ancak cansız bir tarafı vardı. Vücudunun bazı kısımlarında kemikleri belli oluyordu. Kaburgaları ve yanaklarında gölgeler belirmişti. Bir şeylere açtı ve onları tükettikçe daha da zayıflıyordu.

“Ya yanılıyorsan?” diye sordum Wesley’ye. “Ya dopamin patlaması bitmiyorsa? Ya akmaya devam ediyorsa, ta ki...”

Ne? Sonrasında ne vardı? Oturma odasında yerde yatan annemi düşündüm.

Ne kadar alırsan o kadar fazlasını istersin. Ve aşırı doz olana kadar giderek daha da fazlasını almaya devam edersin.

Eylül ayında bir korkumla yüzleşme sözümü tutamadım; tabii gerçekten değer verdiğin biriyle bir ilişkiye başlamak sayılmıyorsa. Bu durumda, ekim ayında iki tanesiyle yüzleşmem gerekirdi.

Bu sebeple, mutfak masasına oturup annemi bekledim.

Hazırlıklı gelmiştim: banka beyanı, güven yazıları ve ev anahtarlarım. Üst katta, hazırlanmış çantalarım duruyordu. Yeni giysilerimi dolapta bıraktım.

Zahmet etmeme gerek yokmuş. Ciddi yüz ifademi takınmaya çalışırken içeri girip çantasını yere attı, sandalyeye çöktü ve zırlamaya başladı.

Tanrı aşkına, diye düşündüm.

Laminant kaplı masaya bakıp sigara yanıklarını saydım. Göğsümde bir şeyler düğümlendi. Dolap kapaklarına bak. İçlerinde neler olduğunu düşün: bayat bisküviler, fıstık ezmesi, esrar. Okulda, uyuşturuculara ilgisi olmayan tek çocuk bendim herhalde. Tanrım... Yüzü, eriyen bir balmumu heykelini andırıyordu. Teslim olma. Teslim olma.

Dişlerimi gıcırdattım, sandalyemi geri çektim ve birkaç tane kâğıt havlu aldım.

“Çok üzgünüm, tatlım,” diye zırladı. Kâğıt havlu yüzünün yarısını sildi: mora çalan kırmızı renkte palyaço ağzı, örümceksi kirpikleri. “Her şeyi berbat ettim. Berbat.”

Çelik gibi sert ve soğuk ol, dedim kendime. “Bay Rive-ro’nun beni neden görmek istediğini biliyordun.” İnkâr eden bir şeyler mırıldandı.

“Beni ona satmaya çalışıyordun,” dedim. Acımasız ve sert. “Ne kadar iğrenç biri olduğunun farkında mısın?” Yüzünü öfkeyle kaldıracak cesareti buldu. “Gary’nin parası var. Çok fazla parası var. Bize bakabilir. Sana bakabilir.”

“Bakıma ihtiyacım yok.”

“O yüzden mi senden büyük adamlarla takılıyorsun?”

“Sakın!” dedim. Cümleyi bitiremedim.

“Birlikte olduğun adamı gördüm. Bir külüstür sürüyor. Daha iyisini bulabilirsin.”

“Aman Tanrım,” dedim. “Bu kadar budala olduğuna inanamıyorum.”

“Sen de çok akıllı sayılmazsın, tatlım. Aptal bir süt ineği gibi kendini bedavadan millete dağıtıyorsun.”

Elimi masaya vurdum, yüzüğüm çınladı. Çömlek sakıdından küller uçtu.

“Kapa çeneni,” dedim.

Devam etmemi bekleyerek durdu. “Yoksa ne? Ne yapacaksın?”

İçimde bir ateş vardı ve o an, bu ateş korkudan daha üstün çıktı.

“Bu kapıdan çıkarım ve beni bir daha göremezsin. On sekiz yaşındayım. Senin saçmalıklarına katlanmak zorunda değilim.”

Annem genizden gelen çirkin bir sesle güldü. “Evet, on sekiz yaşındasın. Bu da, benim de senin saçmalıklarına katlanmak zorunda olmadığım anlamına geliyor.”

“O zaman katlanma,” diye bağırdım. Ellerim uyuştu. Ak-

sanlı konuşmaya başladım ama umurumda değildi. “Beni sokağa at. Böylece ev sana ve iğrenç adamlarınla lanet uyuşturucularına kalır. Ve polis geldiğinde de kefalet parayı ödeyecek kimse olmaz. Evde oturup seni bekleyecek biri olmayacak çünkü seni umursayan başka kimse yok, seni aptal sürük.”

Camlar sesimden titriyor gibiydi. Mutfak ışığı bir an gidip geldi ve bana verdiği bir tepkiymiş gibi hissettim. Ona hiç böyle karşı koymamıştım.

“En kötüsü de ne biliyor musun?” dedim, bir adım yaklaşarak. “Hayatımı tehlikeye atmış olman değil. Bunu zaten doğduğum ilk günden yapmıştın. En kötüsü paramı çalman. Ninemin bana üniversiteye gidip, senin gibi olmak yerine geleceğimi oluşturmam için verdiği parayı.”

Gururunun kırıldığı o anı gördüm. Senin gibi olmak istemiyorum, diye bağırdığım an, kırk yaşındaki annem olmaktan çıkıp ergen bir kıza dönüştü. Kan çanağı gözleri büyüdü, yeşil rengi ortaya çıktı. Yüzündeki kırışıklıklar, yaşadığı şokla dümdüz oldu. Belki de yıllardan sonra ilk defa kendimiz gibiydik.

Tüm vücudum titredi. Elimle gözlerimi ovuşturdum; ılık gözyaşları. Soğuk ve sert bir çelik için bu çok fazla.

“Ah, tatlım,” dedi. Sakinleşmeye çalışır gibi bir hali vardı, sürekli başını sallıyordu. “Benim için de çok zor oldu.”

“Umurumda değil,” dedim ağlayarak. “Bana bakman gerekiyordu. Bir yetişkin gibi davranman gerekiyordu. Bir kereliğine olsun, lanet bir yetişkin ol, anne.”

“Nasıl bir şey olduğunu bilmiyorsun.” Nefesi kesildi.

Tanrım, diye düşündüm. İkimiz de ağlamaya başlarsak, gerçekten aklımı yitireceğim. “Kendimi, düşünmek bile istemediğim şeylerin içine bulaştırdım ve bunların hepsi yiyecek ve giyecek bir şeylerin, yatacak bir yerin olması içindi.”

“Tamamen benim için değildi. Bu paranın yarısı, satman gereken uyuşturucuları almaya gidiyor.”

“Böyle yaşamak kolay mı sanıyorsun? Böyle bir hayatı ayık yaşamak istediğimi mi düşünüyorsun?”

Oturma odamızdaki kanepeye oturttuğu adamları düşündüm. On iki yaşındaki bir kıza dokunabilecek türden adamlar. Benimle bile bu kadar ileri gittilerse ona kim bilir ne iğrenç şeyler yapmışlardır. Yaralarını görmüştüm. Köprücük kemiğinin tam altında, köpekbalığı ısırığı gibi uzun bir yırtık vardı. Arabanın kapısına sıkıştım, demişti. Ve kalçasında bir kabarcık vardı. Çakmağı düşürdüm. Bazen eve morarmış gözlerle geliyordu. Bir bar kavgasına karıştım.

Annenizi kötü karaktere dönüştürmenin anahtarı: Sizi korumak için söylediği yalanlara inanmak.

“Normal bir insan olabilirdin,” dedim. “Pek çok bekâr anne McDonald’s’da çalışıyor ve kristal metamfetamin içmiyor.”

“O kadar basit değil. Bağımlılığın nasıl bir şey olduğunu bilmiyorsun.”

Düşünmeden, “Evet, biliyorum,” dedim.

Ağzım açık bir şekilde ona bakarak, evet, biliyorum, diye düşündüm.

“O halde, umarım sonun benim gibi olmaz,” dedi, bur-

nunu çekerek. “Buradan kaçıp yeni bir hayat kurman ve güzel bir şeyler yapman için dua ediyorum.”

Gözyaşlarım durmuştu ama yüzüm hâlâ ıslaktı. “Borcunu kapatmak için gereken parayı bulamıyorsun, değil mi?”

“Deniyorum, tatlım. Ancak durum iyi görünmüyor.”

“O halde, ikimizin de kefaletini karşılamak bana kaldı. Yine.”

Hiç kimsenin yemek yapmadığı, hiçbir dostun ziyarete gelmediği ve geceleri masada kristal metamfetamin kesilen küçük mutfağımızda, birbirimize baktık.

“Benden gerçekten nefret ediyor olmalısın, ha?” dedi.

“Hayır.” Derin bir nefes alarak elimle yüzümü sildim. “Değişebileceğini düşünseydim denemediğin için senden nefret ederdim.” Gözlerinin içine baktım. “Ama sen böyle birisin. Yalancısın, hırsızısın ve keşsin. Senden nefret etmiyorum, anne. Sadece sana kırgınım.”

Çantalarımı boşalttım ve gece saat ikiye kadar internetten iş ilanlarına başvurdum. Aklımın bir köşesinde, Evan’ın yanında veya Wesley ve Siobhan’la kalabileceğimi biliyordum. Fakat annemin utanmazlığı ve iradesizliği, onun tam aksi olmama sebep olacaktı: inatçı ve gururlu. En ihtiyacım olduğu zamanda bile yardım istemek için fazla gururlu. Özellikle, en ihtiyacım olduğu zamanda.

Bunu kendim halledeceğim, dedim kendime. Beni evden atana, çaldığı her bir kuruşu geri koyana ve Bay Rivero

konusunun çaresine bakana kadar burada kalacağım. Akıllıyım ve dirençliyim; işe yarar ebeveynler olmaksızın kendimi idare edebilmem için böyle olmam lazım. Bir yolunu bulacağım.

Bulduğumda da buradan gideceğim ve arkama bile bakmayacağım.

Tabii ki, on sekiz yaşındaki beynimde, ayrılırken yanımda Evan ve Wesley'yi hatta Siobhan'ı bile götürebilecekmişim gibi geliyordu; sanki bu yerin sevdiğim kısımlarını kötü kısımların olmadığı yeni bir yere taşıyabilirmişim gibi. Onlara nasıl tutunabileceğimi hiç düşünmedim. Tek düşündüğüm şey, ondan uzaklaşmam gerektiği idi.

Cadılar Bayramı'ndan birkaç gün önce, Evan'ı görmek için öğlen yemeğinde Wesley'yi ekdim. Kapıyı kilitletiğim anda beni duvara yaslayıp dudaklarını boynuma yapıştırdı. Kirli sakalı tenime batıyor, dişlerini pek de nazik sayılmayacak bir şekilde kullanıyordu; öpüşmeden ziyade bir açlık göstergesi gibiydi. Başımı arkaya dayayıp pencereden çözülmekte olan dünyaya baktım; ağaçlardan düşen yapraklar, soyunarak kendini kışa sarmaya hazırlanan her şey.

Merhaba, görsel metafor.

Daha sonra, o gün işleri berbat etmemize neden olan şeyin ne olduğunu da anlayacaktım. Hayatım giderek karmaşık ve berbat bir hal aldıkça, gerçekliği bir kenara itip kendimi onda kaybetmeye devam ediyordum. Bütün dünya

ölüme düşer kapattığımda gözlerimi. Bilmediğim birtakım sebeplerden dolayı o da aynısını benimle yapıyordu.

Fakat o an, sadece mutluluktan mest olmak istiyordum.

Evan eliyle çenemi tutarak ona bakmamı sağladı. Çok yakın duruyordu, süet ve hafif dumansı kokusu etrafımı sarıyordu. Kokusu içimde bir şeylerin çözülmesine sebep oldu.

“Bu gece bana gel,” dedi.

Avcumu, onu ittirecekmişim gibi göğsüne yerleştirdim ama yavaş yavaş aşağı, gergin karnına ve fermuarına doğru kaydardım.

“Akşama daha çok var,” dedim baygın bir şekilde.

Bakışları dudaklarıma odaklandı.

Kot pantolonunun düğmelerini açtım. İkimiz de nefes nefeseydik. Okulda öpüşmekten ileriye hiç gitmemiştik. Burada yakalanmak ölüm demekti.

Fakat sertleşmiş bir halde orada bekledi ve beni durdurmadı.

“Bana bunun kötü bir fikir olduğunu söylemen gerekmiyor muydu?” diye fısıldadım, elimi ereksiyonunda gezdirerek. “Sorumluluk sahibi bir yetişkin olduğunu sanıyordum.”

“Ben de senin öyle olduğunu sanıyordum.”

O an bedenimin kontrolünü kaybettiğimi hissettim. Temim de dahil olmak üzere sanki hiçbir şeyin kontrolü elimde değilmiş gibiydi. Gülümsediğimde, kendi yüzümle başkasının gülümsediğini hissettim. Kendi sesim sanki başka bir yerden geliyormuş gibi hissettim.

Dudaklarımı hafifçe kulağına sürerek, “Öğretmeni ta-

rafından becerilmek isteyen bir kızım ben,” dedim. Aleti pantolonunun fermuarını zorladı.

“Kapı kilitli mi?” dedi.

“Evet.”

Elini bacaklarımın arasına doğru kaydırды. Benim de üstümde kot pantolon vardı ve sıcaklığı daracık kotumdan geçip kanımı kaydattı. Bunu defalarca yapmıştık, yeniymiş gibi hissettirmemeliydi. Sanki bana daha önce hiç dokunmamış gibi kalbimi alev alev yakmamalıydı. Zaten bunları yapmamıştı. Bay Wilke olarak, burada yapmamıştı. Bu kaçınılmaz gerçektir. Dışarda ne olursak olalım, burada öğretmen ve öğrenciydik.

Diğer eli kotumdan içeri doğru kaydı. Tenimizin birbirine değdiği noktadaki sinir uçlarından kıvılcımlar çıktı. Karnımı alevle doldurdu ve parmak uçlarımda yükselmeme sebep oldu. Sınıf karanlıktı ama birisi kapının camından baksa Bay Wilke’nin bir öğrenciyi tahtaya dayadığını görebilirdi. Pantolonumun düğmesini açtı ve başparmağı kotumun üstünden sertçe kasığımı okşarken nefes nefese yakasını kavradım. Ona sarılmadım. Bu açıdan anlaşılabilecek her pozisyondan kaçındım. Yavaşça fermuarımı açtığı anda tenimi açıyormuş gibi hissettim.

Sonra durdu. Eli göbeğimin üstünde kaldı.

“Bunu her gün yapıyoruz ve kimse fark etmiyor,” dedim. “Birazcık daha ileri gitsek de kimse fark etmeyecektir.”

Ben de onun fermuarını açmaya başladım ve elimi çekip yan tarafıma aldı, orada tuttu ve diğer elini iç çamaşırı-

mın içine soktu. Nabzım hızlandı. Ona baktım, yüzü gölgeli ve pusluydu.

“Sana dokunmama izin ver,” dedim.

“Kapa çeneni.”

Gözlerim büyüdü. Nefesim çok hızlanmıştı. Parmakları tenimin üzerinden kayarak alev alev yanan kısıma doğru ilerledi. Ağzını kulağımın yanına yaklaştırdı.

“Bacaklarını aç.”

Açtım. Kalbim deli gibi çarpıyordu. Bir öğretmen gibi, ne yapacağımı söylüyordu bana. Benim öğretmenim.

Elini hafifçe gezdirerek göbeğime elektrik dalgalarının akın etmesine sebep oldu. Kotum o kadar dardı ki her hareket edişinde elinin içi klitorisime sürtündü. Tanrım, ne tatlı bir acı. Nihayet parmağı dudaklarımı araladığında, o kadar ıslaktım ki hemen içime doğru kayd ve yarı çaresiz yarı keyifli bir halde iç çektim. Damarlarımdan adrenalin aktı. Nefes nefeseydim ve her an koridordan gelecek bir ayak sesini veya kapının çalmasını bekliyordum. Bunu yapıyor olmak çok güzel ama çok yanlıs hissettirdi. Kolumu hareket ettirmeye çalıştığımda beni daha sıkı tutup tahtaya bastırma-ya devam etti. Bana dokunurken öyle yavaş ve özenliydi ki farkında olmadan dişlerimi sıkıp yüzümü buruşturuyordum. Parmağını içime doğru kaydırduğunda, bir acının dinmesi, bir yaranın kapanması gibi hissettirdi. Neredeyse durmasını söylüyordum. Endişe, gerginlik ve arzu nahoş bir şekilde birbirine karışıyordu. Fakat parmağıyla beni becerdikçe içimdeki gerginlik yumuşadı ve bir elimle yakasını kapıp

kalçalarımı eline daha da yakınlaştırdım. Başını indirerek, “Harika hissettiriyorsun,” dedi ama beni öpmeden, sadece ağzıma doğru nefesini verdi. Ekleme kadar ilerledikten sonra bir parmağını daha içeri kaydırınca avuçlarımı tahtaya koyup, çılgılık atmamaya çalıştım. On beş dakika önce burada olan, benim o an durduğum yerde oturan ve neredeyse her gün Bay Wilke’yle deli gibi düzüştüğümüzün farkında bile olmayan, sandalyeleri bile henüz soğumadan yine burada aynılarını yapacağımızı bilmeyen tüm sınıfı, Wesley ve Hiyam’ı düşündüm. Bay Wilke’nin durup ders anlattığı noktada boşalacağımı, içimdeki büyük, nazik elinin üstüne doruğa ulaşacağımı düşündüm.

Ve işte oldu.

Kapı tıkladı.

İkimiz de donakaldık. Tatmin olmaya o kadar yaklaşılmıştım ki umursamadım, tek istediğim yaptığımız şeyi bitirmektir ama parmağını geri çekti ve bir an kapıdaki kişiyi öldürebilirmişim gibi hissettim. Hareket etmedik, nefeslerimiz sessizliği dolduruyordu. Tanrım, ses çıkarmış mıydım? Emin değildim.

“Belki giderler,” diye fısıldadım.

Kapı bu kez daha yavaş bir şekilde tekrar tıkladı. Dalga geçer gibi.

Ürperdim.

Evan düğmesini ilikledi, elini kotuna sildi ve ben de aynısını yaptım. Ben onun gömleğini, o da benim saçımı düzeltti.

“Korkma,” dedi.

Kapı tekrar tıkladı.

Döndü ve kapıya doğru yürüdü. Saklanabileceğim hiçbir yer yoktu, her şey açık ve ortadaydı. Çenem dik bir vaziyette masasının önünde durdum. Tenimden yükselen kırmızılığın ve sıcaklığın farkındaydım ve bunu gizlemenin yolu olmadığını biliyordum. Sakin dur, dedim kendime. Yanlış bir şey yapmamış gibi davranırsan şüphelenme ihtimalleri daha düşük olur.

Kapı açıldı ve loş ışığa rağmen kim olduğunu hemen çıkardım.

“Hiyam,” dedi Evan, benim de duyabilmem için. “Nasıl yardımcı olabilirim?”

Gözleri doğrudan bana baktı. Şaşırma belirtisi yoktu.

“Burada olduğunu bilmiyordum,” dedi.

“Başka bir öğrenciyle birlikteyim.”

Rahatsız etmemesi gerekirdi ama hâlâ sinirli ve paniklemiş bir haldeydim ve bir anda söylediği sözcüklerden nefret ettim. Ben sadece başka bir öğrenci değildim.

“Işıklar kapalıyken ve kapı kilitliyken mi?” dedi Hiyam. Pek de soru sayılmazdı.

“Çıkmak üzereydik,” dedi Evan sakın sakın.

Hiyam sınıfa girdi. “Sizi tam zamanında yakalamışım, o halde.” Kelime oyununu ikimiz de fark ettik. “Sizinle konuşmam gerek, Bay Wilke.”

“Hiç iyi bir zaman değil. Başka bir...”

“Ah,” dedi sahte bir utangaçlıkla, “sizi böldüm galiba.”

Çenem kasıldı. Sürtük. Ne kadar ileri gittiğimizi tahmin

etmemişse de anlamıştı. Büyük olasılıkla küçük bir öpücüğü böldüğünü düşünüyordu. İnkâr cümlecikleri bekliyordu. Elini kokla, demek istedim ona.

“Dönem ödevini konuşuyorduk. Maise’in birtakım soruları vardı.”

Hiyam parmaklarını üzerlerinde gezdirerek yanından geçtiği bir dizi masayı aşır bana doğru geldi. “Size ödevle ilgili soru sormamızın yasak olduğunu sanıyordum.”

Evan odanın bir ucundan gözlerimin içine baktı. Sonunda paniklemiş görünüyordu. Anladım. Buradan çık. Eline daha fazla koz verme.

“Ben gideyim,” dedim. “Yardımanız için teşekkürler, Bay Wilke.”

Hiyam durakladı ve eğlenerek bizi izledi.

Evan, “Ne zaman istersen,” dedi. Sesi ve yüzü ifadesizdi. Yanından geçip sınıftan çıktım, çılgılık atmak istedim.

“Başka kimler biliyor?” dedi.

Yatak odası penceresinin yanında durdu. Panjurlar kapalıydı. Kaçak filmindeki Harrison Ford gibi görünüyordu. Sadece hapisane üniforması ve yaklaşan bir tren eksikti. Huysuzca titreşen lambanın ışığı üzerimize vurdu. Açmama izin vermesi için onunla beş dakika boyunca kavga etmek zorunda kaldım. İç çekerek ellerimi yatağa koydum. Aynı şeyi yüz defa konuştuk.

“Kimse,” dedim.

“Britt bizi partide gördü.”

“Senin sarhoş bir öğrenciyi eve götürdüğünü gördü.”

“Wesley, ‘E’ ‘yi biliyor.”

“Wesley memelerimden başka bir şeye zar zor odaklanabiliyor. Üstelik benim arkadaşım o. Bir şey söylemez.”

Evan ayak parmaklarının üstünde ileri geri sallandı, bana bakmadı. “Hiyam gördü. Bizimle alay ediyordu.”

Durdum ve ona doğru ilerledim. “Hiyam okulun ilk gününden beri senden hoşlanıyor. Bana partide söyledi. Üstelik fesat biri.” Kolunun ön kısmına dokunarak parmaklarımı yumuşak, altın rengi tüylerinde gezdirdim. “Yatmıyor olsaydık da öyle olduğunu düşünecekti.”

Çok kötü bir durumdu ama ilk panik geçtikten sonra insanların öğrendiği fikri beni heyecanlandırdı. Kanıt olmadan hiçbir bok yapamazlardı. Orada, burunlarının dibindeydi ama hiçbir şey yapamazlardı.

Bana hiç dokunmadı, Müdür Bey. Bu iğrenç bir yalan.

Hayır, Müdür Bey, bir öğretmenle okulda hiç seks yapmadım.

Bay Wilke mükemmel bir öğretmendir, Müdür Bey. Bana sinema, hayat ve kendim hakkında bir sürü şey öğretti. Bedenim hakkında. Bana hissettirebileceği harika şeyler hakkında.

Gerçekten ifşa edilebileceğimizi düşünseydim tabii ki daha farklı davranırdım. Evan’ın işini kaybetmesini ve öğretmenini baştan çıkaran öğrenci damgasını yemeyi hiç istemedim. Ancak Hiyam’ın tek bildiği şey konuşmaktı. Hâlâ beni uyuşturucu bağlantısı için kullanabileceğini düşünüyordu. Bizi ele vermeyecekti.

Evan ikna olmadı.

Endişe verici trajik bir yüz ifadesiyle bana bakarak, “Ne yapıyoruz biz?” diye fısıldadı.

“Kimse bir şey söylemeyecektir. Sadece biraz daha dikkatli olmalıyız.”

“Belki de okulun bitene kadar beklemeliyiz, Maise.”

Bunu daha önce hiç söylememişti. Bu fikir beni keskin bir bıçak gibi kesti.

“Ciddi olamazsın,” dedim.

Acılı bakışı derinleşti.

Ona doğru yaklaştım; tenimiz birbirine çok yakındı ama temas etmedi. “Sekiz ay boyunca bana bakmaya ama dokunamamaya dayanabileceğini düşünüyorsan denemekte özgürsün.”

“Denemek fiili uygulamalı bir sözcük,” dedi iç çekeerek. “Hayır, deneyemem. Ve denemek de istemiyorum.”

“Ama bunu durdurmayı mı düşündün? Beklemeyi mi?”

Abajurun yanındaki sandalyeye oturdu, omuzları çöktü. “Ya işimi kaybedersem? Sana nasıl bir hayat sunacağım?”

“Yarızamanlı yaptığın öğretmenlik işini mi? Bunu yapmayı istememiştin bile. Daha iyisini bulabilirsin, Evan. Aktör olabilirsin.”

“Bu boş bir hayal.”

“Her hayal gerçekleştirilmeden önce boş bir hayaldir.” Tavana bakarak, panjurlara yaslandım. “Los Angeles’a gitsen?” Başımı çevirmeden ona baktım.

“Birlikte mi?”

Cevap vermedi ama dikkatli bir duruşa geçti.

“Çok pahalı olduğunu biliyorum ama Wesley’nin kız kardeşi orada yaşıyor ve Wesley de mezun olduktan sonra oraya gitmek istiyor.” Dudağımı ısırdım. “Hep birlikte ev kiralayabiliriz. Wesley’yle birlikte iş bulup üniversiteye gideceğiz. Sen de öğretmenlik yapabilirsin. Veya oyuncu seçmelerine katılabilirsin. Veya modellik yapabilirsin. Tanrım, çok yakışıklı bir erkeksin. Katalogların V yakalı seksi erkeklere ihtiyacı olduğundan eminim.”

Hafıfçe gülümsedi.

“Ve yürümezse, paramız biter ve başarısız olursak istediğimiz an geri gelebiliriz. Veya başka bir yere gidebiliriz. Veya bir daha görüşmeyiz.”

“Gel buraya,” dedi.

Ona doğru ilerledim. Kucağına oturdum, bacaklarını ayırdım ve kollarını belime sardım. Saçları lamba ışığının altında kızıl renkte parlıyordu. Çenesinin sert hatlarının içinde o çocuksu yüz ifadesi çok hassas görünüyordu.

“Birbirimizi ne kadar süredir tanıyoruz?” dedi.

“İki aydan biraz fazla.”

Altmış sekiz gün. On altı bin küsur saat. Bir ömür.

“Daha uzun geliyor,” dedi.

“Kısa zamanda başka insanların yaptığından çok daha fazla şey yaptık.”

Yine o kendine has gülümsemesi. “Senin için deliriyorum, Maise O’Malley.”

Göğsüme kıvılcımlar yağdı.

“Neden hoşlanmayacağım bir şey söylemek üzereymişsin gibi hissediyorum?” dedim.

Gülümsemesi hassas, şüphe çekici şekilde pişman bir hal aldı. “Bunun yürümesini istiyorum ama bu şekilde devam edemeyiz.”

“Ne?”

“Okulda görüşmeyi bırakmamız gerek.”

Boğazım düğümlendi. “Yapamam. Seninle dersim var.”

“Bu değişebilir.”

Zaman mı durdu, yoksa bana mı öyle geliyor?

“Dersini bırakmamı mı istiyorsun?” dedim alçak bir sesle.

“Başka bir seçmeli derse...”

“Yapamam, Evan. Üniversite için bu derse ihtiyacım var.”

“Gerek yok. Bu ders olmadan da girebilirsin.”

“Evet, belki devlet okuluna,” diye mırıldandım. Göğsümde bir şeyler düğümlendi. Çok kötü hissettim. Bunu söylediğine inanamıyordum.

“Senin için bir referans mektubu yazabilirim,” dedi. “Öğretmeninim.”

Rahatsız edici bir duraklama. Daha önce hiç bu kadar tuhaf olmamıştı.

Boğazımdaki düğümü yutmaya çalışarak büküldüm. “İkimizin de yaptığı bir şey için beni cezalandırıyormuşsun gibi hissediyorum.”

“Bu bir ceza değil. Bana kalsa ikimizi o sınıfa kilitler anahtarı da yok ederim. Haklısın, Maise. Dokunmadan baka-

mıyorum.” Yüzümü okşadı. “Öğrenirlerse seni kurban beni de suçlu ilan ederler ve bu damgalardan asla kurtulamayız. İnsanların sana acıması ve hislerine karışması düşüncesinden bile nefret ediyorum. Seni tanımıyorlar. Neler yaşadığını, ne kadar güçlü olduğunu bilmiyorlar. Tüm bunların, polis raporundaki bir paragraftan ibaret olmasını istemiyorum.” Nefes aldı, bir süre tuttu ve yavaşça verdi. “Daha kolay olacaksa istifa ederim. Sen okulda kalmak zorundasın. Ben değilim.”

Gözlerim doldu. Yaşları içeride tutmak insanüstü bir irade gücü gerektirdi. “Nasıl kolaylaştıracak ki? Sürekli seni özleyeceğim ve kendimi bok gibi hissedeceğim. Üstelik bunun üniversiteyle de alakası yok, Evan. Dersini seviyorum. Gerçekten bir şeyler öğreniyorum.”

Trajedi maskelerimizi takarak bir süre birbirimize baktık. Sonra da aynı anda hem gülmeye hem ağlamaya başladım.

Evan yine yüzüme dokundu, gözyaşlarımı öpüp anlayışla gülümsedi. Beni öpmeye başladı ve kendini durduramadı. Yanaklarımı ve eliyle çenemi tutarak dudaklarımı öptü. Gözyaşlarımın tuzlu tadını aldım. Tüm gerginliği güzel bir kaosa dönüştü; üzüntü, acı, arzu ve hassasiyet karışıp beni de karmakarışık etti. Dili benimkinin etrafına dolanarak, derinlerden bir şey çıkarmak istemişçesine beni öptü; ciğerlerimdeki nefesi, kalbimde pompalanan kanı, özümü. Geri çekildiğimde kollarıyla beni sıkıca sardı.

“Neden sana bu kadar çok ihtiyaç duyuyorum?” dedi sesi kesilerek.

Serbest Düşüş

Parlak, cıva gibi gözlerine, yüzüne kazınmış arzu çizgilerine bakıp, “Çünkü bağımlısın,” dedim.

Seksten sonraki sakın süre içinde planımı yaptım.

“Dönemi seninle bitirmeme izin ver,” dedim.

Evan çarşafı sarılmış uzanırken, ben de çırılçıplak, yatağın kenarında oturuyordum.

“Bilmiyorum.”

“Ancak bu şekilde adil olur. Üniversite başvurularım için filmimi bitirmem gerek. Geleceğimi asla riske atmazsın.”

Gözleri kısıldı. “Beni manipüle etmeye çalışıyorsun.”

“Bu uygulamalı bir sözcük,” dedim ve beni belimden tutup kendine doğru çekti. Öfkeyle ciyakladım. Ellerinden kurtulamayınca kendimi ona bırakıp kollarımı yatağa bastırmasına izin verdim ve sonra esprili hali gitti. Yüz ifadesi düşünceli bir hal aldı.

“Maise,” dedi. “İlişkimizin giderek ilerlediği nokta hakkında endişeliyim.”

“Ne demek istiyorsun?”

“Seni çeken şey buysa, öğretmenin olmak istemiyorum.”

“Bu değil,” dedim hemen ama elleri bileklerimi sıktı.

“Kısmen öyle. Dürüst ol.”

“Sadece benimle ilgiliymiş gibi davranma. Beni sınıfta becerirken bana emirler vermek hoşuna gidiyordu.”

Derin bir nefes aldı. Lambanın ışığı vücudunun bir kenarını aydınlatarak kaslı kollarını ortaya çıkardı. “Evet.

Ve bu beni biraz korkutuyor. Öğretmen ve öğrenci olmadan önce gerçek bir şeyler yaşıyorduk.”

“Bu gerçek değil mi yani?” dedim.

“Gerçek. Tabii ki, gerçek.” Yüzüğüme bastırarak elimi sıktı. “Ama her şey yolunda gitse de sonsuza kadar sürmeyecek. Öyle ya da böyle, haziran ayında bitecek ve ben bitmesini istemiyorum.” Yanımda kalmanı istiyorum. Sana tutunmak ve bir daha bırakmamak istiyorum.”

Hayatımda hiç kimse daha önce bana böyle bir şey söylememişti. Yine ruhum bedenimden çıkmış gibi hissettim çünkü bedenim ışıklar, yıldızlar ve elmaslarla bezenmiş galaksilerle dolup taşmıştı; ruhum artık sığamıyordu. Yattığım yatak bir bulut, tenim ise üstünde uzanan ay ışığı gibiydi. Ve bu adam, bu inanılmaz, bu imkânsız adam da güneşti.

“Tutunamazsın ki,” dedim yoğunluğu azaltmaya çalışarak. “Hatırladın mı? Kayan bir yıldız tutunamazsın.”

Gülümseyip bakışlarını çevirdi. Beni serbest bıraktı.

“Üstelik,” dedim olabilecek en hafif sesimle, “henüz öğretmenim olarak beni bırakamazsın. Henüz bana Casablanca’yı izletmedin.”

“Ağlarsam dalga geçmeyeceğine söz verir misin?”

“Hayır.”

“Kalpsiz.”

Havalı havalı saçlarımı savurdum.

Evan güldü, beni yakalayıp öpmeye başladı ve klasik döngümüze yeniden başladık. Uyuşuk ve yorgun bedenim bir şekilde alevlenip dirilerek kendini ona bıraktı.

Serbest Düşüş

Ve bunlar olurken şunu merak ettim; eğer öğretmenim olmasaydın, kim olacaktın?

O perşembe, Cadılar Bayramı günü, dersinde sıcak ve hararetili hissediyordum. İyi anlamda bir ateş değildi; mide bulantısı eşliğinde her an düşecekmiş ya da bir yere çarpacakmış gibi hissediyordum. Ona bakamadım. Beni dayayıp parmaklarını içime soktuğu tahtaya bakamadım. Hiyam’a bakamadım, kendini beğenmiş gözleri, bilmiş bir havayla parlıyordu. Dersi pencerelerden dışarı bakarak geçirdim. Her şey bitmekte olan yazın o turuncu ve kızıl tonlarındaydı, rüzgâr estiğinde yapraklar ateş mozaikleri gibi görünüyordu; tıpkı Bazilika Katedrali’nin duvarları gibi. Zil çaldı ve rahatlayarak iç çekip Wesley’nin arkasından dışarı çıktım.

“Gerçekten öğlen yemeğine mi geliyorsun?” dedi.

Halo oyunundaki Cortana ve Master Chief kılığına girmiş iki çocuk yanıımızdan geçip Spock ve Kirk’le fotoğraf çektirmek için durdular. “Rahatsız edici” olmadığı sürece kostüm giymemiz serbestti.

Ben de Wesley’ye baktım. Bir an, Evan’ın sınıfında olmamanın iyi bir şey olabileceğini düşündüm. Özgürlük gibi. “Bu akşam ne yapıyorsun?” dedim.

Omuz silkti. “Uğramayı düşündüğüm bir parti var.”

“Nerede?”

Kısa bir süre bana baktıktan sonra bakışlarını çevirdi.

“Hiyam’ın evinde mi?” dedim sesimi yükselterek.

“Yani?” Utandığında çok komik görünüyordu. Kendini geri planda tutmak için fazla iriydi. “Davet etti.”

“Seni davet etti,” dedim. “Beni davet etmedi.”

“Canını sıktın herhalde.”

“Sana iyi eğlenceler,” dedim ve arkamı döndüm.

Arkamdan koridora geldi. “Maise, hadi ama. Genelde geceleri meşgul olduğun için, düşündüm ki...” Sesi kesildi. Birbirimize bakmadık.

“Bu akşam ne yapıyorsun?” dedi.

“Bilmiyorum.”

“Bu gece karnavalın son gecesi. Gitmek ister misin?”

Omuz silkme sırası bende.

“Gitmelisin,” dedi. “Ben de gelir kazara sana rastlarım. Romantik bir tanışma olur.”

Gülerek, biraz tedirginlikle ona baktım. Paranoya. Gizlilik. Hayatımın her noktasından kanayıp, her şeyi lekeliyordu.

“Benim için İran prensesini ekecek misin yani?” dedim.

O şirin gülümsemesiyle bana bakarken, benden daha iyi bir arkadaşsın, diye düşündüm.

Soğuk bir geceydi, gökyüzü öbek öbek hareket eden ve yıldızları göstermek için zaman zaman aralanan bulutlarla kaplıydı. Bizi Siobhan götürdü ve onun de bizimle gelmesi için ısrar ederek Wesley’yi neredeyse öldürüyordum. Gerçek şu ki karnavalı tekrar yakından görmek göğsümü paramparça etti ve içimdeki bu histen kurtulmak için dikkatimi dağıtmam gerekiyordu.

Buraya tekrar gelen biz olmalıydık. Ben ve Evan.

Sonbahar serinliğinden dolayı bu kez o kadar sarhoş yoktu. Etrafımızdaki kahkahalar daha sakindi. Dar kot pantolon ve kapüşonlu bir üst giydim. Çok giyinik olduğumdan veya Siobhan'ı annem zannettiklerinden, kimse beni gözüyle becermeye çalışmadı. Çok genç hissettim. Birlikte atlıkarıncaya bindik ve Siobhan beyaz kaplana oturup çınlayan kahkahasını atarken Wesley'yle gönülsüzce kovalamaca oynadım. Ona bakınca anlayışlı, kendinden emin ve gizemli bir mizahi yönü olan gençliğini görebiliyordum. Ona baktığımı gördü ve gülümsedi.

“Hadi, hız trenine binelim,” dedi Wesley platformdan inerken.

Donakaldım. “Hayatta olmaz.”

“Neden?” Sonra yüzüme baktı. “Yoksa korkusuz Maise O'Malley korkuyor mu?”

Korkmuyorum, diye düşündüm. Orası kutsal.

“Zorbalık seni mirastan mahrum bırakabilir,” dedi Siobhan.

“Anne, bu zorbalık değil. Dostça bir kaygı.”

“Yükseklik korkum var,” diye yalan söyledim. Onu susturmanın en kolay yolu.

Bana komik bir bakış attı ve gözcü kulübesinden aşağı doğru sallanışımı düşündüm. Lanet olsun.

Siobhan beni kurtardı. “Yüzümün tuval olarak kullanılmasını istediğime karar verdim. Bana katılabilirsin.”

Hepimiz oturduk ve neyse ki yüzümüzü boyatırken hiç

konuşmadık. Wesley ağzının iki tarafına yılan dişleri ve yüzüne pullar yaptırdı. Ben de gözlerimin çevresine kedigözü makyajı ve yanaklarıma da bıyıklar yaptırdım. Ancak Siobhan tüm yüzünü boyattı: burnunun ortasına kadar inen tüylü bir maske ve parlak taşlarla siyah ruj. Wesley utançla başını salladı ama ben gülümsedim.

“Çok güzelsin,” dedim içtenlikle.

Parmaklarını saçımda gezdirdi. “Tatlı çocuğum.”

Oyun stantlarının önünden geçerken Wesley bana doğru eğilerek, “Annemden mi hoşlanıyorsun?” diye fısıldadı.

Karnına sağlam bir dirsek attım ama bir süre sonra ben de ona fısıldadım, “Platonik olarak. Çok şanslısın ama kıymetini bilmiyorsun.”

Sert sert bakıp yürümeye devam etti. Fakat haklı olduğumu biliyordu.

Dikkatimi dağıtma çabalarım umduğum gibi gitmedi. Güldüren aynalar kısmına geçtiğimizde yansımam sakız gibi uzadı ve karşımda siyah çerçeveli gözleri ve uzun boş elleriyle duran, solgun bir kız gördüm. İki benliğim arasında nasıl gidip geldiğimi düşündüm: Okula gidip, arkadaşı ve onun annesiyle vakit geçiren normal ben ve torbacılarla takılıp, öğretmeniyle yatan diğer ben. Yüzümü parçalara ayırıp bir Picasso tablosu gibi gösteren kırık bir ayna buldum ve orada öylece bakakaldım. Beni uyarmıştı. Gizlilikle başa çıkmanın zor olacağını söylemişti. Ve zor olan gizliliğin kendisi değildi; hakkında hiç konuşamamak, gerçekliğini sorgulamama sebep oluyordu. Hâlâ bir ergen kızdım ve

ergenliğin bir kısmı da sürekli olarak insanlara verdiğiniz cevapları kontrol etmekte. Son soruya ne cevap vermiştin? Senin yaşının iki katı yaşında olan birine âşık olmak iğrenç mi, tuhaf mı, inanılmaz mı yoksa hepsi mi? Gizlilik beni hayattan izole etmişti. Sadece kendime sorabilirdim. Nasıl bir his? İyi mi? Doğru mu? Ve aldığım tek cevap kendi sesimin yankısıydı.

Bazen uyuyamadığımda, Google’da bir şeyler araştırırdım. Öğretmeninle seks yapmak yanlış mıdır? Cevaplar işime yaramazdı. Çocuk değildim. Tacize uğramıyordum. Okul açılmadan önce başlamıştı ve teknik olarak yasaldı. İstedğim şey başkalarının hikâyelerini okumaktı. Öğretmenine âşık olan başka insanlar ve sonunda ne olduğunu öğrenmekti. Üzücü ama ortak eğilimler: Güç dengesizliği, taşıyıcı anne figürü, orta yaş krizi. En kötü olanları da tarafların, onları bir ara tutan tek şeyin tabu olduğunu öğrenmeleriyle sona erenlerdi. En sonunda yüzleşmeye zorlandığımız şey buydu işte: ilişkimiz yasak oluşuna dayalıysa ve artık yasak değilse ne olacaktı?

Wesley ve Siobhan soğan ve soslarla dolu sosisli sandviçler aldı. Onlara tuvalete gideceğimi söyledim. Aslında istediğim şey biraz yalnız kalmaktı. Ölümçül Yılan’a doğru ilerleyip demirlere yaslandım ve saçları uçuşarak çılgınlık atan insanları taşıyan arabaların ilerleyişini izledim. Onunla tanıştığım gecedan beri ilk defa bu kadar yalnız hissetmiştim.

“Maise,” dedi sıcacık bir ses.

İlk başta, halüsinasyon gördüğümü düşündüm. Nasıl bu-

rada olabilirdi ki? Ama gülümseyerek, neon ışıkları ve du-
manların arasından belirdi. Kolları sıvanmış bir kazak giymiş-
ti, saçını alnının üstünde dağınık bir şekilde yana taramıştı.

“Ne yapıyorsun burada?” dedi Evan.

“Sen ne yapıyorsun burada?”

Birbirimize baktık. Şaşkınlığı mutluluğa dönüştü.

“Son gecesi,” dedi. “Gelmem gerekirdi.”

“Benim de.”

Birlikte gelemezdik ama işte yine birlikteydik. Alın yazısı.

Evan bana tuhaf tuhaf baktı. “Yüzündeki ne? Kedi bı-
yığı mı onlar?”

“Ben bir aslanım.”

Güldü. “Öylesin tabii. Benim küçük dişi aslanım.”

Birkaç dakika önce hissettiğim yalnızlık ve karışıklık
bir anda yok oldu. “Aslan burcuyum.”

“Çok tatlısın.” Elini boynuma koyup, saçlarıma doğru
kaydırdı. Sesini alçalttı. “Bugün seni çok özledim.”

“Evan, Wesley burada,” dedim ama çok geç kaldım.

Siobhan bir metre altımızdaki korkuluklardan yukarı
doğru çıkmaya başladı; maskesi ve gecenin bir uzantısı gibi
arkasından süzülen siyah elbisesiyle, büyüleyici ve esraren-
giz görünüyordu. O yüz ifadesi de neydi? Şaşkınlık? İlgi?
“Merhaba,” dedi nazikçe. “Maise, arkadaşın kim?”

Kim olduğunu bilmediği için, benden pek uzaklaşma-
dan ona doğru döndü. Ve devasa bir çubuk kraker çiğne-
mekte olan Wesley de arkasında belirdi, bizi görünce kaşla-
rını kaldırdı.

“Bay Wilke. Burada ne yapıyorsunuz?”

Ondan bir adım uzaklaşarak eğilip ayakkabımın çözülmemiş bağını bağlamaya koyuldum.

Siobhan gülümseyerek yanaştı. “Meşhur Bay Wilke buymuş demek.”

“Meşhur?” dedi Evan.

Wesley sızlandı. “Anne.”

Ayağa kalktım ve Siobhan’ın gözleri Evan’dan bana kaydı. Bir anlığına duraksadı. Hayal görmüyordum. Kahretsin.

“Ben Siobhan Brown,” dedi elini uzatarak. “Maalesef Wesley’nin annesi.”

Evan zarif bir şekilde gülerek elini uzattı. “Evan Wilke. Wesley’nin öğretmeni.”

“Maise’in de öğretmeni,” dedi Wesley.

Evan bana bakıp, “Doğru,” dedi. Aman Tanrım. Koşarak kaçmalıyım.

“Sizi burada görmek çok tuhaf,” dedi Wesley.

Bir şey söylemem gerektiğini, aksi takdirde sessizliğimin dikkat çekeceğini hissettim. “Ne yani, öğretmenlerin gerçek bir hayatı olamaz mı?”

Hepsi bana baktı ve bir anda farkında olmadan her şeyi itiraf ettiğimi sandım. Seks yapıyoruz. “E” işte o. Bakmayı kesin.

Evan, “Öyle düşünmeyin,” diyerek gülümsedi. İnanılmaz olan şey ise, ben sıradan bir öğrenciymişim gibi gülümseyebilmesiydi ve buna rağmen gözlerinde parlayan bana özel gizli minik sıcaklığı görebiliyordum.

Tam bir aktörsün, diye düşündüm.

“Sizi görmek güzeldi çocuklar,” dedi. “Tanıştığımıza memnun oldum, Bayan Brown.”

“Bekle,” dedi Wesley, elindeki çubuk krakeri sallayarak. “Hemen gidiyor musun?”

Onu yere serebilirdim.

Siobhan’ın yüzünde alıcı gözüyle bakan bir ifade vardı ve yüzündeki maske bu bakışı hafifçe şeytani gösteriyordu. O an ne kadar tehlikeli bir kadın olduğunu fark ettim. “Eğer hayatınız yoksa bizimkine dahil olabilirsiniz.”

“Aman Tanrım,” dedim. “Gerçekten ama,” diye onayladı Wesley.

Siobhan bize bakarak kaşlarını kaldırdı. “Bu ikisi, ebeveyn olduğum için eğlencelerini engellediğimi düşünüyor. Büyük bir yanılgı.” Görünüşü sinsi bir hal aldı. “Bekâr bir yakışıklının bana eşlik etmesi iyi gelecektir.”

“Anne!” dedi Wesley, “lütfen öğretmenimizle flört etme.”

Evan içtenlikle ve biraz utanarak güldü. “Gerçekten gurur duydum ama kontrol etmem gereken sınavlar var.”

Ona uyaran bir bakış attım. Sen sınav yapmazsın, Bay Wilke. Sınavların saçmalık olduğunu düşünüyorsun.

“O halde, başka zaman,” diye mırıldandı Siobhan.

Evan her birimize gülümsedi ve bana baktığında, gözleri önce elime, sonra yüzüme odaklandı. Bir kronometreyle ölçecek olsanız aslında bakışları diğerlerine göre bende tek bir saniye bile fazla durmadı ama buna rağmen her şeyi anlatmıştı. Elimi yumruk yapıp yüzüğümü hissettim.

Yürüyüp gitti. Wesley çubuk krakerinin kalanını ağzına tıktırarak, “Eğlenmek için buraya gelmesi biraz hüzünlü,” dedi.

“Biz de buraya eğlenmek için geliyoruz,” dedim.

“Evet, ama biz eziğiz.”

Siobhan kınayan bir tavırla, “Cık cık cık,” dedi. “Hissenin yüzde biri kız kardeşine gitmek üzere.”

“Anne,” dedi. “Bunu, bu hafta beş kere falan söyledin.”

Güldüm. “Kız kardeşin zengin olmak üzere, Wesley. Ona daha iyi davranmalısın.”

Siobhan bana gülümsedi ama karnavala döndüğümüzde gözlerimin içine baktı ve bildiğini anladım. Her şeyi.

Bir takıntıdan vazgeçmenin tek yolu, başka bir takıntı bulmaktır. Ben de öyle yaptım: Dönem ödevim.

O günlerde, Terrence Malick'e ve özellikle son zamanlarda çıkardığı işlere kafayı takmış durumdaydım; öykücülüğün eski ve sessiz çağını anımsatan, Hayat Ağacı ve Aşkın İzleri adlı filmleri. Parçalara ayrılmış, görsel ağırlıklı ve belirgin dramatik yönü olan hikâyelere göre daha fazla bilinç akışı içeren işlerdi. Onları izlemek, film izlemek gibi değil de birinin anılarına dalıp gitmek gibi bir şeydi. Uçuşan diyalog demetleri, fazla yakın görüntüler. Yoldan geçen arabadan geliyormuşçasına yükselip alçalan müzikler. Yankılar ve gölgeler.

Epeyce görüntü biriktirmiştim; çoğu sadece iki kişi için anlamlı olan bu görsel hatıraların çoğu St. Louis'tendi.

Evan'ın bana eliyle yedirdiği çikolataları aldığı çikolata-cıdaki çizgili brandalara vuran güneş ışığı. Onu herkesin içinde korkusuzca öptüğüm Tivoli sinemasındaki kadife hatlar. Citygarden Parkı'nda serin sulara basarak yürüyüp, sonbahar güneşinde kuruttuğumuz çıplak ayaklarımız.

Kesme veya kırpmma işlemleri için çok vakit harcamadan hepsini bir araya getirdim. Dağınık, üst üste ve spontane olmasını istedim. Aralara, şarkıların bittiği noktalara birkaç yazı ekledim. Aynı anda görsel, sözsel ve müzikal dillerde konuşmaya çalışıyordum fakat ortaya çıkan şey, anlaşılmasız his ve ruh hali izlenimlerini içeren renk ve ses kargaşasıydı.

Çok yorucuydu. Kulaklıklarımı çıkardım ve acıyan kulaklarımı ovdum.

Bilgisayar odasının karşı tarafında oturan Wesley'ye, *çok sessizsin*, diye mesaj attım. Etkilenmemek için projelerimizi birbirimize göstermeme kararı almıştık. *Porno mu izliyorsun?*

Ha ha ha, diye cevap verdi.

Nasıl gidiyor?

İyi. Bir duraklama, sonra: Görmek ister misin? Beğendiğimden emin değilim.

Kendine inan ve beni şaşırt, dedim.

Ekim yavaş geçmişti ama kasım ellerimden kum tanelikleri gibi kayıp gitti. Tek can sıkıcı kısım, ironik ama onun bir öğretmen gibi davranmasını ve bunu yaparken ne kadar

zorlandığını izlediğim Evan'ın dersleriydi. Wesley'yle öğlen yemeği yedim ve robotik bir şekilde kendimi gülümsemeye zorladım. Hafta sonları yetmiyordu. Hafta içi geceleri Evan'ın dairesine gittim. Bana tehlikeli olduğunu söylemesine rağmen beni içeri aldı ve aylardır görüşmemişiz gibi bana sarıldı. O geceler çok yoğundu; histerik bir aceleyle çarşafı kapatan yumruklarım, daha da içime girmek için beni kendine çeken elleri... St. Louis'de geçirdiğimiz hafta sonları daha tatlı, daha rahattı; şehir hızlı akıyordu ama bizim yavaşlamamıza sebep oluyordu. Fakat her pazar günü göğsümde giderek büyüyen bir yumru oluşturuyor ve arabaya bindiğimiz anda ölecekmişim gibi hissettiriyordu. Biraz melodramatik gelebilir ama bir bakımdan da gerçekten öyleydi. Onunla olan hayatım, tek başıma yaşadığım hayattan daha gerçek geliyordu.

Bir gün, istediğimden çok daha gerçek bir hal aldı.

Şehir merkezinde bir köşede karşıya geçmek için bekliyorduk, rüzgâr sert ve soğuk esiyordu. Evan beni güldüren bir şey söyledi ve ona gülümsemek için başımı çevirdiğim anda, yanımda duran gri bir Mercedes'in şoförüyle göz göze geldim. Keskin bir baltayla kıyılmış gibi görünen bir yüz, hareket etmeyen gözler. Quinn. Bana baktı, paltom ve atkıma rağmen beni hemen tanıdı ve bir kere başını salladı.

Evan'a bu konuyla ilgili tek kelime etmedim ama aklımda bir köşesinde dönüp durdu.

Düşündüğümde, o haftalarda neler yaptığımızı zar zor hatırlıyorum. Yaşandıklarını kanıtlayan videolar ve fotoğraf-

lar var. Düşen son yaprakları hatırlıyorum. Giderek şiddetlenen yağmuru. Gri renge bürünen dünyayı. Fakat birlikte neler yaptığımızı düşündüğümde, tek hatırladığım ne kadar acı çektiğim. Endişeyle, arzuyla ve yalnızlıkla. Evan’la birlikteyken bile, kasabaya veya okula dönmeye, normal ve mutlu gibi davranmaya ne kadar zamanımız kaldığını düşünüyordum. İlk dönem bittiğinde farklı dersler alacağımı ve onu artık daha da az göreceğimi düşünüyordum. Bundan ne kadar nefret ettiğimi düşünüyordum. Normal insanlar gibi birlikte olamamamızdan nefret ediyordum. Tek istediğim seninle olmak. Ve sonra bunun niçin neleri feda etmeye hazır olduğumu düşünüyordum.

Şükran Günü’nü Brown ailesiyle birlikte geçirdim.

Natalie ziyarete geldi; keskin mavi gözleri, Wesley’nin büyük gülümsemesi ve annesinin iğneleyici espirtüel tarzıyla biraz korkutucu bir kızdı. Fakat bana iyi davrandı ve onunla beraber, Wesley’ye karşı birlik olup ona, bizi babasını aramakla tehdit edene kadar türlü türlü pislik yaptık. Sonra ittifaklar değişti ve Wesley’yle Nat, Siobhan’a karşı birlik oldular. Yanlarına oturup aile hikâyelerini dinledim. Siobhan, bir gece eline büyük bir bıçak alıp beyaz bir gecelikle karanlık mutfakta bekleyerek, onlara bir daha geç gelmemeyi öğretmişti. Nat bir şişe votka çaldığı için tutuklanmış. Siobhan bunun büyük bir aptallık olduğunu söyledi çünkü evde çalabileceği çok daha iyi içkiler varmış. Wesley,

kaskına yerleştirdiği kamerayla, bisikletiyle bir kamyonun üstünden atlayışını kaydederken köprücük kemiğini kırmış (Beş yüz dolarlık bir kamerayı daha mahvetmiş, ayrıca bisiklet sürmemesinin sebebi buymuş).

Ev mum ışığıyla, tarçın ve patates kokusuyla doluydu. Wesley kulağıma fiske attı, Siobhan kolunu omzuma attı, Nat benimle yıllardır tanışıyormuşuz gibi şakalaştı ve ben, benim ailem sizsiniz, diye düşündüm. Kafamda, beni bebekken kaybettikleri, kendi iksirlerine bağımlı olan entrikacı bir cadı tarafından yetiştirildiğim ve gerçek ailemi on sekiz yaşına geldiğimde, kimliğimi saklayan lanetin bozulmasıyla birlikte öğrendiğim bir fantezi kurdum. Nihayet hep birlikte ve mutluyduk. Çok fazla kokteyl içtiğim için bir an duygusallaştım ve temiz hava almak için biraz dışarı çıktım.

Siobhan peşimden arka bahçeye gelip cam kapıyı arkasından kapattı. Omuzlarına bir battaniye attı.

“Üşüdüñ mü?”

Başımı salladım. Alkol tüm kanımı tenimde toplamıştı. Tüm varlığımın tenimin üzerinde toplandığını hissettim.

Siobhan, tahta sallanan sandalyede yanıma oturdu. Gökyüzü berraktı; ağaçların arasından yıldızlarla süslenmiş mat kobalt rengi oluşturuyordu. Ay, ince bir azıdışı gibiydi. Cadılar Bayramı’ndan beri ilk defa yalnız kalmıştık ve aklı-mın ayık bir köşesi bu konuyla ilgili endişelendi.

“Geldiğine çok sevindim,” dedi.

“Ben de davet ettiğinize çok sevindim.”

Bakışlarını yüzümde gezdirerek, gülümsedi. “Seninle konuşmak istediğim bir şey var.” Lanet olsun.

Siobhan bakışlarını çevirdi. “Çocuklarımı bu dünyadaki her şeyden daha çok seviyorum. Nafaka ödemelerinden bile. Ve seni de kızım gibi görmeye başladım.”

Kalp krizi.

“Herkesten gizli tuttuğun bazı şeyler olduğunu biliyorum.” Bana baktı. “Ve benden istemediğin sürece kimseye söylemeyeceğimi bilmeni istiyorum.”

Nefes verdim. Orada olduğunun bile farkında olmadığım bir ağırlık omuzlarımdan kalktı.

“Bunun hakkında konuşmak ister misin?” diye sordu.

“Yapamam. Kötü bir durum olduğundan değil. Sadece... yapamam.”

Sanki beklediği cevap buymuş gibi başını salladı. Çukur gözkapaklarında ay ışığı parçacıkları parlıyordu. “Wesley sana hiç babasından bahsetti mi?”

“Hayır.”

Siobhan gökyüzüne doğru bakarak gülümsedi. “Yirmi yaşında, çok aptal ve çok güzelken, ekonomi profesörüne deli gibi âşıktım. En seksi olmayan dallardan biri ama adamın rakamlar hakkında konuşurkenki o hali çok müstehcendi. Tabii inanılmaz yakışıklı olmasının da payı vardı.”

Güldüm.

“Derste yanıma oturup konuşmak için bahaneler yaratan bir çocuk vardı. Dersi dinlemediğimde benimle notlarını paylaşırdı ve dersi dinlemememin sebebi, profesörle ilgili hayaller kurmamdı.” Gülümsemesi büyüdü. “Çocuk epey ısrarcı davranıyordu, ben de onunla bir anlaşma yaptım. Profe-

söre bir soru soracaktı ve doğru cevaplarsa, onunla çıkmayı kabul edecektim.”

Dizlerimi kendime çektim ve çenemi üstlerine yerleştirerek hevesle dinledim.

“Çocuk bir süre düşündü ve sonra, “Siobhan bu akşam benimle çıkacak mı?” diye sordu. Ve profesör, kararlı bir şekilde, “Hayır,” dedi. Kendini akıllı zanneden çocuk, nerede akşam yemeği yemek istediğimi sordu ve ben de daha sonra söyleyeceğimi söyledim.” Konuşurken dişleri parıldadı. “Dersten sonra, profesöre neden öylesine kesin cevap verdiğini sordum. Ne dediğini biliyor musun?”

“Ne?”

““Çünkü benimle yemeğe çıkacaksın,” dedi. Ve işte o gece Profesör Brown’la çıkmaya başladım.”

Ağzım açık kaldı.

Siobhan güldü ve tiz kahkahası geceye yayıldı. Gözlerime baktı.

“Galiba seni sandığından çok daha iyi anlıyorum.”

Dürüstlüğün formülü: alkol + yalnızlık.

“Kaç yıl sürdü?” diye sordum.

“Beş yıl.”

“Kaç yaşındaydı?”

“Ben yirmiyken o kırk bir.”

Kaşlarım kalktı. “Birlikteliğiniz nasıldı?”

Siobhan anımsamaya çalışarak tekrar başını kaldırdı. Genizden gelen bir sesle, “Muhteşem,” dedi ve ürperdim. “Kursuz değildi ama hayatta bir kere yaşanabilecek bir şeydi.

Çoğu insan, genç yetişkinlik dönemini, kendileriyle aynı yaş ve saflıkta olan geri zekâlılarla yönünü bulmaya çalışarak geçiriyor. Tekerleği yeniden icat ederken harcanan gençlik. Daha büyük bir erkekle birlikte olmak tüm bunları ve beni pek çok yönden değiştirmişti.”

“İyi yönde mi?”

Bakışları yine bana odaklandı. “Kimi zaman iyi. Kimi zaman kötü. O çocukla çıksaydım, hayatı Jack’le değil de deneme ve yanılma yoluyla keşfetseydim nasıl biri olurdum diye merak ettiğim zamanlar oluyor.”

“Ama sen harika birisin,” dedim, alkolün ve ona olan sevgimin etkisiyle. “Çok zeki, bilge ve güzel birisin. Mü-kemmelsin.”

Komik bir bakış attı. Sonra da bana doğru uzanıp sıcak ve kuru dudaklarıyla yanağımı öptü.

“Çok tatlı bir şeysin,” dedi. “Mutluluğu hak ediyorsun.”

O içeri girdikten sonra biraz daha orada kaldım; avcum öptüğü yanağımın üstünde, sevilme hissine tutunmaya çalışarak...

İlk kar yağdığında St. Louis’teydik.

Şehir boyunca uzanan beyaz örtünün üzerinden yürüdük. Evan yün bir palto giyyordu, bense kürk botlar ve yün çoraplarla küçük bir kız çocuğu gibiydim. Yüzüme konan kar tanelerine gülerken de küçük bir kız gibi hissediyordum. Karlar kirpiklerimde birikti. Evan’a baktığımda, “Gözle-

rinde yıldızlar var,” dedi, sıcak ve tatlı dudaklarını öptüm. Nefeslerimiz bizi buhardan bir atkı gibi sardı. Önümüzde uzanan pürüzsüz beyaz örtünün yanında, pastel ışıklar şafak vakti gibi parlıyordu.

Yanaşan pahalı arabalar ve silahlı adamlar hakkında endişe etmeyi reddettim. Kalbim korkuyu kabullenmek için çok fazla güzellikle doluydu.

Çatı katı kış mevsiminde buz gibiydi, biz de battaniyeler ve nane çaylarıyla kanepeye kıvrıldık. Burnum sürekli soğuktu ve Evan öpüp durdu. Sakallarını biraz uzatmıştı. Parmaklarımı sarı, kahverengi ve birkaç tane de beyazı olan sakallarında gezdirdim.

“Noel tatili yaklaştı,” dedi.

Nereye gideceğimize henüz karar vermemiştik. Belki, Chicago. Oraya hiç gitmemiştim. Önemli olan şey, okul ve hüznü pazar günü vedaları olmaksızın tam iki haftayı birlikte geçirecek olmamızdı. Birlikte yaşıyormuşuz gibi olacaktı ama yine de endişeliydim. Tüm sınırların, müdahalelerin kalkacak ve sadece ikimizin kalacak olması biraz korkutucuydu. Gizlilik ve ümitsizlik ortadan kalkınca nasıl insanlar olacaktık?

“Sana bir şey göstermek istiyorum,” dedi Evan.

Dizüstü bilgisayarını getirirken, onu izledim. Dışarıda yağan karların gölgeleri üzerimize yağmur damlaları gibi düştü ve milyon yıl önce arabasının camından akan yağmur damlalarını anımsadım. Her şey metalik renkteydi, serin ve sisli gölgeler çatı katını doldurarak batık bir gemiyi anım-

satıyordu. Tüm gün kafamda Lana Del Rey'in "Young and Beautiful" şarkısı çaldı ve şarkıyı duyduğum anda boğazım düğümlendi.

Evan yanıma oturarak elini dizime koydu. "Bunu üzün süredir kimseye göstermemiştim. Eski ve artık olduğum kişiden çok başka ama görmeni istiyorum çünkü bir zamanlar benim bir parçamdı."

Bir video gösterdi.

Ekranda o vardı; yirmili yaşlarında bir üniversiteli, bebek yüzlü, tiz sesli ve daha zayıf. Oyunculuk demosu. Klipler çoğunlukla öğrencilerin yaptığı filmlerdi; onun dışındaki herkes rol yapmak için fazla çaba harcıyordu. Hiç rol yapıyor gibi değildi. Yanlışıklıkla bir kareye girmiş ve bunların sahte ve absürd olduğunu bilmesine rağmen, yine de kaderci bir mizahla bunu kabul eden, üzgün ve kayıp bir oğlan çocuğu gibiydi. Kamera giderek gözlerine, ağzına odaklandı. Dudağının, kaşının en ufak hareketiyle bile binlerce şey anlatıyordu. Fakat beni en çok etkileyen şey ne kadar yalnız görüldüğüydü. Bir grup insanın arasında bile onlardan ayrıydı. Gülüyordu ama gözleri başka bir yerlerde, sanki kendi içinde gibiydi.

Bilgisayarın üstünden ona baktım.

"Benim hakkımdaki düşüncelerini değiştirdi mi?" dedi.

Başımı salladım.

"Senin yaşlarındaki hallerimi görmek tuhaf mı?"

"Birazcık." On yıl içinde ben de bu kadar değişir miydim? "Evan, sen gerçekten çok iyisin. Ciddiyim. Neden bıraktın?"

Boşluğa baktı. Işık azaldı, kar yağışı opak bir renge döndü. Yerler yıldızlarla bezeli, tül den bir çarşaf la örtülüydü.

“Beni mutlu etmedi,” dedi.

“Tek sebep bu mu?”

“Çok önemli bir sebep.”

Elimi bileğine koyunca kolu boyunca uzanan kemiklerini ve damarlarını hissettim. Ne kadar gerçekti. “Seni ne mutlu eder?”

İltifat peşinde değildim. Gerçekten bilmek istiyordum ama yüzüme dokundu. Ne söyleyeceğini biliyordum ve birdenbire söylemesini istemedim. Gözlerimi çevirdim.

“Bazen seni anlayamıyorum.” dedim.

“Neyi anlamıyorsun?”

“Neden ben?”

Siobhan ile profesörünü ve kullanıp attıktan sonra hiçbir pişmanlık duymadığım tüm adamları düşündüm. Bizde ne görmüşlerdi? Bizi, sınıflarında veya işyerlerinde öğrete-meyecekleri şeyleri öğretebilecekleri kızlar olarak mı gördüler? Güzel birer yüz, gencecik vücutlar olarak mı gördüler? Genç, aptal ve henüz hayal kırıklıklarıyla katılaşmamış olduğumuz için bizi daha az göz korkutucu mu gördüler? Belki de daha çok onlarla ilgili bir şeydi; gençken olamadıkları adam olabilmeleri için ikinci bir şans gibi. Bunu düşünmek beni incitti. Evan’ın kendiyle ilgili bir şey öğrenmesi için sadece bir hayat dersinden ibaret olmam. Sadece, öğretmene öğreten kişi olmam.

“Herhangi biri olabilirdi,” dedim. “Dışarı çıktığımızda

sana bakan kadınlardan herhangi biri. Okuldan Bayan Bisette. Tanrım, Hişam bile olabilirdi. Neden ben?”

Sehpaya baktı. Kar taneciklerinin yansıması, bir pastacının tezgâhına dökülen tozşekerler gibiydi.

“Herhangi biri olamazdı,” dedi yumuşak bir şekilde. “Seninle tanışmadan önce uzun bir süre, hayatımın bir tür sınav olduğunu hissediyordum. Derin, soğuk bir suda kıyıya doğru yüzüyordum ve kollarım giderek yoruluyor, tenim ise giderek hissizleşiyordu. Kıyıda istediğimi sandığım şeyler vardı: daha iyi bir iş, bir ev, bir aile.” Yutkundu. “Ama başımı suyun üstünde zar zor tutabiliyordum. Sonunda da kıyıyı göremez oldum. Nereye baksam soğuk, koyu mavi. Klişe olduğunu biliyorum ama seninle tanışınca gözlerim açıldı. Etrafıma baktım ve istediğim zaman ayağa kalkabileceğimi anladım. Aslında ayağımın altında sağlam bir zemin vardı. Uzaktaki o kıyı ise sadece bir illüzyondu. Zaten güzel bir yerdeydim.”

Ona baktım, ciğerlerim nefes almayı unutmuş gibiydi.

“Hayat dolusun, Maise. Buradasın, anın içindesin. Bana mutluluğun, uzak bir gelecekte değil de şu anda olabileceğini öğrettin. Bir zorluğu tereddütsüz ölçüyor, korkularınla yüzleşiyor, kendini tehlikeye atıyorsun. Cesur ve gururlusun ama pervasız değilsin. Sende aslan kalbi var. Yaşamaktan korkmuyorsun.”

Battaniyenin altında olmama rağmen titriyordum. Wesley buna “kendi kendini yok eden” tanımını yapmıştı. Oysa Evan anlamıştı. Annemin yaptığı gibi ölümle dans etmek değildi.

Hayatı sonuna kadar yaşamayı istemekle alakalıydı.

Fakat bana böylesine güzel şeyler hissettirirken, kendi nasıl öyle hissedebiliyordu ki? İki zombi birbirini nasıl hayata döndürebilirdi? Onunla tanışmadan önce cesur değildim ve kesinlikle mutlu da değildim. Kibirlik ve umursamazlık, cesaret veya gurur göstergesi değildir; sadece başa çıkma mekanizmasıdır. Çakalların arasında yaralı bir hayvansanız ya korkup teslim olur ya da güçlü numarası yaparsınız. Yara, cesaretin kıızıl madalyasıdır.

Yaptığım şey buydu.

“Hadi, bir şeyler izleyelim,” dedim sonunda.

Evan bana baktı.

“Bana Casablanca’yı göster.”

Sessizdi ve televizyonu açtı. Açığa çıkan şeylerin gergin enerjisi aramızda titreşti. Yoğun bir şekilde iliklerimde, dişlerimin köklerinde uğuldadı ve beni değiştirecek bir şeyin yaklaşmakta olduğunu anladım.

Kanepeye yanıma oturduğunda her an konuşmaya başlayacak gibiydi. Sonra filmi başlattı.

Yarım daire düzenindeki orkestranın yüksek sesli müziği çalmaya başlar. Afrika haritası üzerinden akan jenerik. Tüm modern savaşlarımız ve soykırımlarımızdan önce, ülkeler daha büyük ve daha basitti. Karmaşık bir hikâye: Nazi Almanyasından kaçan iki mülteci, Fransa’nın bir kolonisi olan Casablanca üzerinden Lizbon’a geçiş ayarlamaya çalışıyor. Naziler direniş lideri Laszlo ve karısı Ilsa’nın oradan ayrılmasını önlemek ister. Casablanca’nın göbeğinde,

Rick'in çaresiz mülteciler ve aynı şekilde bozuk otoriteler üzerinden para kazandığı, herkesle oyun oynadığı kafe. Rick'in arkadaşı herkesin sorgusuz sualsiz Casablanca'dan çıkmasını sağlayacak çok değerli bir transit geçiş belgesi ele geçirir. Naziler tarafından aranan bir direniş liderini bile. Arkadaşı, mektupları Rick'e emanet eder ve sonra polisler tarafından katledilir, bu da Laszlo ve Ilsa'nın onları ülkeden çıkarabilecek tek adam olan Rick'e yardım etmelerine sebep olur. Tabii ki, Rick'in Ilsa'yı tanıdığı ortaya çıkıyor. Paris'te birer sevgiliydiler. Ilsa onu bir tren istasyonunda kırık bir kalp ve bir veda notuyla bırakır. Yağan yağmurla veda notunun mürekkebi dağılıp gider.

İlk başta ilgimi çekmişti ve hikâye devam ederken tamamen kendimi kaptırdım. Gergin anlarda Evan'ın kolunu tuttum, zekice diyaloglara güldüm, tüm yirmi birinci yüzyıl ironik içgüdülerime tamamen dikkatimi verdim. Eski filmlerin ahlaki basitliğini, keskin kötülük ve kahramanlığını hafife alıyordum. Ancak bu film gri alanlar ve ahlaki belirsizlikle ilgiliydi. Rick insanlara yardım ediyordu ama onların çaresizliğinden de yararlanıyordu. Ilsa kendini ve kocasını kurtarmak için Rick'in aşkını kullanmaya çalıştı. Fransız komiser, güçsüz kızlardan yararlandı ancak Rick'in onları özgürlüklerine doğru götürmesine izin verdi. Herkesin içinde iyilik ve kötülük vardı.

Rick, Paris'te Ilsa'yla geçirdiği günleri anımsadığında, içimdeki uğultu, keskin ve dokunaklı bir hal aldı. Ortak noktaları görmezden geledim. Karanlık güçler etrafını sarmış

halde büyüyen yasak bir aşk. Müdahale edilmiş bir sonun dehşeti. Olacakları anlamıştım; kaçınılmaz ayrılık. O ayrılığın yankıları yıllar boyu sinemada dalgalandı. Ve zamanı geldiğinde, Ilsa, Laszlo'yla uçağa bindiğinde ve Rick geride kaldığında, ağlamaya başladım. Tanrım, çocukluğumdan beri hiçbir film beni ağlatmamıştı ama bu kez kendimi durduramadım.

Evan televizyonu kapattı. “İyi misin?”

“Hayır,” dedim kendime gülerek. “Benim neyim var bilmiyorum.”

Onu net göremiyordum ama gözleri kar örtüsünün kasveti altında parlıyordu ve sesi kalındı. “Ne hissediyorsun?”

“Bilmiyorum.” Boğazımı temizledim. “Neden ondan kalmasını istemedi? Onu hâlâ seviyordu.”

“Nedeni bu işte. Onu sevdiği için gitmesine izin verdi.”

Aptal gibi daha da çok ağlamama sebep oldu. Gözyaşlarım öylesine hayret vericiydi ki aynı anda gülmeye de başladım, büyük olasılıkla tam bir çatlak gibi görünüyordum. İçim öylesine acıdı ki ortadan ikiye ayrılacağımı hissettim. Ancak sebebi neydi? Eski aptal bir film mi? Bir sene önce izlemiş olsaydım ışıklar, sinematografi, adımlama hakkında söyleyecek bir sürü zekice şeyim olurdu. Fakat bunun yerine bir sürü sümüğüm oldu. Evan, bana —ben partide körkütük sarhoş haldeyken baktığı gibi— merakla baktı.

“Bu çok komik,” dedim gülüp geçiştirmeye çalışırken. “Filmler beni asla ağlatmazdı.”

“Çünkü hiç âşık olmamıştın,” dedi.

Serbest Düşüş

Kanımdaki ağıt en yüksek noktasına çıktı, sonra durdu. Kalbimin her bir atışının sessizlikte çınladığını hissettim. Görüşüm netleşene kadar gözlerimi kırpıttım ve sonra onu gördüm; gözlerini ayırmadan bana bakıyordu, sıcak nefesi aralanmış dudaklarından bana ulaşıyordu ve şaşkın ifadesi hâlâ yüzündeydi. Kar küresine benzeyen dünya, kristal gibi parlıyordu. Tenimden akan bir heyecan dalgası, bir ürperti hissettim ve onun yutkunmasını, nefes almasını ve beklediğim o sözcükleri şekillendirmesini izlerken, bunun hayatımda sadece bir kez olacak bir şey olduğunu ve işte o an, orada gerçekleştiğini biliyordum.

“Maise,” dedi, “Seni seviyorum.”

Titremeye başladım, içimdeki her şey dışarıda yağan kar gibi parlak taneciklere dönüşüp, parladı ve bir bir eriyip gitti. Konuşamadım. Beynim karıncalandı. O yüzüme dokundu, ben onun eline dokundum fakat öpüşmedik, sadece birbirimize baktık. Seni seviyorum, diye düşündüm. O gece tamamen hayatta olan tek insan bensem, bunun sebebi sendin. Sen beni hayata döndürdün. Seni seviyorum. Seni seviyorum. Seni seviyorum. Konuşmak istedim ama havayı ciğerlerimden dışarı çıkarmak çok zordu ve beni öpmeye başlayınca denemeyi bıraktım.

Tamamen bedensel hissetmiyordum. Bedenim, bir kızın şeffaf yaklaşımlarını oluşturan kat kat tüllerden ibaret gibiydi. Hava içimden geçip beni oksijenle yıkadı. Onu öptüm, yüzündeki pürüzler yanaklarımı gıdıkladı. Ve onu öperken, soğuk tenim kanım ve sıcaklığımla kaynadı. Son-

ra, yüzünü ellerime alarak ona baktım, elini tutup onu soğuk betona doğru çektim. Onu yatağa doğru ittirdim ve dilimi ağzına doğru kaydırarak onu öptüm. Gömleğinin düğmelerini açarak çıkardım, o da orada oturup omuzlarına, altın rengi tenine, vücudunu şekillendiren sert ve sıcak kaslarına dokunmama izin verdi. Yüzümü köprücük kemiğine bastırıp kokusunu içime çektim. Bu adama âşığım, diye düşündüm. Öğretmenime âşığım. Evan Wilke'ye âşığım. Nihayet bunu düşünebilmek ve kabul edebilmek çok güzel bir histi. Fakat dile getiremedim. Sadece dudaklarımı tenine bastırabilirdim ve bir şekilde temas yoluyla anlatabildiğimi düşündüm. Gözlerimi kapadım. Hislerimi el ve ayak parmaklarımın ucuna topladım ve güneşin etrafında dönüp duran dünyayı, o ışıkla bezeli parlak safir, absürd bir şekilde güzel küreyi ellerimde tutuyormuşum gibi hissettim.

Âşık olmak işte böyle bir his, Wesley. Şükran. Bu berbat, güzel evrende var olduğunuza şükran duymak.

Filmler genellikle klasik Yunan dramatik yapısını takip eder. Anlatımla başlarsınız: kim, ne zaman, nerede. Sonra başlarsınız ve tırmanan olaylar zinciri yaşanır (planlar, şamatalar, esas olayın arayışı), sonra da doruk noktasına (patlamalar, kötü adamların ölmesi, esas olaya ulaşma) ulaşırsınız ve sonra da sonuca yaklaşırsınız (kız oğlana kavuşur, esas olay kalır), ardından bitiş jeneriği girer (iğrenç bir pop şarkısı). Dramanın temel şekli piramittir.

Yunan trajedileri bunu bir adım ileri götürdü. Doruk noktası, *peripeteia** adlı bir anı da içerebilir. Trajik bir geri dönüş. Bir durum veya talihin ani değişimi. Bu geri dönüş genellikle *anagnorisis*** adlı kritik bir açığa çıkarma tarafından çökertilir. Her şey belli bir yönde ilerliyor gibi görünür ama sonra senaryoda bir patlama yaşanır ve hepsi yolundan çıkar. Aristo'nun ünlü örneği, babasını öldürüp sonra da anesiyle evlendiğini öğrenen Oedipus. Benim ünlü örneğim ise, dünyayı ve sevdiği herkesi kurtarmak için jet motorunun ona çarpmasına izin vermesi gerektiğini anlayan Donnie Darko.

Açığa çıkarma. Geri dönüş. Trajedinin özü.

Bu konseptler önemli olacak, çocuklar.

Okulun son haftası boyunca kar yağdı. Wesley'yi park yerinde kartopu yağmuruna tutup, parmaksız eldivenler giyip, büyük salak bir gülümsemeyle gezinip durdum. Sınıfta Evan'ı gördüğümde sakın, hoşnut ve mutluydum. Âşık. Şehir, kar küresinin içindeki minik plastik bir köye dönüştü; gökyüzü dolusu parlak ışıklar ve pasta kremasıyla kaplı yollar... Yerler bisiklet sürmek için fazla karlı olduğu için Evan beni alıp küçük bir Noel ağacı kurduğu ve balkonuna renkli ışıklar astığı evine götürecekti. Karlar ve paltolarımız bizi yüreklendiren birer kamuflaj gibiydi. Sürekli omzumun üs-

---

* (Yun.) Hareketlerin düşünülenin tam tersine dönmesi, baht dönüşü.

** (Yun.) Bilgisizlikten bilgiye geçiş, farkına varma.

tünden bakmadım. Bakışlarımı ona sakladım. Annem birkaç günlüğüne şehir dışına çıkmıştı ve odamı görmesi için onu eve getirdim. Yatağımda öpüştük ama seks yapmadık çünkü orada çocuk olmuş, orada büyümüştüm. Bunun daha da heyecan kattığını söyledim ve dilimi kulağında gezdirdim ama sadece güldü ve bana ıslah olmaz biri olduğumu söyledi. “Nasıl ıslah olabilirim?” dedim. “Öğret bana.” Tekrar güldü ve öğretemeyeceğini söyledi çünkü ben ayrıca öğretilemez biriymişim.

Programa göre, ben ve Wesley, filmlerimizi tatilden önceki son cuma günü gösterecektik. Bu sayede, ilk başta diğerlerinin çalışmalarını görme şansımız oldu. Bazıları şaşırtıcı şekilde güzeldi. Hiyam’ınki, İranlı ailesi ve orada yaşadıkları ayrımcılık hakkında bir belgeseldi. Başka bir kız, süper kahraman olmaya karar veren bir çocukla ilgili legolarla inanılmaz bir stop-motion* animasyon yaptı. Ve bir grup da 2030 yılında, Mars’taki ilk kolonilerde gerçekleşen bir bilimkurgu cinayet filmi yaptı. Hayal güçlerinin genişliğinden etkilendim.

Perşembe günü öğlen yemeğinde Wesley’ye, “Gergin misin?” diye sordum.

Omuz silkti. O hafta kendinden beklenmeyecek bir şekilde sessizdi ve bunun projesiyle ilgili olduğunu anladım.

Kulağına fiske attım. “Surat asma böyle. Doğum gününe geleceğim, merak etme. Ve annene bana Noel hediyesi almamasını söyle. Ciddiyim.”

---

* *Durağan üç boyutlu objeleri hareket edermiş gibi gösteren bir animasyon türüdür.*

Wesley tepecik haline getirdiği patates püresine baktı.
“Maise.”

“Ne?”

Başını kaldırdı. “Benim en iyi arkadaşımsın. Biliyor muydun?”

Kalbim tekledi ama kendinden emin bir şekilde, “Hadi canım, gerçekten mi? Ben senin tek arkadaşınım,” diyerek karşılık verdim.

Hiçbir şey söylemeden gözlerime baktı. Wesley kolay kolay duygusallaşmazdı ve neler olduğuna dair hiçbir fikrim yoktu. Henüz bir çocuk olduğundan tam olarak ne hissettiğini de bilmiyordu. Sessizlik uzadı.

“Sen de benim en iyi arkadaşımsın,” dedim sessizce.

Bakışlarını tabağına çevirdi. Açıklanamaz derecede rahatsız hissederek pencereden baktım. Kar yumuşak ama hızlıca yağarak dünyayı ve tüm hatalarımızı silip temizledi.

Evan’a, bana diğerlerine nasıl davranırsan öyle davran, demiştim ve cuma günü aynen öyle yaptı.

“Maise O’Malley,” dedi.

USB çubuğumu projektörün yanındaki dizüstü bilgisayara takarken ellerim titredi. Filmlerimizi gösterirken, öğretmen bizmişiz gibi sınıfın arka kısmına oturuyorduk. Evan da sınıfın geri kalanıyla birlikte seyirci konumundaydı. İyi, çünkü şu an onunla yüzleşmek yapabileceğim bir şey değildi.

Kasım ayındaki yüzleşmemi atlamıştım. Aralık ayının

yüzleşmesi iki tane sayılacaktı. Aslında, tüm yıl için bile geçerli olabilirdi.

Filmlerimizi göstermeden önce onlarla ilgili açıklama veya tanımlama yapmamız yasaktı. Sadece kısa bir giriş konuşması yapabiliydik.

“Ben Maise O’Malley,” dediğimde, sesim istikrarıyla beni şaşırttı. “Ve filmimin adı Sevgili Sen.”

Evan’ın kafası hafifçe döndü. Filmi başlattım.

Çelik bir omurga gibi geceyi aydınlatan hız treni raylarında başlıyor. Omurları neon kırmızı ve ay ışığı beyazıyla boyanmış. Kamera metalik bir gıcırtyla öne doğru yalpalıyor. Giderek yükseliyoruz. Âşık olmak ve hız treni metaforundan bahsetmeyeceğim, diyor sesim. Sana orada âşık olmadım. Sonra görüntü değişiyor. Cadılar Bayramı, korkmuş gibi yaparken beni filme alan Wesley’nin yanında oturuyorum. Ardından park yerindeki altın renk ışıklar ve çakıltaşlarını tekmeleyen bir oğlan beliriyor. Su kulesinin yanındaki gözcü kabininden sonra karnavala geçiyor. Sonra da gölgemin, beklediği ve bacağıyla soğutucuyu tekmelediği harabe benzin istasyonuna geçiyor. Sahneden sahneye geçiş yaparken, size anlattığım hikâyeyi anlattım. Bahsettiğim şarkılar gelip gittiler. Okuduğunuz sözcükler ekrana yazılıp, yok oldular. Kamerayı sürekli elimde göremezdiniz ama oradaydı. İnsanlar ceptelefonlarına o kadar alıştılar ki artık biri tarafından kameraya çekildiklerinin farkına varmıyorlar, hatta kendi çektiklerini bile fark etmiyorlar. Paul’un korkuluğunun verandaya uzanan gölgesi. Birine mesaj atarmışım gibi

yaparken Gary'nin bileğimi tutan eli. Işıklı havuzun yanında, beni öpmeyi bekleyen Wesley'nin silueti. Ve Evan; elleri açlıkla tenimde gezinirken, ayak parmaklarının ucunda bir ileri bir geri sallanışı, hayata karşı şaşkınlığını bana da bulaştırması. Belirgin hiçbir şey yok. Yüzler veya sesler yok, sadece imlemeler, yansımalar. Bu küçük anları, onları yaşar gibi yaparken çektim. Onları yaşıyordum ama yaşadıklarında tam olarak nerede olduğumdan emin değildim; olayları izleyen kamera lensi mi yoksa temas edilen ten mi? Tüm olay buydu. Kimseyi tanımıyoruz. Ve gerçek hayatımla birleştirilmiş, özel eğitimimden kareler. Hal 9000'in* asla kapanmayan ürkütücü kırmızı gözü (paranoya). Çocuklar tezgâhın altında saklanırken, pençeleriyle fayanslara basarak mutfakta dolanan dinazorlar (gizlilik). Sam'e "As Time Goes By" çalması için bağırان sarhoş Rick** (takıntı).

Bilinç akışı devam ederken daha kalabalık ve kaotik bir hal alır. Görüntüler ve kelimeler, filmlerdeki klişe ölüm anında ölmek üzereyken tüm hayatın gözlerinizin önünden geçmesi gibi çok hızlı geçiyordu. Ancak bunlar öldüğünüzde olan şeyler değil, siz yaşarken olan şeylerdir. Hızlı hızlı parlayan flaşlar gibi. Gitmeden önce onu hissetmek için neredeyse hiç zaman yok. Görüntüler sona doğru yavaşlıyor ve hız treninin tepesine geri dönüyoruz. Dünya, yukarıdan ses ve ışıkla dolu bir tilt oyunu gibi görünüyor, sesimse şunları söylüyor: *Sanırım o gece söyleyemediğim şeyi söylemeye*

---

* 2001: *Uzay Yolu Macerası* filmindeki bir karakter

** *Casablanca* filmine gönderme yapıyor.

çalışıyorum. İster aşk deyin, ister serbest düşüş. İkisi hemen hemen aynı şey. Ve ben seni seviyorum.

Araba yaklaşır. Işıklar hızlanır. Ekran kararır. Jenerik.

Bay Wilke hareket etmedi. Birisi kalkıp ışığı yaktı. Kalfalar bana döndü. Wesley'ninki hariç.

Evan boğazını temizledi. "Çocuklar? Düşünceleriniz?"

"Çok yoğundu," dedi stop-motion kızı Rebecca.

"Ben anlamadım," dedi bir oğlan.

"Bu bir aşk mektubu," dedi başka biri.

"Ah."

"Kız ölüyordu ve hayatı gözünün önünden geçiyordu bence."

Gülüşmeler.

"Hız treninde mi öldü?"

"Belki kaza yapmıştır."

"O bir metafor, sivri zekâlı."

"İçinde başka filmlerden parçalar vardı. Yasal mı bu?"

"Uygun bir kullanım. Remiks gibi."

"Bence o kısımlar kızın hissettikleriydi. Mesela, dinozorlar korkmakla ilgiliydi?"

"Neden korkmak?"

"Yakalanmaktan." Bunu Hiyam söylemişti.

"Ne konuda yakalanmak?"

Hiyam bana baktı ve bir şey söylemedi.

"Kolaj tekniği hakkında ne düşünüyorsunuz?" diye sordu Evan.

"Müzik klipi gibi bir şeydi," dedi Rebecca.

“Evet,” diye onayladı biri. “Kulaklıklarım ile gezerken hayatımın nasıl bir anda bir müzik klibine dönüştüğünü anımsattı bana.”

Takdir eden gülüşmeler.

“Benim müzik grubum var,” dedi kaykaycı bir çocuk. “Bir gün gerçek bir klip çekmek istersen, parasını öderiz.”

Omuz silktim ve sakince gülümsedim. Anlamı: tabii ki isterim!

Sohbet bir süre daha devam etti ama takip edemedim. Evan ve Wesley’ye bakmadan edemedim. İkisi de bir kere bile bana bakmamıştı ve Wesley projem hakkında tek bir kelime bile söylememişti. Çok kötü olduğunu mu düşündü? İtiraf ettiğim şey onu kıskandırmış mıydı? Tanrım, ne?

Evan ayağa kalktı ve tahtaya doğru yürüdü. Verdiği notlar beklediğimden daha sertti ancak öğrettiklerini anladığınıza dair bir şey göstermişseniz geçerdiniz. Şimdiye kadar sadece iki tane A vardı: Hiyam’ın Sarı Toz ve Rebecca’nın Uçmayı Öğrenince adlı filmleri. Evan’ın Sevgili Sen yazışını ve kalemi havada biraz durakladıktan sonra kararlı ve hızlı bir şekilde bir şeyler daha ekleyişini izledim. Döndü ve nihayet bana baktı.

Not: A.

“İyi iş, Bayan O’Malley,” dedi. “Bu işe karşı gerçek bir tutkun var. Ona tutun ve onu besle; seni ileriye taşıyacaktır.”

Sesi sadece hafifçe titredi ama fark edilecek kadar belirgin değildi. Fakat içten içte yanıyordum.

Sersemlemiş bir halde yerime oturdum ve o da öyle

yaptı. Aramızdaki bu çılgın şey başladığından beri ilk defa doğru bir şeyler hissettim. Evet, birbirimizden bir buçuk metre uzaklıkta oturuyor ve birbirimize bakmaya cesaret edemiyorduk. Hişam'ın kuyruğunu alçakça salladığını duyar gibiydim ama hiç sorun değildi. Ona âşıktım. Ve bunu biliyordu. Ve o da bana âşıktı.

Bu yeterliydi.

“Sıra son kurbanımızda,” dedi Evan. “Wesley Brown.”

Birisi ışıkları kapattı. Evan'la aramızda iki tane boş masa vardı. Işıklar kapandığında, bana minicik bir gülümseme yolladı. Ben de ona gülümsedim. Parmağımdaki yüzük nabzımla birlikte atıyor gibiydi.

Wesley filmini tanıtmadı. Sadece filmi başlattı.

Siyah beyaz çekim, arka plandaki aşırı bulanıklık, puslu ışıklar. Kamera yavaş yavaş, piknik masasında oturan bir kıza doğru yaklaş...

Aman Tanrım. O, bendim. Karnaval gecesi, ilk gece, Wesley Brown'la tanışmadan önce. Yüzümü göremezdiniz ama ben, o giysileri, o vücudu, ay ışığında parlayan teneke kutudaki birasının son yudumunu içmek için başını geri attığına uçuşan koyu renk saçları biliyordum.

Evan da ben olduğumu anladı. Gözümün ucuyla omuzlarının gerildiğini gördüm.

Siyah çerçevenin içindeki filmin adı, haşin ve dalgın bir piyano sesiyle belirdi:

Takıntı.

Aman Tanrım, diye düşündüm. Evet, tamam, kendi fil-

mimle birine olan aşkımı ilan etmiştim ama karşılıklı bir aşktı. Wesley bunu yapmamalıydı. Bunu konuşmuştuk. Ve o kareyi nasıl çekti ki?

Karnavalın içi. Kamera, hız treninin arka tarafında gezinip, giderek dolmasını izledi. Ön kısım dışında tüm koltuklar dolu. Kız oraya doğru yürüyüp bir an arkasını döndü ve sonra içeri girdi. Bir adam ona katıldı. Yüzleri görünmüyor.

Su tabancası oyununda, kızın, şişman yaşlı adamın bacağına gezinen ayağı.

Chevy Monte Carlo'da öpüşen silüetler.

(Bunun sadece Wesley'nin bana olan takıntısıyla ilgili olmadığını anlarken sınıfta kalbi buzdan bir yumruk olmuş ben.)

Ay ışığıyla parlayan puslu teni ve gece rengi saçlarıyla bisikletinin üstünde giderek uzaklaşan kız.

Sonra diğer görüntü...

Bir noktada tüm algılarım kapandı. Ekranı bakarken içim birbirine karıştı. Yüzlerimizi hiç göstermedi. Her bir çerçeve ustaca kesilerek ellere, bacaklara, başımızın arkasına odaklanmıştı. Çoğunlukla benim ellerime. Tamamen işaret dilinden ibaret bir filmi neredeyse. Ellerimle ifade ettiğim gerginlik, endişe ve arzu. Ve okul dönemine doğru devam etti. Evan'ın arabasının ön kaputunda otururken ben. Koridorda kısa bir süre kenetlenen ellerimiz. Dördüncü ders-teki öpüşme seansımızdan sonra sınıftan birlikte çıkan biz. Wesley onları düzenlerken öylesine dikkatli davranmıştı ki herhangi bir suçlayıcı ayrıntı göremiyordunuz ama bu okulu biliyorsanız burada geçtiğini anlarsınız. Ve bir öğretmen-

le bir öğrenci olduğunu anlıyordunuz. Ve daima bekleyen, arzulayan ve kendini bunlarla düğümleyen bu öğrencinin, öğretmene takıntılı olduğunu anlıyordunuz. Hatırlamadığım sahneler vardı: Kimsesiz ve kızgın görünürken, bisikletimi tekmelerken, tuğladan bir duvara yaban elmaları fırlatırken, yüzü avuçlarının arasında bordür taşlarının üzerinde düşünceli düşünceli otururken ben. Bunlar ne zaman olmuştu? Yabancı birini izler gibiydim.

Son sahne: Cadılar Bayramı gecesi, Siobhan'ın arabası. Pencereden bakarken takıntılı biçimde parmağındaki yüzüğü tekrar tekrar çeviren ben.

Piyanonun sesi azalır. Aniden ekran kararır. Jenerik.

Biri ışığı açtı ve kendimi bir silahla ayağa kalkarken hayal ettim.

Evan tartışmayı teşvik etmeye fırsat bile bulamadı.

“Vay be,” dedi bir çocuk.

“Evet,” dedi başka biri.

“O halde,” dedi bir kız, “türü ne? Çünkü çok çok çok gerçek görünüyordu.”

“Belgesel kurgu,” diye cevap verdi Wesley monoton bir sesle.

Seni pis yalancı, diye düşündüm.

“Yani uydurma mı?”

“Yeniden sahneleme.”

“Böyle bir şey mi oluyor yani? Riverland’de mi?”

“Onlar aktör.”

Başka sesler karıştı.

Serbest Düşüş

“Ama gerçek bir şeylere dayanıyor.”

“Aman Tanrım. Gerçekten burada mı yaşandı?”

“Böyle şeyler sürekli oluyor. Saf olma.”

Evan’a bakmamıştım. Bakamadım. Ancak, “Temaya odaklanalım. Ana başlık dışında başka ne tür temaları fark ettiniz?” derken sesi rahatsız edici derecede sakindi.

Neredeyse gülüyordum. Bunu nasıl tartışabilirsiniz, diye düşündüm. Sınıftan at onu. Dersi erken bitir. Bırak onu geberteyim.

“Yalnızlık,” diye cevapladı biri hemen.

“Depresyon.”

“Şehvet?”

Kıkırdamalar.

“Seks.”

Her bir sözcük bir iğne gibi battı. Konuştuğunuz şey benim lanet hayatım, sizi geri zekâlılar. Lanet bir teması yok.

“Bence aşkla ilgili,” dedi Rebecca tereddütle, “ama... biraz hastalıklı.”

“Onun bir öğretmen olduğunu anladın, değil mi?” dedi biri.

“Yani?”

“Yani bir tür sübyancılık olayı var.”

Rebecca iğrendiğini gösteren bir ses çıkardı.

“Hayır, yok,” dedi başka biri. “Eski okulumdaki bir kız, öğretmeniyle görüşüyordu ve on sekiz yaşma geldiğinde evlendiler.”

“İğrenç.”

Çocuklardan biri, “Seksi bir öğretmenle kesinlikle yaparım,” dedi ve bir kız da, “Bayan Bisette mi?” dedi.

Herkes güldü.

Kusacakmışım gibi hissettim. Karşı çıkacak gibi oldum ve Evan bana uyaran bir bakış attı. Dikkati kendime çekmek büyük olasılıkla kötü bir fikirdi.

“Çocuklar,” dedi o pürüzsüz aktör sesiyle, “çalışmaya odaklanalım.” Sonra Wesley’ye döndü ve kalbim sıkıştı. “Wesley hiç diyalog kullanmadan ve aktörlerin yüzünü göstermeden bir hikâyeyi çok etkili bir biçimde anlattı. Sizce neden bu yöntemi tercih etti?”

Çünkü lanet bir ödle, diye düşündüm.

“Herhangi bir kimsenin olabileceğini göstermek için.”

“Kimliklerini gizlemek için.”

“Sanırım duygulara odaklanmamız için,” dedi Rebecca.

“Ne duyguları? Delicesine âşık olmakla ilgili.”

“Aklımız çelinmiş olsa da bir şeyler hissedebilirsiniz.”

“Aklının çelindiğini sanmıyorum,” dedi Rebecca. “Bence onu gerçekten seviyor.”

“Nereden biliyorsun?” dedi bir oğlan. “Bir öğretmenle birlikte oldun mu hiç?”

Gülüşmeler.

“Odaklanın,” dedi Evan.

“Haklı.”

Hiyam’ın sesi. Tam kalbime saplandı.

“Bence aşkla ilgili,” dedi Hiyam. “Maise’in düşüncelerini öğrenmek istiyorum, onun filmi de bir öğretmene âşık olmakla ilgiliydi.”

Ona doğru döndüm. Tüm sınıf bana bakıyordu. Konuşamadım. Birdenbire elimdeki yüzüğün farkına vardım. Artık saklayamazdım, herkes bana bakıyordu. Tanrım, lütfen görmesinler, diye dua ettim. Suratınıza doğru sallamış olduğum bu şeyi lütfen fark etmeyin.

“Evet?” dedi Hiyam.

“Hiyam,” dedi Evan. “Zorbalık yapıyorsun.”

“Dürüst bir soru bu.”

“Cevaplamak zorunda değil.”

“Lanet sorusunu cevaplayacağım,” dedim.

Kimse benim gibi nefesini tutmadı ama bir anda yankılanan bir sessizlik hâkim oldu.

“Hakkında hiçbir şey bilmediğin birisini yargılamak kolay olmalı,” dedim. “Mesela filmini izlemeden önce senin şımarık bir kokainci olduğunu sanıyordum. Şimdi ailenin suçu olduğunu biliyorum.”

“Maise,” dedi Evan tetikte ve alçak bir sesle.

Sınıfın arkasında gölgelerin içinde oturan Wesley’ye döndüm.

“Ve senin iyi bir insan olduğunu düşünmüştüm ama artık lanet bir sapık olduğunu öğrendim.”

“Maise,” dedi Evan keskin bir şekilde.

Kimse hareket etmedi. Ölüm sessizliği.

“Sınıftan çık.”

Çarpıldım. Hissiz, öfkeli, kırgın bir şekilde ona doğru döndüm. Bir an gözlerime baktı ve sonra bakışlarını çevirdi.

Ayağa kalkıp dışarı doğru yürüdüm. Kapıyı çarpmadım

ama koridorun karşısına geçip bir tekmeyle erkekler tuvaletini açtım ve pisuardaki çocuğun biri şok olmuş halde bana bakınca, “Çık dışarı,” diye kükredim.

Volta attım. Ellerimi lavabonun iki yanına koyarak durdum; duvarları yırtabilirmişim gibi hissettim. Soğuk suyu açıp yüzüme çarptım. Biraz içmeye çalıştım ama tiksiniş aynaya doğru tükürdüm. Sonra biraz daha volta attım.

Çok beklememe gerek kalmadı. Zil çaldı, dışarı çıktım ve küçük gruplar halinde hareket edip çılgınca fısıldaşarak sınıftan çıkan çocukları izledim.

Wesley’yi görünce ona doğru yürüdüm, gömleğinin kenarını kaptım ve yapabildiğim en sert şekilde büktüm.

“Ne oluyor?” dedi.

“Burada yapmak mı istersin yoksa başka yere mi gidelim?” Sesimi tanıyamıyordum. Keskin, düz ve cesurdu. Kibrit ucunun alev almadan önceki sürtünmesi gibi. Diğer çocuklar bize bakıyordu.

Wesley bir saniye boyunca endişeyle bana baktı. Sonra arkamdan erkekler tuvaletine geldi. İçeri girdiğimizde çöp kutusunu kapının önünde doğru tekmeledim ve hızla dönerek yuvarlandı. Kolumu tuttu. Benden daha büyük ve daha güçlüydü ve bu yüzden ondan nefret ediyordum.

“Bırak sana vurayım,” dedim.

“Sen delisin.”

“Sen bir hainsin. Seni aptal pislik. Bunu bana nasıl yaparsın?”

Bana şaşırmış gibi büyük gözlerle baktı. “Çok abartıyorsun.”

“Beni takip ettin, Wesley. Sen hastasın. Ve bunca zaman o olduğunu biliyordun. Sana güvendiğime inanmıyorum.”

“Ben sana güvendiğime inanmıyorum,” diye çıkıştı. “Bana her şey hakkında yalan söyleyip duruyordun.”

Parmağımı göğsüne doğru batırmak için elinden kurtuldum. “Bu konu hakkında yalan söylemek benim hakkım. Biri öğrenseydi işini kaybederdi ama artık zaten kaybedecek. Aferin sana, Wesley. On üzerinden on. Beş yıldız.”

“Tanrım, bağırmayı kes. Kimse sen olduğunu bilmiyor.”

“Hiyam bizi gördü, seni geri zekâlı. Sen de ona kanıt vermiş oldun.”

“Ne?” dedi.

“Bizi gördü diyorum sana.”

“Nerede?”

“Sence nerede olabilir?” Ellerimi ona vurur gibi havaya savurdum. “Orada. Lanet sınıfında.”

“Ne gördü?”

Ona doğru bir adım attım, göğüs göğse gelmiştik. “Ne gördü sence? Bizi. Birlikte.”

Wesley bir adım geri attı. “Onunla sınıfında mıydın?”

“Tanrım,” diye mırıldandım.

“Sınıfımızda mı yaptınız?”

“Sakın beni yargılamaya kalkma. Bunu yapmaya hakkın...”

“Buna inanmıyorum,” dedi sesini yükselterek. “Onunla sınıfımızda yaptın. Bu çok iğrenç bir şey, Maise. Senin neyin var böyle?”

“Asıl senin neyin var böyle?” Bağırmaya başladım. “Seni lanet sapık. Seni hain. ‘Benim en iyi arkadaşımın. Biliyor muydun?’ Siktir git.”

Sesi soğuktu. “Hain olan sensin.”

Güldüm. “Niye? Bekâretini mi bozdum saf çocuk? Büyü artık. Bu gerçek. Dünya çirkin, pis, berbat ve biz de öyleyiz.”

Geri çekilmedi. Çenesi hafifçe hareket etti ama gözlerimin içine baktı. “Demin söylediğin şeyi duydun mu? İşte onunla birlikteyken kendini böyle görüyorsun. ‘Çirkin, pis ve berbat.’ İşte bu yüzden yaptım.”

Elimde bir şeyler olsaydı ona doğru fırlatmayı çok isterdim. Bunun yerine ellerimi boşluğa savurdum. “Tanrım,” dedim, tekrar bağırılmaya çalışarak. “Cidden bana bir şeyler öğrettiğini mi düşünüyorsun, kendini beğenmiş pislik.”

“Evet,” dedi boğuk bir sesle. “Ama anlayamayacak kadar aptalsın. Saf olan sensin. Sana ne yaptığının farkında bile değilsin.”

Gülerek ellerimi açtım. “Lütfen. Aydınlat beni, Profesör Brown.”

“Olduğunu sandığın kişi değil o.”

“O halde kim?”

“Bilmiyorum ama internette iki bin on bir yılından önce-sine dair onunla ilgili hiçbir şey olmamasının tuhaf olduğunu biliyorum. O bir hayalet. Nereden çıkıp geldiği belli değil.”

Midem bulandı. Öfkem soğuyarak nefrete dönüşüyordu.

“Onun hakkında hiçbir şey bilmiyorsun. Geçmişini biliyorum ben.”

“Öyle mi? Nereden gelmiş?”

“Bunu sana söyleyecek değilim.”

“Buradan önce nerede öğretmenlik yaptı?”

“Kapa çeneni.”

“Boş günlerinde nereye gidiyor ve neden saatlerce arabasında oturup kendi kendine konuşuyor?”

Ona baktım. “Ne?”

Tuvaletin kapısı çöp kutusuna çarptı ve çocuğun biri kafasını uzattı. İkimiz de, “Çık dışarı!” diye bağırdık. Kayboldu.

Tekrar Wesley’ye baktım; nefesim, kilometrelerce koşmuşum gibi derin ve kuruydu.

“Onu gördüm,” dedi Wesley. “Evet, onu da takip ettim. Git bana dava aç. Tehlikede olduğunu düşünüyordum, Maisse. Seni kullanıyor. Seni korumaya çalışıyordum.”

“Hayatımı mahvederek mi beni korumaya çalışıyorsun?” Başımı salladım. “Sen hastasın ve takıntılısın. Filmin de bunu anlatıyordu, Wesley. Anlamadığın ironi de bu işte.”

“Her şeyi üzerine alınmaktan vazgeç.” Bir adım yaklaştı ve ona bakabilmek için başımı kaldırmak zorunda kaldım. “Evet, takıntılıyım. Üzgünüm. Fakat bu olay benimle ilgili değil. Sana ne yaptığını görmüyorsun bile. Pembe gözleklerini takıp âşık olduğunu sanıyorsun ama değilsin. Aç gözlerini, Maisse. Her gün nasıl daha da acınası hale geldiğini görüyorum ve artık sen de gördün. Onun gerçekte kim olduğunu sana göstermemin tek yolu buydu.”

Parmak uçlarımda yükseldim ve yumuşak bir sesle fısıldadım. “Bana olabilecek en kötü şekilde ihanet ettin. Midedi bulandırıyor sun. Benimle bir daha asla konuşma.”

Çöp tenekesini kenara savurup bir hışımla oradan çıkarken parlak gözyaşlarım yüzünden hiçbir şey göremedim.

Okuldan sonra evde buluşalım.

Evan'ın mesajına bakarken, telefonu kırıp parçalamak istedim. Artık gizliliğin bir anlamı yoktu, değil mi? Bizi öğrenmişlerdi. Kendimi sınıfına doğru yürüyen bir ceset gibi hissederek tüm günü siyah bir sisin içindeymişim gibi geçirdim.

Lütfen, diye ekledi ve göğsüme sert ve sivri bir şey battı. Cevap vermedim. Dolabımın kapağını çarparak kapattım. Hiyam kapının arkasında bekliyordu.

Kalp krizi.

“O'Malley,” diye mırladı. “Seni arıyordum.” Açığa çıkarma olayımı yaşamıştım. Bu sadece geri dönüş olabilirdi.

“Hadi, biraz yürüyelim,” dedi.

Dünya Edebiyatı dersim vardı ama tatilden önceki son

derse kimse gitmedi. Bina sessizdi ve çoğu sınıf karanlıktı. Dolap kapağının çarpma sesi uzun süre yankılanmıştı. Bu yer adeta bir mezar gibiydi.

“Dersim var,” dedim. “Ne istiyorsun?”

“Evan Wilke’nin hapse girmesini engellemen için sana yardım etmek istiyorum.” Vücudum hareketsiz kaldı, tüm metabolizmam durakladı. Yüzünün kusursuz bir birleşimi vardı; o yüksek, çıkık

elmacıkkemikleri ve maske gibi duran badem gözleri. Onu okuyamıyordum.

Kalemle çizilmiş gibi duran incecik kaşını kaldırdı ve uzaklaştı.

Aptal bir küçük kız kardeş gibi onu takip ettim.

“Peki,” dedi ona yetiştüğimde, “yalnız olduğunuzda ona nasıl hitap ediyorsun? Evan mı, Bay Wilke mi?” Yutkundum. Hiçbir şeyi kabul etme.

Merdiven boşluğunun kapısını açtı ve beni kapıya doğru yönlendirdi. Kendi idamıma yürüyormuşum gibi hissettim. Soğuk beton duvara yaslandım ve karşımızda bir kafesin içinde her an ateş alacakmış gibi duran ampule bakmaya başladım.

“Yukarı,” dedi Hiyam.

Kilitli olmayan çatı kapısına doğru çıktık.

“Kamera var,” dedim.

“Kamera olması sizi durdurmadı ama.”

Dişlerimi biraz daha sıkıydım yüzüm parçalanabilirdi. Kapıyı açtığında kahrolası soğuk hava çarptı. Çatıdaki

kiremitler buzla kaplıydı ve güneşte parlıyordu. Bulutsuz, masmavi gökyüzü sonsuzluğa uzanıyordu. Hiyam çıkıntıya doğru ilerledi ve dört katlı bir binadan düşersen ölme ihtimalimin ne olacağını hesaplayarak onu takip ettim.

Bir sigara yaktı. Sigara dumanı ve nefesi, incecik bir yılan derisi gibi havada asılı kaldı.

“Şunu merak ediyorum,” dedi. “Neden sen?”

Kollarımı birleştirip yanında durdum. Pazen bir erkek gömleğiyle daracık bir tayt giyiyordum ve soğuk içime işliyordu ama büzülmeyi reddedip dik durmaya devam ettim.

“Söylemek istediğim,” dedi Hiyam, “istediği herkesi elde edebilirdi. Beni evime götürmek istese arabasında ağzıma alabilirim. Hatta, şoförüne bizi aldirtır ve onu babamın arabasında yalayabilirim.”

“Neden ben diyorsun, ha?” dedim duygusuzca. “Neden baba sorunları olan siz zavallı küçük kızlardan biri değil? Güzel soru.”

Güldü. Ağzından çıkan durmanlar Fars alfabesine benzeyen şekiller oluşturdu.

“Sende bir şeyler var,” dedi. “Hiçbir şeyi siklemiyorsun. Seksi bir şey bu.”

“Flörtünü başkasına sakla. Tipim değilsin.”

Hiyam tekrar güldü. “Tam bir sürtük. Hoşuma gitti, O’Malley. Şimdi bana bu işi nasıl halledeceğimizi söyle.” Çıkıntıya oturdu. “Bana tedarik edeceksin. İstedğim her şeyi, herhangi bir miktarda ve sokak ücreti üzerinden alacağım. Pazarlık yok. Sevgili babam pazarlık yapmadığımı duysa

hayal kırıklığına uğrayacaktır.” Gözleri keskin bir şekilde parladı. “Karşılığında, müdüre ya da polise, Bay Wilke’yle düzştüğünü söylemeyeceğim. Beni becerdiğini de söylemeyeceğim.”

Ona baktım. “Ne?”

“Çünkü bu bir suç olurdu. On yedi yaşında olduğumdan dolayı.”

Kollarımı ayırdım ve ona doğru bir adım attım. “Ne diyorsun sen?”

“Yalan söyleyebileceğim gerçeğinden bahsediyorum.”

“Sen aklını yitirmişsin,” dedim. “Kimse inanmayacak. Hiçbir kanıt yok.”

“Yok, mu?” dedi. “Bay Wilke pek çok uygunsuz durumda görüldü. Partime gelmesi gibi. Ve ikimizle birlikte sınıfta kilitli olması gibi. Wesley’nin filmine konu ederek sakladığı şekilde. Babam en iyi avukatları tutacaktır. Kullanılmış zavallı küçük kızı için.” Gülerken sigara dumanını yüzüme üfledi. “Beni zorlamayı düşündüğünü görüyorum ama yapamayacaksın. Ne dersem onu yapacaksın. Çünkü artık bana aitsin. Yeni oyuncağım.”

Eğer bir Tanrı veya onun deyişiyle bir Allah varsa, diye düşündüm, lütfen bu sürtüğe cezasını versin. Lütfen.

“Bu tartışmaya kapalı bir durum,” dedi Hiyam. “Benimle çalışırsan karşılıklı çıkar sağlayacağımız bir ortaklık olabilir. Beni düzmeye çalışırsan efendi-köle anlaşması olacaktır. Senin kararın.”

Sigarasını çatıdan aşağı fırlattı.

“Yeni yıl gecesi için büyük planlarım var. O zamana kadar yine haberleşiriz.”

Beni orada bıraktı. Aşağıda, ıslak asfaltta yanan sigarasına baktım ve düşündüm ki; işte oradayım ben. En aşağıda. Orada duran benim.

Bir dakika sonra, ateş söndü.

Donmuş elim anahtarı düzgünce çeviremedi ama önemi yoktu. Evan kapıda olduğumu duyduğu anda kapıyı açtı, bana bir bakış attı ve beni içeri çekip göğsüne bastırdı.

“Gelmeyeceğini düşündüm,” dedi.

Alacakaranlık vaktiydi, pembe ve bebek mavisi renklerdeki gökyüzü, günün bitişini nazik bir şekilde tamamlıyordu. Pastel tonlarda bir perdeden bakan ve süt rengi bir göz gibi duran ayı görebiliyordum. Dairesi karanlıktı, Noel ışıkları sönüktü. Süslerden kalma simler havada açılmış metalik kesikler gibi parlıyordu.

Oraya yürürken iliklerime kadar üşümüştüm. Paltomu çıkardı, beni kanepeye oturtup bir battaniye verdi ve çay için su ısıttı. Ben cesaretimi toplarken, uğraşmasına izin verdim. Fakat önümde eğilip ellerimi tuttuğunda ve nemli gözlerle bana baktığında, kendimi daha fazla tutamadım.

“Üzgünüm,” dedim ağlayarak. “Çok dikkatsizdim. Bu benim hatam.”

“İkimiz de dikkatsizdik. Kimsenin suçu değil.”

Çaydanlığın ıslığı duyuldu. Çayı getirmeden önce göz yaşlarımın azalmasını bekledi.

Toparlan, dedim kendime. Onu manipüle etme. Bir kez olsun doğru şeyi yap.

Sıcak çaydan birkaç yudum alıp, “Daha sert bir şeye ihtiyacım var,” dedim.

İki tane bardak ve bir şişe burbonla geri geldi.

“Wesley’nin böyle bir şey yaptığına inanamıyorum,” dedim içerken. Meşe ve vanilya tadı boğazımı yaktı.

Evan yere, sehpanın diğer tarafına oturdu. Bardağındaki yoğun sıvıya doğru baktı. “Okuldan sonra onunla konuştum.”

Hareketsiz kaldım.

“Hakkımda ne düşünürse düşünsün, sana bunu yapmasının yanlış olduğunu söyledim. Sen masumsun. Benim içine edecek başka işlerim ve fırsatlarım olacak ama senin sadece bir tane son senen var.”

“Ne dedi?”

“Hiçbir şey. Fakat sanırım anladı.” Evan iç çekti. “Şu an bunu duymak istemediğini biliyorum ama bence sana gerçekten değer veriyor.”

“O takipçi bir sapık ve hain. Cehenneme kadar yolu var.”

Evan başını kaldırdı. Çok yorgun görünüyordu. İlk defa yaşlı göründü. “Ne olursa olsun, bir şey söylememeye söz verdi.”

Hiyam sayesinde, bunun artık bir önemi yok zaten.

“Beni en çok ne rahatsız ediyor biliyor musun?” dedi Evan. “Bu, yaşadığım gerçekliğin ne kadar boktan vaziyette olduğunun bir göstergesi.”

“Ne?”

“Sana sınıftan çıkmanı söylemem.”

Ona bakmadan yutkundum. Boğazımdaki is tadı yumuşayarak yanık şeker tadına dönüştü. “Sorun değil. Karışıklık yarattım. Bir öğretmen olarak öyle davranman gerekiyordu.”

“Yanlış hissettirdi.”

Rahatlatıcı bir hareketti ama aynı zamanda onu rahatsız etmişti.

Büyük bir yudum daha alıp göğsümü ısıttım. Nefes aldığımda, bir bitişi anımsatan kış havasının tadını aldım; çürümüş tatlı yapraklar ve dışarıda buzun altında yatan ıslak odun kokusu. Sona eren şeylerin hissiyle kaplandım. Midilli Louis kanepede yanımda oturuyordu ve kollarımı ona sardım.

“Her şeyi berbat ettiğime inanamıyorum,” dedim.

Öylesine burnu havada. Kendimden öylesine emin. Evan’ın ne kadar tehlikede olduğunu anlamadım bile. Bunun olmasına nasıl izin verebildim? Onu korumam gerekirdi. Onu koruyan kişi ben olmalıydım.

Masanın altından bacağımı tekmeledi. “Berbat etmedin. Burada birlikteyiz işte, değil mi? Tuhaf gelebilir ama neredeyse rahatlatıcıydı. Bunu yapmaya devam edemezdik. Ve bize yaptıklarından da hoşlanmıyorum.”

“Bize ne yapıyor?”

“Güzel bir şeyin yanlış olduğunu hissetmemize sebep oluyordu.”

Yutkundum. Boğazımdaki yanmanın tüm sebebi içki değildi.

“Dinle.” Karanlıkta net seçebildiğim bardak ve parlaklıktı. Ay ışığı viskinin içinden parlayıp, halıda lekeler

oluşturdu. “Bugün bir karar verdim. Öyle ya da böyle, istifa edeceğim.”

“Ne?” dedim. “Hayır.”

“Evet.” Çoraplı ayağı benimkinin yanında sekti. “Carbondale Community Lisesi’nde daimi bir yardımcı öğretmene ihtiyaçları var. Öğretmenlerden biri kansere yakalanmış. Üzücü tabii ki ama hayat devam ediyor. Yaşasın Terriers*!”

Bardağımı masaya koydum. “Hangi ders?”

“Ne önemi var?”

“Hangi ders?”

“Konuşma.”

Yüzümü ekşittim.

“Önemli olan,” dedi, “artık öğretmenin olmayacağım. Artık lanet güç dengesizliği yok. Saklanmak yok.”

“Ve ne, hafta sonları mı görüşeceğiz? Carbondale buradan bir saat falan uzak. İşe gidiş gelişin çok zor olacak. Burada kalmalısın ve ben ...”

“Bana taşın,” dedi, masadaki elime dokunarak.

Ölüm sessizliği.

İkimiz de konuşmadık. Ve sonra aynı anda konuşmaya başladık.

“Biraz erken olduğunu biliyorum...” derken ben de, “Ciddi misin sen?” dedim. Güldü. Ben gülmedim.

“Ciddiyim,” dedi.

“Hayır, değilsin. Sen delisin.”

“Deli gibi ciddiylim.”

---

* Carbondale Community Lisesi’nin basketbol takımı.

Ayağa kalktım, Louis ve battaniye yere düştü. Yürümeye başladım, kapıya doğru değil; sadece hareket etmem lazımdı. Evan hemen ayağa kalkıp arkamdan geldi. Omuzlarımı tuttu. Elinden kurtuldum. İşte şimdi kapıya doğru ilerliyordum.

“Maise,” dedi. “Bekle. Lütfen.” Bekledim.

“Seni korkuttum mu?” Çok mu erken oldu?”

“Hayır,” dedim. “Tanrım. Aman Tanrım. Bilmiyorum.”

Arkamda durup vücudunu benimkine bastırdı. Ellerini belimin etrafında kaydırды. Dokunuşu hafif ve nazikti. Kolayca kaçabilirdim.

Cevap vermem için üstüme gelmedi. Öğretmen lafları söylemedi: Ne düşünüyorsun? (Bu bir hata.) Ne hissediyorsun? (Çok korkmuş.) Bu sohbetin teması ne? (Kötü kararlar.) Sadece bana sarıldı. Destek oldu. Sevdı.

Ve konuşmaya başladım.

“Korkuyorum,” dedim gölgelere doğru. “Çok ama çok korkuyorum. Başkaları bizi biliyor. Riverland’dan ayrılсан bile, peşini bırakmayabilirler.”

“Başka kim biliyor?” dedi saçlarıma doğru.

Cevaplamaya isteksiz bir şekilde başımı salladım. “Önemi yok. Bilmeseler bile yine korkardım. Tamam. İşte geliyor. İşte, söyleyeceğim en zor şey geliyor. Lanet bir aslan ol. Bir, iki, üç ve kükre. “Seni seviyorum, Evan. Milyon farklı şekilde söylediğimi biliyorum ama kabul etmek ve bu şekilde dile getirmek benim için çok zor. Seni seviyorum. Tanrım, seni seviyorum, ben seni seviyorum ve işini bira-

kacağını ve sana taşınmamı istediğini söylediğinde... bu o kadar korkunç ve yoğun ki panikliyorum. Çünkü ben hiçbir zaman bir yetişkin olmadım. Peter Pan gibi sıkıştım. Nasıl yetişkin ilişkisi yaşanır bilmiyorum, nasıl biriyle birlikte yaşanır bilmiyorum, bu öğrenci-öğretmen şeyi dışında seninle nasıl olabilirim bilmiyorum ve bugün bunda ne kadar başarısız olduğumu da göstermiş oldum. Aslında özümde, birinin gelip her şeyin yolunda olduğunu söylemesini bekleyen, korkmuş küçük bir kızken, başka biri gibi davranıyorum.”

Beni kendine doğru çevirdi ve ona bakmadım. Çeneme dokundu.

“Her şey yolunda,” dedi.

“Çok korkuyorum. Aslında özümde sadece bir çocuğum, Evan.”

“Ben de.” Saçımı okşadı. “Maise, ben de öyleyim. Kimse nasıl yetişkin olacağını bilmez. Sadece birbirimiz için rol yapıyoruz. Bazı insanların senin zaten bildiğin şeyi öğrenmeleri tüm ömürlerini alıyor.”

Evan Wilke'den öğrendiğim her şeyin dışında, bence bu ders en önemlisiydi: aslında hiçbirimizin büyümediği. Değişiyoruz, yaşılanıyoruz ama bir tarafımız daima, merak ve korkuyla gizlice titreyen o küçük tavşan kalbini taşıyor. İçinde hiçbir ironi yok. Anlambilim veya alt metin yok. Sadece kırmızı kan, yeşil çimenler ve gümüş yıldızlar.

“Korkma,” dedi Evan. “Bu işte birlikteyiz, el ele ve dünyanın tam karşısında.”

Ellerimi tuttuğunda, ağustos ayında otuz metre yüksek-

likte boşluğa savrulurken, korkumun geceye yayılıp beni yutmak istediği o anı düşündüm. Elini tutuşumu ve sonra ona gülüşümü.

“Önemli olan mutluluk,* ” dedi.

Ve beni öptü.

Ve sonsuza kadar mutlu yaşadık.

Aslında ertesi sabaha kadar.

Erken kalktım, ona halletmem gereken işlerim olduğunu söyledim ve sıcak yatağından ayrılıp dış dünyanın sert soğuğuna çıktım. Hişam’dan bahsetmedim. Pazarlığını halletmiş olmama rağmen ona güvenemediğimden. Benim yüzünden mahkemelere gitmesi düşüncesinin bile beni hasta ettiğinden. Onu yeterince tehlikeye sokmuştum.

Artık doğru olan şey uzaklaşmaktı. Temiz bir şekilde kopart.

Onu son görüşüm olduğunu veya bir daha o kapıdan girmeyeceğimi düşünmeme izin vermedim. Ilsa o uçağa bindiğinde, onun da Rick’i son görüşü olduğunu düşündüğünü sanmıyorum. Asla öyle düşünmeyiz. Öyle olsaydı havayolu şirketleri batardı. Dudakta her zaman hoşça kal, kalpte ise görüşmek üzere vardır.

Göğsümde hem ağır hem da hafif, tuhaf bir hisle eve yürüdüm. Annemin parti gecesi durup kanepeye doğru baktığı oturma odası kapısının girişinde durdum. O gece ona

---

* *Casablanca* filmine gönderme yapıyor.

Serbest Düşüş

âşık olduğumu anlamıştım ama söylememe izin vermemişti. İnsanlar, hislerini bilerek kabul etmeden çok daha önce anlarlar.

Bana âşık olduğunu ne zaman anladın, Bay Wilke?

Annemin yatak odasının kapısı sessizce açıldı. Ninja yeteneklerimi yıllardır üzerinde kullanıyordum. Yüzü yastığa gömülmüş halde yatıyor, onca pamuğun arasından bile, yaşlı bir meşe ağacını kesen bir testere gibi horluyordu. Parmak uçlarımda komedine doğru gittim ve telefonunu aldım.

Beş dakika sonra brunch randevum oldu.

“Seni tekrar gördüğüme sevindim, Maise,” dedi Gary Rivero.

Elimi tutup sıkmasına izin verdim. Parlak ama serin mavi bir ışık üzerimize vuruyordu. Beyaz masa örtüsü kar gibi parlıyordu. Quinn bitişiğindeki bir masaya oturdu ve bana doğru başını salladı. Asker tıraşlı kafa derisi parlıyordu.

“Taksi gönderdiğin için teşekkür ederim,” dedim.

Gary lütufkâr bir tavırla omuz silkti. Gri bir takım elbise ve pembe gömlek giymişti, gri renk dalgalı saçları taranmıştı. Deniz rengi gözleri dudakları gülümsemezken bile gülüyor gibiydi.

“Senden haber aldığıma şaşırdım ve memnun oldum,” dedi.

Çatal bıçak sesleri müzikal bir çınlamayla restorana yayılıyordu. Kızarmış tereyağı ve domuz pastırmasının zengin aro-

ması mutfaktan dışarı dağılıyordu. Boş bir alana oturtulmuştuk; Gary'yle çalışanlar arasında, anlaşma gibi bir şey vardı.

"Yaptığımız konuşmayı düşünüyordum," dedim. O kadar açık olmamam gerektiğini biliyordum. Bu tip insanlarla iş konuşmak bir tür kurnazlık ve yuvarlak konuşma sanatıydı. "Ve bahsettiğin problem için bir çözümüm olabilir."

"Güzel," dedi Gary, kahvesini yudumlayarak. "Ama bunu daha sonra konuşabiliriz." Gülümsedi, fincanını indirdi ve meraklı gözlerle yüzüme baktı. "Senin hakkında daha fazla şey öğrenmek istiyorum, Maise."

Bardağıma şeker ekledim. "Ne öğrenmek istiyorsunuz, Bay Rivero? Çıplakken nasıl görüldüğümü mü? Benimle yatmanızın kaç para ettiğini mi?" Kaşığımy bardağımyın kenarına vurup, yana koydum. "Bu şeyler asla olmayacak. Sınırlarım var. Anlaştık mı?"

"Anladığını sanmıyorum. Bu şeyleri isteseydim zaten olurlardı, tatlım. Fakat istemiyorum. Tek istediğim seni bir insan olarak tanımak."

Beni kolay biri olarak görmemiş olmasını umdum. Şekerli ve kremalı kahvemden bir yudum aldım.

"O halde," dedi, "hadi normal insanlar gibi sohbet edelim. Nasıl bir insansın?"

"Güvenilir."

Gary'nin ağzı alaycı bir şekilde büküldü. "Herkes güvenilir olduğunu söyler. Bana nefes aldığını söylemenle aynı şey."

Wesley'nin bana ihanetini, karnımda bıraktığı ağırlığı düşündüm. "Benim durumumda, bu doğru. Kanıtlayabilirim."

Serbest Düşüş

“Nasıl olacak o?” dedi Gary, garsona işaret ederek.

“Sır tutabildiğimi göstererek.” Derin bir nefes aldım. “Son birkaç aydır büyük bir sır tutuyorum. Tehlikeli bir sır. Birinin hapse girmesine sebep olabilir.”

Gary bu defa garsonun yerinde kalmasını söylemek için tekrar elini kaldırdı. Gözleri bana odaklandı. “Nedir bu sır tatlım?”

Meşru bir şekilde bu konudan bahsedeceğim ilk kişinin lanet bir uyuşturucu baronu olduğuna inanamıyordum ama zaten şimdiye kadar hayatımın hangi kısmı normale yakın oldu ki?

“Öğretmenimle ilişki yaşıyorum,” dedim.

Ve ona her şeyi anlattım. Sanki birine söylemek için bekliyor, can atıyormuşum gibi ağzımdan döküldü. Kendimden biraz korkmuş olmama rağmen, nihayet dile getirmek çok rahatlatıcı gelmişti. Bu adamın hayatımla hiçbir ilgisi yoktu. Bir psikiyatr veya bir papaza anlatmak gibi bir şeydi. Kutsal bir itiraf. Tabii ki Wesley ve Hiyam’dan bahsetmedim ve anlatmayı bitirdiğimde Gary soğumuş kahvesini içerek gözlerinde yeni bir bakışla arkasına yaslandı.

“Senin yaşında bir kızım var,” dedi. “Ona bir adam bunu yapsa, o adamı öldürürdüm.”

Bazı babalar umursadıklarını ispatlamak için boş tehditler savurur. Bay Rivero’nun durumunda, bunun boş bir tehdit olmadığından eminim.

“Artık bana inanıyor musun?” dedim.

“Güvenilir olduğuna inanıyor muyum? Hayır.” Bir par-

mağıyla masayı tıklattı. “Güven, sözcüklerinle değil hareketlerinle kazandığın bir şeydir. Ancak ağzını kapalı tutacağına inanıyorum ve bu bana uyar.” Tekrar garsona işaret edip, “Açken asla iş konuşmam, Maise. Hadi bir şeyler yiyelim,” dedi.

Günü, Evan’ın mesajlarını okumadan geçirmeyi başardım. Fakat o gece yatakta, milyon tane kablonun tenime bağlı olduğunu ve beni çekiştirip durduğunu hissettim. Kapüşonlu bir eşofman üstü giyip penceremin dışındaki çatının hafif eğimine tırmandım, kiremitlere doğru yaslandım ve tekrar tekrar Garbage’ın “Beloved Freak” şarkısını dinledim. Enseme dokunan soğuk kiremitler, milyonlarca kilometre üstümde patlayan hidrojen ve oluşan yeni galaksiler.

Hiyam kazandı. Kıyamet gibi bir öğleden sonra, bir anda Evan’la her şey bitti.

Yumruğum kiremitlere çarptı ve sinirlerimden alev fişkırdı. Elimi kaldırdım: Yıldızların ışığı altında kan fişkırdı. Sonra da gökyüzüne doğru, sözcüksüz, anlamsız ve acıyla dolu bir çığlık attım; yıldızlar ışıkla titreşti.

Tüm bu olanlara lanet olsun, diye düşündüm. Hayatımda iyi olan her şeyi kaybetmeme lanet olsun. Herkesin beni kullanmasına, terk etmesine, fırlatıp atmasına lanet olsun. Benim de başka bir şey beceremediğimden onları kullanıp sonra da terk etmeme lanet olsun.

Bu akşam gölün yanındaki harika parlak şehir Chicago’da olacaktık.

Serbest Düşüş

Lanet olsun sana, Wesley. Anne, baba ve Hiyam hepimize lanet olsun.

Oğluna iyi terbiye vermediğin için sana da lanet olsun Siobhan.

Ve sana lanet olsun, Evan. Öğretmenim olduğun için lanet olsun. Sana âşık olmama izin verdiğin için lanet olsun. Varlığına lanet olsun.

Daha fazla yatamadım. Buz gibi soğuk kiremitlerin üzerinde çoraplarımla dengede durmaya çalıştım ve yıldızların ışığıyla parlayan bahçeye bakmak için kenara doğru yanaş-tım. Hayalet gibi süzülen nefesim boşluğa yayıldı. Çimenler kadife gibi yumuşak görünüyordu. Altı metre yükseklikten düşüşün ölümle sonuçlanma ihtimali çok azdı. *Neden ol-masın,* diye düşündüm. *Neden kendimi bırakıp, yeryüzünün beni tutmasına izin vermiyorum? Subdural Hematom** geçi-rip uykumda ölme riskini neden almayayım? Sonsuza kadar tatlı rüyalar, küçük kız.

Sende aslan kalbi var. Yaşamaktan korkmuyorsun.

Lanet olsun ona. Haklıydı.

Çatının kenarına oturdum, ayaklarımı bahçeye doğru sallandırdım, kalbim sonsuzlukta asılı kaldı ve sessiz gece-de kendi kendime şarkı mırıldandım.

O hafta, kendimi üniversite başvurularına gömdüm ve

---

* Bir subdural hematoma kafatası altında beynin yüzeyinde kan birikmesini ifade eder. Subdural hematoma hayatı tehdit edebilir. Genellikle bir kafa travması sonucu oluşur.

telefonumu yok saydım. Telefonlarına cevap vermeyi planladığım tek kişi Gary'ydi. Evan mesaj attı, aradı, e-posta gönderdi ve çarşamba günü nihayet evime çıkageldi. Çoraplarımla ve pijamalarımla verandaya çıktım ve ağlamadan ona artık görüşemeyeceğimizi söyledim. Yumuşak, hüznü bir sesle, bir yerlerde konuşmak isteyip istemediğimi sorunca anlaşılır cümleler kurmaya çalışarak onu reddettim ve kapıyı kapattım. Kendimi kaybetmeden önce titreyerek odama çıkmayı başardım.

Çarşamba ve perşembe günü bulanıktı. Sisli bir belirsizlikten ibarettim. Bir kızın gözleri çıkana kadar ağlama olasılığı.

Pazar günü dayanamadım ve evine yürüdüm ama arabası yoktu. Soğukta saatlerce bekledim, aramayı reddettim, ilk başta ciddi ve sabırlıydım ama en sonunda o kadar sıkıldım ki karlara yatıp kollarımı açarak melek şekilleri yaptım ve balkonuna kartopları fırlattım. Bir sebepten dolayı, ona her şeyi yüz yüze açıklama fikrine takılmışım. Aramak çok ezik olacaktı.

İşte benim de yürüttüğüm mantık buydu: mantıksızlık.

Cumartesi sabahı tekrar gittim ve arabası hâlâ orada değildi. St. Louis'de olmalıydı.

Gary "iş harcamaları" için küçük bir ücret vermişti. Carbondale'e gitmek için bir taksi tuttum ve kulağımda kulaklıklarımla gece yarısı otobüsünü beklerken alışveriş merkezindeki solgun, ölü gözlerle bakan Noel alışverişçilerini izledim.

Otobüste uyuyup uyandım, tekrar bir araya geldiğimizi, özür dileyip ona şantajdan bahsettiğimi, tekrar birlikte olabilmemiz için parlak bir plan bulduğumuzun hayalini kurdum. Çoğunlukla tekrar ona dokunmaya, yoğun is kokusunu içime çekmeye odaklanmıştım. Yüzünü gözümün önüne getirmeye çalıştım ama tek gördüğüm gölgeler ve sislerdi. St. Louis’de indiğimde ayda yürüyor gibi hissettim, her şey donmuş ve parlaktı, bedenim kaldırımın üstünde süzülüyor gibiydi. Taksi yolculuğu boyunca titredim. Çatı katından süzülen yumuşak ışığı görebiliyordum ve üstümden büyük bir ağırlık kalktı.

Tanrım, teşekkür ederim.

Asansöre bindim, nefesim kafesin içinde bulut gibi süzüldü.

Ön kapıyı açarken kalbim deli gibi çarptı.

Film klişesi: Onu başka bir kadınla basarım.

Gerçek: Yabancı bir adamı bir kadınla bastım.

Daha önce hiç görmediğim bir adam şok olmuş bir halde kanepeden bana baktı. Arkasında bir kadın, elbisesini düzelterek diğer tarafına döndü.

“Ah,” dedim bir geri zekâlı gibi orada dururken. “Üzgünüm.”

Adam ayağa kalktı ve seri bir şekilde bana doğru yaklaştı. Benim boylarımda, kısa bir erkekti. Asyalı, bronz tenli, siyah saçlı ve keçisakallıydı. Ve kaslı vücudu, dar ipek gömleğinden ve kot pantolonundan belli oluyordu.

“Nasıl yardımcı olabilirim?” dedi gergin ama kibar bir sesle.

“Üzgünüm,” diye tekrarladım. “Evan’ı arıyordum.” Adam kaşlarını çattı. “Kim?”

“Hafta sonu,” dedim çaresizce geri geri giderken. “Genelde burada oluruz. Düşündüm ki...”

Adamın gözlerinde bir ışık çıktı. “Ah, kahretsin. Sen Eric’in kız arkadaşısın. Değil mi?”

Geri geri gitmeyi kestim. Başımın içindeki her bir beyin hücrem o sözcüğe odaklandı.

Eric.

“Evet,” dedim yavaşça. “Eric Wilke.”

Ve kafamda Evan’ın sesini duydum: Artık tek çocuğu bendim.

Adam rahatladı. “Bu hafta sonu şehir dışına çıkacağını söyledi. Burada olacağını bilmiyordum.”

“Bir yanlış anlaşılma olmuş olmalı,” dedim üstünkörü. Beynimde fırtınalar kompasına rağmen nasıl dengede durduğuma şaşıırıyordum. “Akşamınızı böldüğüm için üzgünüm.”

Kadın adamın arkasına yanaşıp koluna dokundu. “Park?”

“Sorun yok canım,” dedi Asyalı adam. “Sadece bir karışıklık olmuş. Bu arkadaşımın kız arkadaşı...”

Kaşlarını bana doğru kaldırdı.

“Maise,” dedim. “Üzgünüm, ben...”

“İçeri gel,” dedi yana doğru çekilerek. “Lütfen. Ben Park. Aslında Junyeong ama herkes bana Park der. Bu da Kara.”

Boyalı sarı saçlı ve bronz memeleri diş macunu gibi elbisesinden taşan Kara, gözlerini benden ayırmadı. Günlerce ağlamaktan ve beni mahveden pişmanlıktan dolayı acınacak

halde, titrek ve bitap düşmüş görünüyor olmalıydım ama yine de her an erkek arkadaşını alıp götürebilirmişim gibi bana bakıp durdu.

Kara'ya ve komik memelerine odaklan. İçinde büyüyen dehşet dışında herhangi bir şeye odaklan.

Park beni mutfığa götürdü. "Sıcak çikolata," dedi, "çay, kahve? Ah, biraz da burbon var..." Bana doğru döndü ve komik bir bakış attı. "Yaşın içki içmeye tutuyor mu?"

"Yirmi bir yaşındayım," dedim rahatça.

Kara kaşlarını kaldırdı. Kara da yirmi bir yaşından çok büyük görünmüyordu.

"Ne içersin?" dedi Park.

"Çay, lütfen." Deli gibi alkol almak istiyordum ama yabancıların yanında sarhoş olmak hiç akıllıca değildi.

Kara'nın telefonu çaldı. Cevaplamak için mutfaktan çıktı.

"Gerçekten çok üzgünüm," dedim Park'a. Sesim kayıttan geliyor gibiydi; cızırtılı ve kısık. "Akşamını berbat etmek istemezdim."

"Aslında," diye fısıldadı, "umarım arayan arkadaşın acil bir durumu vardır." Gözlerini kocaman açtı.

Kara ona seslendi. Bardağını masaya koydu.

"Kusura bakma."

Fincanın üzerinde ellerimi ısıttım. Kafamı özensiz bir şekilde yapıştırılmış kırık bir bardak gibi hissediyordum ve şimdi de sızdırmaya başlamıştı.

Kara, benim duyabileceğim şekilde, "Gitmem lazım," diye tısladı. "Jen'in acil bir durumu var. Ve ergenlere bakıcılık yapmaya hiç hevesim yok."

“Tamam, tatlım. Üzgünüm. Seni ararım.”

Öpücük sesleri. Kara inledi, bana duyurmaya çalıştığını düşündüm. Kapı kapandı ve Park rahatlamayla gözlerini devirerek mutfakta belirdi.

“Kız arkadaşını sevmiyor musun?” diye sordum.

“Üç haftadır ayrılmaya çalışıyorum.”

“Ne kadar zamandır birliktesiniz?”

“Üç hafta.”

Güldüm, belki de biraz fazla sert.

Park kendine viski ve kola doldurup tabureye oturdu. “Eric’le işler iyi gitmiyor mu?”

Tanrım, her defasında göğsüme saplanan bir kurşun gibiydi. “Neden öyle dedin?”

“Eh, buraya onsuz geldin. Ve bu hafta sonu Chicago’da olduğunu bilmiyordun.”

Chicago. Chicago.

“Neler olduğunu bilmiyorum,” dedim boş boş.

Park bir içki aldı, bana baktı, bir içki daha aldı ve sonra, “Gerçekten kaç yaşındasın?” dedi.

“On sekiz.”

“Kahretsin,” dedi. “Liseye mi gidiyorsun?”

Ölümcül bir nefret hissiyle doldum. “Önemi var mı?”

Eliyle ensesini ovaladı. “Buraya geldiğinde ismine ne demiştin?”

“Kimin?” dedim. “Eric mi?” Belki unutmuştur.

“Başka bir isim söyledin.”

Bu yabancıya bakmak için döndüm. Ağır fakat temiz

kokulu, hafif alkollü parfümünün kokusunu alabiliyordum. Yapılı ve kaslı vücuduna rağmen, yüzünde saf ve yumuşak bir ifade vardı. Ona doğruları söylememe sebep oldu.

“Evan dedim,” dedim.

Park’ın gözleri beni hızlıca taradı. “Başın belada mı?”

“Ne belası?”

“Hamile misin?”

Kaşlarımın tavana vurduğundan neredeyse eminim. “Hayır. Tanrım, nasıl bir soru bu?”

“Üzgünüm. Sormak zorundaydım.” Park bir içki daha koydu. “Arabayla mı geldin?”

“Otobüsle.”

Başını salladı. “Tamam. Geç oldu. Eve gideceğim. Şehir merkezinde bir evim daha var. Sen bu gece burada kalabilirsin.” Telefonunu çıkardı. “Sana numaramı vereceğim. Ne olur ne olmaz.”

Sabah eve gitmek için yeterli param olduğumdan bile emin oldu. “Biraz dangalak” olan arkadaşına göre fazla iyi. Sanırım bir yalan daha. Park bana baktığında, gözlerinde hüznü bir şey vardı. Acıma olarak düşünmeyi reddettim.

Sonra da var olmayan bir adama âşık olduğum bu evde yalnız kaldım.

İlk başta yatağa büzüldüm ama kusacakmışım gibi hissettim. Sonra kanepeye bir battaniye götürdüm ama orada da seks yapmıştık. Ve banyoda, mutfakta ve bu lanet yerin her tarafında.

Çatı katının tam ortasında, etrafım anılarla çevrilmiş halde ağlamaya başladım.

Hayır. Lanet olsun!

Küçük ofis odasındaki bilgisayarı açtım. Misafir girişi. Arama penceresi. Google arama: eric wilke westchester illinois.

Onun yüzü.

Onun yüzlerce farklı fotoğrafı; otuzlu yaşları, yirmili yaşları, ergen yaşları. Lise fotoğrafları: münazara takımı, drama kulübü (inek olduğu konusunda yalan söylememiş). National Üniversitesi'ndeki öğrencilik yılları (bu da yalan değil). Sonra öğretmen olarak tekrar lisede. Ödüller. Şeref-ler ödülleri. Bölgesel yarışmalar. Ve ne için? Hangi derse giriyordu?

Oyunculuk.

Bir erkek kardeş yoktu. Bir ikizi bile yoktu. Lanet bir kurgu filmi değildi bu. O Eric'ti. Şimdi ise Evan.

Neden? Ve neden bu konuda yalan söylemişti? Başka ne yalanlar söylemişti?

Boş günlerinde nereye gidiyor ve neden saatlerce arabasında oturup kendi kendine konuşuyor?

Tanrım, bu bir tür Kuzuların Sessizliği saçmalığı mı olacaktı?

Eric/Evan Wilke'yi yiyip bitiren şeyin ne olduğunu bilmek istiyor muydum?

Evet. Tabii ki istiyordum.

Seninle konuşmak istiyorum, diye mesaj attım pazartesi günü. Sana gelebilir miyim?

Serbest Düşüş

Evet. Gelip alayım mı?

Yürüyeceğim.

Acele etmedim. Hiyam'ın arkasından gidişim idamıma yürümek gibi hissettirdiyse bu kendi cenazeme yürümek gibi bir şeydi. Tabuta doğru adım atıp içine baktığımda, göğsümde çarpan büyük, kanlı, kırmızı şeyi göreceğimden emindim.

Kapısına geldiğimde ayakkabılarımda kar vardı. Haliya doğru düşüp, minik lekeler oluşturdular. Ilsa'nın mektubunu ve yağmurla dağılıp giden mürekkebi düşündüm.

Kapıyı açan adamın dağınık sakalı, gözlerinin çevresinde kamera lensleri gibi morlukları ve korkmuş, küçük bir erkek çocuğunun bakışları vardı.

Geri dön, diye düşündüm. Koşarak kaç. Bu canını acıtacak.

Bir anlamı yok.

İçeri girdim.

Depresyonun belirtileri: Mutfakta yığılmış bulaşıklar, sehpa da duran boş burbon şişesi ve öğlen saat ikide pijamalı olması gerçeği.

“Pislik içinde yaşıyorsun, Eric,” dedim.

Geri çekilmedi. Kaşları çatıldı, gözleri kısıldı ve o güzel yan bakışını attı. Arkamı döndüm.

“Park’la konuştum,” dedim.

“Biliyorum.”

“Hadi, duyalım bakalım,” dedim. Etrafta dolanıp eşyalara dokundum ve Noel ağacındaki çelengi titrettim. “Hüzünlü hikâyeyi dinleyelim bakalım. Mısır patlatayım mı?”

“Önce bir şeyi bilmeni istiyorum,” dedi. “Ben asla...”

“Dur.” Etrafta döndüm ve kararlı kararlı ona baktım.

“Beni yumuşatmaya çalışma. Sadece söyle.”

Avuçları açık, savunma halinde bana doğru yürüdü. Soğuk öğleden sonra ışığında çok komik, darmadağınık ve hüzünlü görünüyordu.

“O kadar basit değil, Maise. Çok fazla...”

“Basitleştirelim o zaman,” dedim kollarımı birleştirerek. “Neden ismin hakkında yalan söylediğini anlat bana.”

Ağzını açtı, başını salladı. Yutkundu. Tekrar konuşmaya başladı ve durdu. Tanrım, konuşma dersi vermeyi nasıl planlıyorsun sen, diye düşündüm.

“Yalan söylemedim,” dedi nihayet. “Yasal olarak değiştirdim.”

“Bu yüzden mi o gün mahkemedeydın?”

“Evet.”

“Neden değiştirdin?”

Tekrar yutkundu. “Kendimi uzaklaştırmak zorunda olduğum bir durum vardı.”

“Tanrım. Dolambaçlı konuşmayı kes ve sadece bana...”

“Bir öğrenciyle ilişkim vardı.”

Kollarım kendiliğinden çözüldü. Kalbim bin parçaya ayrıldı. Orada, serbest kalmış ışık, kan ve yüzlerce kızıl parçayla öylece kaldım.

“İki yıl önceydi,” dedi. “Seninle tanıştığım da tamamen bitmişti. Fakat kötü bitti ve öğrencinin benimle birtakım sorunları oldu.”

Öğrenci. Öğrenci.

“Liseli bir kız,” dedim.

“Evet.”

“Kaç yaşında?”

Uzun ve derin bir iç çekti. Omuzları çukur, savunmaya geçmiş bir duruş aldı. “Başladığımızda on yedi. Bittiğinde on sekiz.”

Yaşıyla gerçekten ilgilenmiyordum. “Sorunları” düzeltmeye çalışıyordum.

“Ne oldu?”

Yere bakarak konuştu. “Bana abayı yaktı. Ve ona karşılık vererek büyük bir hata ettim. Kendime, bunun bir tutku, duygusal bir kaçamak olduğunu ve bundan asla daha ileri gidemeyeceğini söyleyip durdum ama kendimi kandırıyordum. Eyleme geçirebileceğimiz bir noktaya gelmesine izin verdim ve oldu. Bir kere.”

“Ve biri mi öğrendi?” dedim sakinliğime şaşarak.

“Hayır.”

“O halde neden...” Ağzım açık kaldı. Söylediği anda kalakaldım.

“Hamile kaldı.”

“Aman Tanrım,” dedim. Sesim bir anda çok yüksek, bu küçük hüzünlü an için fazla büyük çıktı. “Çocuğun mu var?”

“Hayır,” dedi. “Hayır, Maise.” Bana sadece kısa kısa bakışlar atabilmeyi başardı.

“Ne oldu peki?”

“Düşürdü.”

Kusacaktım. “Tanrım, lanet olsun, Evan. Eric. Her kimsen.”

“Onu terk etmedim,” dedi çabucak. “Bu olay olduğunda on sekiz yaşındaydı, konuştuk ve ne isterse onu yapacağımı söyledim. Tüm sonuçlara katlanmaya hazırdım. Ailesi, okul, polis, her neyse. Fakat kendini kapattı ve bittiğini düşündüm. İstifa ettim. Taşındım. Ve sonra arkamdan geldi. Arkadaşları biliyordu, hayatımı cehenneme çevirmek için ellerinden geleni yaptılar. Sanki daha önce cehennemden bir farkı varmış gibi.”

Güldüm; kuru, boğuk ve acımasız bir kahkaha. “Demek adını değiştirdin ve aynı şeyleri yapmak için burada yeniden başladın.”

“Hayır,” dedi ciddiyetle. “Anlamıyor musun? İşte bu yüzden seninle o kadar dikkatliydim. Bu yüzden yaşını sorup durdum.”

“Yaşımı umursamadın,” dedim sözcükleri tükürerek. “Sadece içime boşalmamaya dikkat ettin.”

Yüzünü aşağı doğru indirdi, acı çeker gibi gözlerini kapattı.

“Tanrım,” dedim. Bir an için Noel ağacını devirmek ve parçalarına ayırmak istedim. Bir çocuk gibi, güzel bir şeyi tahrip et. “Çok aptalım. Gerçek bir bağımız olduğunu düşündüm. Beni ben olduğum için istediğini düşündüm. O kadar ahmağım ki kendimi özel olduğuma gerçekten inandırdım.”

“Sen özelsin,” dedi yumuşakça.

“Hayır. Sadece gencim.” Elimi, metalik kırmızı ve buz

gibi bir ağaç süsüne koydum ve parçalarına ayrılıp elime batana kadar sıkmaya devam ettim. “Sana bir şey söyleyeyim mi? Sen inanılmaz iyi bir aktörsün. Oynadığın bu karakterden bir kere bile şüphe etmedim.”

“Bu kadar şeyi hazmetmenin zor olduğunu biliyorum,” dedi.

Tekrar güldüm. “Gerçekten öyle. Onu mu görmeye gittin? Chicago’da olma sebebin bu muydu?”

“Hayır.”

“Neden Chicago’daydın? Benimle değilken nereye gidiyordun?”

Kaşlarını çattı.

“Wesley seni gördü,” dedim. “Arabanda. Kendi kendine konuşurken.”

“Beni izliyor muymuş?”

“Tanrım, lütfen. Şu an alınmaya hakkın yok.”

“Prova yapıyordum,” dedi yüzüme bakmadan. “Annemle konuşmak için. Çünkü bu karanlığı hayatımın sonuna kadar benimle taşımak istemediğimi fark etmemi sağladın.” Hâlâ bana bakmadan başını salladı. “Ve Wesley izleyip sana rapor veriyordu. Bu harika. Bu çok normal ve sağlıklı, Maise.”

Kırıkları avcumda sıkıp toz haline getirdim. “Bundan haberim yoktu. Ve normal ve sağlıklı olmaktan sen bahsetme istersen, Eric.”

“Sanırım tüm bunları düşünmek için birbirimize biraz süre tanınmalıyız,”

“Başka bir öğrenciyi baştan çıkardığın için kendine

acımaya devam ederken, benim kendime süre vermemi istiyorsun.”

“Okulda olduğunu bilmiyordum.”

Uçları kanlı parçalar halıya düşürürken ona doğru yürüdüm. “Sorman gereken ilk şeyin bu olması gerekmez miydi? ‘Selam, ben bir öğretmenim ve bir öğrenciyi hamile bıraktım. Liseye mi gidiyorsun?’”

O an bana baktı ama yüzünde kendine acıyan bir ifade vardı. “O kadar genç görünmüyordun. Seninle konuştuğumda, tüm hayatım boyunca tanıdığım biriyle konuşuyor gibiydim.”

“Aman Tanrım. Ona da mı aynı cümleyi kullandın?”

“Ona hiçbir lanet cümle kullanmadım,” diye çıkıştı. İyi, diye düşündüm. Öfkelen. Esiri olduğun bu pişmanlık dışında gerçek duyguların olduğunu göster. “Bana o yaklaştı, Maise. Benim suçum değil demiyorum ama eşit değildi. Bizim gibi değildi. Tapacak birini istiyordu ve ben de egomu kontrol edemedim. Bir hataydı. Sen asla bir hata olmadın.”

Bunları daha fazla dinlemek istemiyordum. Eve gitmek istiyordum.

Kapıya doğru yürümeye başladım ve beni durdurmak için parmağını bile kaldırmadı. Konuşmadı bile. Elimi kapının soğuk koluna koydum, zar zor nefes alırken orada durdum.

“Bilmek istediğim bir şey var,” dedim ona doğru dönmeyen. “Bu başıma gelen en büyük şey. Sen ve tüm bunlar. Sen hayatımı değiştirdin. Kim olduğumu. Nasıl düşündüğümü, dünyayı nasıl hissettiğimi ve gördüğümü.” Dişlerimin

arasından soludum. “Ama sana göre ben sadece becerdiğin bir başka öğrenciyim. Hamile bırakmadığın. Sanırım bu yüzden asla yürümeyecekti. Biz eşit değiliz.”

Sınıfta yapmak istediğim gibi kapıyı çarparak çıktım. Bir şekilde düşmeden veya kendimi atmadan merdivenlerden aşağı inmeyi, camı yumruklamadan kapıdan geçmeyi, kendimi veya başkalarını incitmeden odama ve yatağıma ulaşmayı başardım. Elimde bir batma hissettiğimde, avcumdaki kırmızı sim ve kan lekelerine baktım ve sonunda ağlamaya başladım.

Kara günler. Sabah dörde, beşe kadar oturduğum, öğleden sonraya kadar uyuduğum, tekrar uyuyana kadar kendimi yormak için yataktan kalktığım, şafak vaktine kadar uyuyup uyandığım günler. Uyanmak istemiyordum. Uyanmak demek, bebek gibi ağlamak, gözyaşlarında boğulmak demekti. Wesleyepedia bir keresinde bana kalp ve beynin yüzde yetmiş üçünün su olduğunu söylemişti. Kemiklerimiz bile suyla doluymuş. Gözyaşlarım dinmek bilmeyince, söyledikleri çok mantıklı geldi. Bedenim sudan ibaret gibiydi. Yıldızların parlamak için yaktığı, parlak ışıklar saçana kadar atomlarının birbirine çarptığı hidrojen... içimdeki sularda da aynı şey oluyor gibiydi.

Yılbaşı günü Hiyam, beni alması için şoförünü gönderdi. Şeftali rengi saten, beyaz hasır ve çiçeksi kız parfümüyle

kaplı yatak odasında ona üç buçuk gram kokain sattım. Onu resmen soyduğumu söyledi, sonra el aynasının üzerinden bir çizgi aldı ve gözleri ampul gibi parlak, boş bir şekilde yandı. Boş bir cam gibi.

“Ah çok iyi. Kahretsin, çok iyi.” Gülerek arkasına yaslandı. “Tanrım, O’Malley. Daha fazla istiyorum.”

Eve gittim ve yeni yıla doğru uyudum.

İkinci dönemin ilk günü, üçüncü ders zili çalarken, Hi-yam ve birkaç çocukla birlikte 209 numaralı sınıfın önünde durduk. Sınıf karanlıktı, kapı kilitliydi. Üstüne yapıştırılmış bir kâğıtta şunlar yazıyordu:

Film Çalışmaları dersi durdurulmuştur. Yeniden ders ayarlama işlemi için danışmanınıza başvurun.

Hiyam bana doğru sırtıarak tek kaşını kaldırdı. Alternatif bir evrende, onu çatıdan aşağı ittirdim.

Okuldan sonra dairesine gittim. Arabası park yerinde değildi. İsmi posta kutusundan silinmişti. Balkonundaki Noel ışıkları yoktu.

Gitmişti.

Sersem halde eve yürüdüm ve kazara üstüne basana kadar paspasın üzerinde oturan şeyi fark etmedim bile.

Hüzünlü küçük midilli Louis, insan gözleriyle bana baktı.

Onu yerden aldım ve dizlerimin üstüne çöküp onu göğsüme bastırdım.

Ocak.

Soluk. Gri. Ölü.

Öğlen yemeklerini, kütüphanede üniversite başvurularını yazarak geçirdim. Bazen Britt de bana katıldı. Bazen ürkek bir biçimde Bay Wilke'yi sordu. Başka okula gittiğini duymuştu. Çok iyi biri olduğunu düşünmüştü hep. Ona, yabancı biriyle ilgili konuşuyormuş gibi baktım.

Zaten öyleydi.

Hiyam ve ben birlikte Sanat Değerlendirme dersine düştük. Okuldan sonra onunla takılmak isteyip istemediğini sorduğunda, suratına yüksek, soğuk bir kahkaha attım ve bir an gerçekten incinmiş gibi göründü. Sonra da gülümseyip hem alay eder hem de takdir eder bir tonla, "Seni sürtük," dedi.

Arada bir koridorlarda Wesley'nin yanından geçtim. Başını kaldırmadı ama dikkat çekmemek için fazla uzundu. Ona baktım ve hiçbir şey hissetmedim. Ne nefret, ne pişmanlık. Sadece soluk, gri bir duyarsızlık.

Hiyam daha yüksek miktarda kokain için bana baskı yapıp durdu. Ona hayır dedim. Gary beni buna hazırlamıştı: yakalanırsam, temin etme değil, bulundurma suçuyla yargılanmak istiyordum. İkisi de suçtu ama sabıkası temiz olan birinin uyuşturucu bulundurması büyük olasılıkla sadece gözaltıyla sonuçlanırdı. Üç buçuk gramdan fazla olan her şey temin etme gibi görünecekti. Üstelik bana, o kadar çok mal verecek kadar güvenmiyordu.

Restoranda buluştuğumuzda bana, “Sen akıllı bir kızsın, tatlım. İşte bu yüzden sana güvenmiyorum. Beni soyup ortadan kaybolabilirsin ve bundan kurtulabilecek kadar akıllısın,” dedi.

Ürünü hakkında ne düşündüğümü sordu ve ona bir fikir olmadığını söyledim. Kullanmadım. Kaşları kalktı.

“Çok akıllı bir kız,” dedi.

Artık ikiyüzlü öğretmenim gittiğine göre, torbacılık yapmayı bırakabilirdim. Hiyam bir tehdit değildi. Bir tarafım da, boş versene, diye düşündü. İş başvurularımın hiçbirinden cevap almamıştım. Ailesi zengin olan, pahalı kamerasıyla beni gözetleme lüksüne sahip olan Wesley iş bulabilmişti. Her şey boktan bir durumdaydı ve annem üniversite paramı çalmıştı. Evren sürekli bana nahoş seçenekler sunup duruyor gibiydi. Belki de kabul etmemin zamanı gelmişti.

Korkunç bir an için, annemin neden bazı seçimler yaptığını anlayabiliyordum. Hayat bazen artık, kahretsin, başka bir yolunu bulacağım, diyene kadar üstünüze çuvalla bok atmaya devam eder.

Derslerime girdim, karlarla kaplı, içten içe çürüyen kasvetli kahverengi manzarayı izledim. Onunla birlikteyken, kış mevsimi parlaklık, ışıltı ve gökyüzünden yağın kuştüyü kar taneleriyle oldu. Artık çürük, pis ve sıradandı. Paslı, çürümüş ve sonsuz gri.

Son sınıfta yapmayı beklemediğim şeyler:

Torbacı olmak.

Anneme dönüşmek.

Hayatımın aşkını bulmak ve kaybetmek.

Bir cumartesi, alt kata indiğimde Wesley oturma odamızdaydı.

“Neler oluyor?” dedim.

“Tatlım,” dedi annem, “özür dilemek istediğini söylüyor.”

“Maise,” dedi Wesley.

Geri, odama doğru çıkmaya başlamıştım. “Ne,” dedim. Soru değildi. Tırabzan elimin altında gıcırdadı.

“Benden nefret etmekte haklısın. Yaptığım yanlıştı, tamam mı? Gerçekten çok yanlıştı. Üzgünüm. Konuşabilir miyiz, lütfen?” Annem durmuş, ilgiyle bizi dinliyordu.

“Burada dizi çevirmiyoruz,” diye çıkıştım. “Git kendini başka yerde eğlendir.”

Gözleri tehlikeli bir biçimde kısıldı ama Wesley'nin yalvaran bakışları onu yatıştırdı. Mutfağa doğru gitti.

“Konuş o zaman,” dedim.

“Burada mı?”

“Odama gelmek ister misin? Saçımı okşayıp, bana sarılmak ve her şeyin yolunda olduğunu söylemek ister misin? Ne söyleyeceksen söyle işte.”

Wesley kalm yünden paltosunun içinde rahatsız bir şekilde omuz silkerken, yüzünü buruşturdu. “Bak, bahanesi yok biliyorum, tamam mı? Fakat üzgün olduğumu ve çok kötü hissettiğimi bilmeni istiyorum.” Sesini alçalttı. “Seni kullandığını düşündüm. İncittiğini. Sanırım öyle görmek istedim ve senin de böyle görmeni sağlamaya çalıştım. Yanlış yaptım ve üzgünüm, Maise.”

Merdivenler boyunca devam eden duvar kâğıdına baktım. Normal ailelerin evlerinde, orada fotoğraflar olur. Anne ve Baba. Nine ve dede. Çok sevilen kız evlat. Bizim duvar kâğıdımızın üzerinde sarımtırak bir sigara dumanı katmanı vardı.

“O gece neden karnavaldaydın?”

“Yaz işi. Dart oyununa bakıyordum.”

Güldüm. Büyük olasılıkla ona doğru bakmış ama umursamamıştım bile.

“Bana neden söylemedin?” dedim ona bakarak. “Evan olduğunu en baştan beri biliyordun.”

Onu hâlâ Evan olarak düşünüyordum. Google’a göre ikinci ismi buydu.

“Bilmiyorum.” Wesley iç çekti, yanakları şişip söndü, alnının üstündeki saçları uçtu. “Çünkü senin sırrındı. Bana senin söylemeni istedim. Bana bu konuda güvenmeni istedim.”

“Güvenimi hak etmedin,” dedim.

Merdivenlere doğru baktı.

“Tartışacak çok şey var. Çalışmam gerek.” Wesley eliyle yanaklarını sildi.

Aman Tanrım. Gerçekten ağlıyor muydu?

Derin ve titrek sesiyle merdivenlere bakarak, “Haklıydın,” dedi. “Benim tek arkadaşım olduğunu söylediğinde haklıydın. Ailem dışında değer verdiğim tek kişi sensin. Bana tekrar güvenmeni beklemiyorum ama üzgünüm. Seni özlüyorum. Annem de seni özlüyor. Çok sinirliydi. Merak etme Bay Wilke’den bahsetmedim ama ne kadar aptal olduğumu milyon kere söyledi.” Burnunu çekti. “Keşke yaptıklarımı geri alabilsem. Özel hayatını herkesin gözleri önüne serdim. Seni kurtardığımı düşünüyordum ama sadece lanet bir sapık gibi davrandım. Çok kötüydü. Biliyorum. Üzgünüm.”

Nihayet başını kaldırdı ama bana değil, sadece tırabzana bakabildi. Gözleri dolu doluydu, yanakları ıslaktı.

“Bu bir bahane değil ama haklısın. Senden daha küçüğüm, Maisie. Çok daha küçük. Sen benden çok öndesin. Ne seni incitmek ne de onunla aranı bozmak istemedim. Geri zekâlı çocuğun tekiyim.”

Yutkundu, âdemelması inip çıktı.

Ben de yutkundum. Boğazım ve gözlerimin arkası ger-

gin, sıkışmış gibiydi. “Siobhan sana aptal dememiştir. Onu tanıyorum. Büyük ihtimalle yaptığın şeylerin aptalca olduğunu söylemiştir.”

“Ben de aynısını söylemedim mi zaten, seni ileri zekâ?” diye çaresizce mırıldandı.

Ona baktım. “Hayır,” dedim ve gülmeye başladım. “Söylemedin, seni üzgün pislik.” Kahkaham geldiği hızla söndü. “Evan’la aramı bozmadın. Onunla ilgili haklıydın.”

Wesley nihayet bana baktı.

“O olduğunu sandığım kişi değil. Ve sanırım ben de düşündüğüm kişi değilim.” Başımı salladım. “Benim kim olduğumu biliyor musun?”

“Kimsin?”

“Seninle aynı kişiyim. Geri zekâlî çocuğun tekiyim.”

Yavaşça, birkaç hafta içinde, Wesley’yle tekrar konuşmaya başladık. Birlikte öğlen yemeği yedik, bazen karlarla kaplı tarlalarda kilometrelerce yürüdük. Mezuniyet sonrası planlarımızdan bahsederken nefeslerimiz bizi beyaz sis dalgaları gibi takip etti. Siobhan, Sevgililer Günü kutlaması için beni akşam yemeğine davet etti ve ağlamamaya çalışarak kendimi kollarına bıraktım. Evan hakkında tek bir kelime etmedi ama her şeyi anladığını biliyordum ve sadece onu, bir öğretmenle olan ilişkisinden sağ çıkan bu mükemmel insanı, görmek bile bana yeterliydi.

Şampanya bardaklarımızı kaldırdığımızda, “Bitmeyen tek sevgiye,” dedi. “Aile ve arkadaşların sevgisi.”

Boş kadehimi onların kadehleriyle tokuşturdum.

Hiyam’ın küstahlığı sınır tanımıyordu.

“Bahar tatili için büyük planlarım var, O’Malley,” dedi. Sanat Değerlendirme dersinde en arkada oturmuş, zilin çalmasını bekliyorduk. “Benim için bunu halletmen lazım.”

Dirseklerini sandalyemin arkasına koyup kulağıma doğru eğildi.

“Bana bir kilo ayarla.”

Kahkahalara boğuldum. “Çok komiksin.”

“Tamamen ciddiym,” diye tısladı, çenemi tırnağıyla sıyırarak. “Ne kadar pay alacağının farkında mısın? Tuhaf erkek arkadaşınla Hollywood’a taşınabilirsin.”

Wesley’yi tuhaf erkek arkadaşım olarak adlandıracak kadar ileri gitmişti.

Arkamı döndüm. “Bunu yapacağım hiçbir gerçek, paralel veya başka türlü bir evren yok. Hayal kuruyorsun.”

“Hayal kırıklığına uğradım, O’Malley. Bu bok çukurundan kurtulma şansının sana cazip geleceğini düşünmüştüm.”

“Cazip geliyor ama o kadar paran olduğuna bile inanmıyorum.”

Yüzü kurnaz ve sinsi bir hal aldı. “İşte burada yanılıyorsun.”

“Doğru ya. Baban hesabından bir anda yirmi bin çekmene izin verecektir tabii.”

“Yıllardır küçük miktarlarda para çekiyorum. Otuz binim var ve haberi bile yok.”

Gözlerimi devirdim. “Her neyse. Yaralı Yüz fantezilerin için hayatımı riske atmayacağım.”

“Bu konuyu tekrar düşünmelisin,” dedi bana doğru uzanarak. “Aksi takdirde, anlaşmamızın iyi çalışıp çalışmadığı hakkında ben tekrar düşüneceğim.”

Donuk bir şekilde gözlerine baktım. “Gitti. Onu aylardır görmüyorum. Tehdidinin benim için hiçbir önemi yok.”

“Onun hapse girmesinden bahsetmedim,” dedi Hiyam gülümseyerek. “Ben senden bahsediyorum.”

Su kulesinin üstündeki sandıklarda otururken Wesley’ye, “Hiyam bana yine şantaj yapıyor,” dedim. “Beni polise vermekle tehdit ediyor.”

Şantaj ve torbacılık dahil, Evan’la olan her şeyi ona anlattım. Yargılamadan dinledi. Harika bir film olabileceğini söyledi. Katılmadan edemedim. Saatlerce film isimleri düşündük. Kar Küresi Şehri. Her Gece Yanan Işıklar. Öğretilemez. Bu, bir nevi beni takip etmesinin cezasıydı; uzun süredir sakladığım sırrı anlamak. Ağlamamı, gülmemi, öfkelenmemi, iç çekmelerimi dinlemek. Nihayet beni

tanıyan, bunun hayatımın ne kadar büyük bir kısmını tükettiğini bilen biriyle açık açık konuşabilmişim. Artık aylardır Evan'ı görmediğime ve teninin verdiği hissi, bende yarattığı kimyasal trans halini unutmaya başladığıma göre, en çok özlediğim şey sadece onunla vakit geçirmektir. Birlikte film izlemeyi. St. Louis'de yürüyüp, film karakterleri gibi davranmayı. Sabaha kadar yatakta sohbet etmeyi. Arabada veya sinemada sessizce otururken bir anda komik bir şey görünce birbirimize bakmamızı ve gülümsememizi. Sınıfta yaşamak zorunda olduğumuz absürd hayatlarımızın arasından birbirimize bakışımızı ve o gece birbirimizin kollarında olduğumuzu bilerek iç çekmemizi.

En çok da sıradan şeyleri özlemişim. Küçük ama benim için değerli olan ayrıntıları.

Wesley, ayrılmamıza rağmen neden hâlâ Claddagh yüzüğünü taktığımı sorduğunda, bunu daha yeni fark ederek yüzüğe doğru baktım. Çıkardım ama cebimde tutup, bir tılsım gibi zaman zaman ona dokundum.

“Alıcı kendisiyken nasıl seni polise şikâyet edebilir ki?” dedi yüzüme doğru karanfilli sigara dumanını üflerken.

Ayakkabımla ağaç dallarının üzerindeki buzları ezdim. O kadar soğuktu ki kirpiklerimi her an rüzgârla uçup gidebilecek buz saçakları gibi hissediyordum. “Bilmiyorum ama bundan kurtulmam lazım. Sıkı Dostlar filminin içinde gibiyim. Bu benim hayatım olmak için fazla ciddi, Wesley.”

Dünya buradan üst üste beyaz katmanlardan oluşuyor gibi görünüyordu: beyaz zemin, beyaz gökyüzü ve birer inci

gibi sessizce parlayan bulutlar. Zeminde kırılmayı bekleyen kristal bir gerilim vardı; altında gömülü kalan her şey dışarı çıkıp, tekrar nefes almak istiyormuş gibi. Aynı his benim için de geçerliydi. Beni saran bu buz katmanından ve donmuş gözyaşlarından bıkmıştım. Dışarı çıkmak istedim. Güneşi tekrar hissetmek istiyordum.

Wesley seçmeli ders olarak Bilgisayar Animasyonu almıştı. Artık gözüne yapışmış kamerası yoktu, sürekli dizüstü bilgisayarını taşıyor, kinetik tipografiyle uğraşıyordu: Görsel bir şiir gibi çözülen, birleşen, katlanan yazılar. Benden ve takip olayından dolayı odak değiştirdiğinden emindim. Dünyaya kamera lensinin arkasından bakmayı özlediğini biliyordum.

“Hey,” dedim. “Aklıma bir fikir geldi.”

“Gözlerinde o çılgın İrlandalı pırıltısı var.”

En iyi Gary Rivero taklidimi yaparak, ona doğru eğildim. “Tam sana göre bir iş var, tatlım.”

“Maise, senin arkadaşını ama uyuşturucu ticaretine karışmak istemiyorum.”

“Hayır,” dedim. “Özel yeteneğine ve ekipmanına ihtiyacım var. Ve en önemlisi de, takipçi sapık hallerine bürünmene.”

Farkında olmadan omuz silkti. “Aklında ne var?”

Mart ayı. Kabul mektupları. Özel banka hesabımda büyüyen küçük bir miktar para. Özgürlük ve Güney Kaliforniya güneşi hayali.

Ve daima cebimde, tenimde, aklımın bir köşesinde duran o boşluk. Parmağımla doldurduğum o küçük yuvarlak boşluk. Kaburgalarımın çıkıntılarına yayılmış kızıl lekeler.

Bu hissi ifade etmek için kullanılabilecek sözcükler vardı ama hiçbirisi hücrelerime kadar yayılan o derin acıyı tarif edemezdi. Beni içten içe tüketen bir kara delik gibi içeri doğru çekiyor, kemiklerimi o gece Gravitron'da olduğu gibi ağırlaştırıyordu. Kendi içime çökeceğimi zannederken beni çekenin o olduğunu anladım. Tenim esneyip gerildi. Kalbim kaburgalarımın doğru çarptı. Karlara uzandım ve yıldızları izledim; yeryüzü bile beni tutabilecek kadar güçlü değildi. Daha büyük bir güç beni kendine doğru çekti. Çekti. Ve çekti.

Liseden çok, bir roket firmasının binasına benzeyen tuhaf bir yapısı vardı; açılan kanatlar gibi gökyüzüne doğru uzanan çelik direkler. Kampüs çok büyüktü ve aradığım arabayı bulana kadar neredeyse yarım saat yürüdüm. Yün tayıtım, eteğim ve hafif paltomla üşüyordum. Arabanın camındaki yansımamı gördüm: Yüzümdeki çok çıkıntılı kemikler, keskin ve hafif mor gözaltılarım. Doğru düzgün yemek yememekten. Yeterince uyumamaktan. Soğuk içime işliyordu çünkü kemiklerimle derim arasında, örümcek ağları gibi uzanan tepkisiz sinirlerimden başka hiçbir şey yoktu.

Yüzyıl önce yaptığım gibi arabanın kaputuna oturdum.

Çocuklar bağrışıp gülüşerek park yerinde dolaştılar. Aşırı beyaz dişleriyle bir esmer bir de bronz tenli iki amigo

kız geçip gitti. Yaşasın Terriers, diye düşündüm.

Etrafına bakmıyordu ve dibime gelene kadar beni fark etmedi bile.

Şaşkın ve gevşek bir halde durduğunda, içindeki gerginlik yavaşça azalmıştı. Kot pantolon, gömlek, ceket. Tıraş olmuştu ve saçları eskisine göre daha kısaydı. Rüyalarımda gördüğüm o yüz.

Bana doğru yürürken yutkundum. Gözlerini benimkilerden ayırmadı. Yaklaştıkça giderek daha da afalladı ve saçma bir şekilde beni tanımadığını düşündüm ama çantasını yere atıp kollarını açtı ve ben de yerimden kalkıp ona sarıldım. Bir süre öyle durduk. Gözlerim kapalıydı. Derin nefesler alarak tanıdık kokusunu içime çektim. Göğsümün üstünde şişip inen göğsü sıcacıktı ve beni kemiklerime kadar ısıttı. Tekrar hareket etmek istemedim.

Birkaç sonsuz dakikadan sonra geri çekildi ve o şaşkın ifadesiyle bana baktı.

“Selam,” dedi yumuşak bir ses ve yarım bir nefesle.

Hayatımın son üç ayı havaya doğru yükseldi ve sis gibi dağıldı.

“Merhaba,” dedim.

Hafifçe saçıma dokunup elini çekti. Tekrar beni kendine doğru çekti ve sonra geri çekilip yüzüme dokundu. Nasıl davranacağını, sınırlarını nasıl çizeceğini bilemiyor gibiydi.

Cevabı: zaten öyle bir şey yoktu.

Ön koltuğun kapısını açıp bana baktı ve içeri girdim. Çantasını alıp gelirken tekrar gözlerimi kapattım. Araba tıp-

kı onun gibi süet ve sönmüş mum kokuyordu. Ev gibi.

Dramatik bir şey söyleyene kadar ağlamamak için kendime söz vermiştim ama sözümde duramayacak gibiydim.

Evan hâlâ şaşkın, şok olmuş, afallamış bir halde arabaya binip yüzüme baktı. Bana doğru uzandı.

Sonraki on dakika boyunca gözlerim çıkana kadar ağladım, ceketine sarılarak, “Ceketini mahvettiğim için üzgünüm,” dedim ve o güzel nazik gülüşüyle bana bakarak, “İstediğini yap, senindir,” dedi. Bu davetini kabul ederek daha da çok ağlamaya başladım.

Deli gibi ağlarken cesur davranmak nedense çok daha kolaydır. Gözyaşlarım dinince yüzümü bir mendile gömdüm, her şey milyon kat daha tuhaflaştı. Neden burada olduğumu tamamen unutmuştum. Tek istediğim, tek ihtiyacım olan şey onu görmek, biraz dokunmaktı; varlığından emin olmak istiyordum. Görev başarıyla tamamlandı. Sırada ne vardı?

Evan bunu hissetmiş gibi motoru çalıştırdı.

Bir süre amaçsızca sürdü ve şaşkınlıkla bana bakmaya devam etti.

“Kahve içmek ister misin?” dedi.

Yavaşça kafa salladım. Anlamlı bir göz teması.

Bakışlarını benden ayırmadı. Sonra da yola doğru çevirip öyle kaldı.

Arabasını bir apartmana çekti. Arkasından merdivenleri çıktım. Konuşmadık. Soluk beyaz duvarlar, yerde duran kutular... Evde yaşam belirtisi yoktu. Doğrudan buzdola-

bına gidip iki şişe bira çıkardı ve ben karşısındaki tezgâha yaslanırken, o da oraya yaslandı. Birer yudum alıp masaya bıraktık ve mutfağın ortasında buluştuk. Yüzümü ellerine aldı, başparmaklarını elmacikkemiklerime bastırırken beni öylece tutup hafif hafif öptü.

Sonra durdu ve bana baktı.

Üç ayda, damarlarımda tatlı bir telaşla pompalanan kanın nasıl hissettirdiğini unutmuştum. Sadece belli yerlerde değil, iliklerime, kafa derime, ayak parmaklarıma kadar tüm vücudumda hissettiğim canlılığı. Onca kokaini ben içmişim gibi hissizleşmişim. Evan bana dokunduğunda, bileklerime sürünen yumuşak yünü, kollarımda diken diken olan tüylerimi, bir yara bandını kaldırmış gibi dikkatle ceketimin düğmelerini açan ellerini hissettim.

“Bekle,” dedim. “Hayır.” Ellerini çekti.

Tanrım, ne yapıyordum? Neydi bu? Bir adım attım, mutfaktan çıkıp dairede gezinmeye başladım. Sanat olmayan bir sanat galerisi gibiydi. Işık ve gölgelerin geometrik şekilleri beyaz duvarlara ve parkelere vuruyordu. Her odayı gezip yaşam izleri aradım. Yatak odasındaki halının üstünde bir şilte. Pencereilerin önünde dizili bira şişeleri. Şampuan, diş fırçası, jilet. Aynadaki yansımanın dudakları şiş ve kırmızı, kirpikleri yaşlıydı ve burada olan her şeyden daha canlı görünüyordu.

“Görmek istediğin bu mu?” dedi Evan arkamdan. “Yaşamımdan kalan iskelet mi?”

Arkamı döndüm ve yanından geçtim. Ayak seslerim

boş odalarda vahşice yankılandı. Çok yüksek sesle konuşsam camlar kırılabilirdi.

“Buraya seni üzgün görmek istediğim için gelmedim,” dedim.

“O halde neden geldin?”

“Bilmiyorum.” Tekrar ona döndüm, ellerimi kaldırdım. “Nasıl olduğunu görmek için. Yeni işini sevip sevmediğini görmek için.”

“Seni unutup unutmadığımı.”

Evet. “Hayır.”

Bir adım daha yaklaştı. Yüzünde boş bir ifade vardı, sözcükleri yumuşak bir hırıltı gibiydi. “Seni unutmadım. Her gece rüyamda seni görüyorum. Sadece sesini duymak için lanet bir videoyu tekrar tekrar izliyorum. Bu seni mutlu ediyor mu? Umursadığımı kanıtlıyor mu?”

İlk defa bana bu kadar sinirlenmiş görünüyordu. Sırtımı dikleştirdim, geri durmaya niyetim yoktu. “Hayır, mutlu değilim. Perişan haldeyim. Şaka gibi bir hayatım var.”

Yürüdü, biraz volta attı, geri geldi.

“Yapma bunu,” dedi. “Kafamı karıştırmak ve oyunlar oynamak için gelme buraya. Birinin sevgisini onu terk ederek ölçemezsin.” Durduğu yerde sallandı, parmakları açılıp kapandı. “Bitirmek senin için kolaydı. Çok kolaydı. İşin aslını bilmesem, beni kullandığını düşünecektim. Bir yetişkin olma oyununu oynayıp eğlendin ve işler zorlaşınca korkup kaçtın.”

Yumruğum paltomun cebinde titriyordu. “Kaçmadım. Hiçbir yere gitmedim. Giden sensin.” Keyifsizce gülmeye

başladım. “Ve en başından beri zor ve korkunçtu, Evan. Wesley haklıydı. Bunun nasıl berbat bir şey olduğunu gördü.”

Evan da güldü, onun gülüşü soğuktu. “Nasıl yetişkin ilişkisi yaşandığını bilmediğini söyledin. İşte ilk dersin, Ma-ise. İşler güçleşince kaçıp gitmezsin.”

“Dersini öğrencilerine sakla. Artık öğretmenim falan değilsin.”

Hararetle birbirimize baktık, mutfağın sıcak ışığı aramızda parlıyordu. Alacakaranlık, apartmanı derin bir gölgeye hapsedti. Arabam olsaydı çekip giderdim. Taksi çağırmak o kadar dramatik değildi.

“Ne yapıyoruz biz?” dedi birdenbire, sert bir fısıltıyla.

“Aptallık yapıyoruz,” dedim.

“Evet.”

Cebimde duran yumruğumu açtım, yüzük parmaklarımdan kaydı. Parmağımda bıraktığı pürüzsüz ize dokundum.

“Açlıktan ölüyorum,” dedi Evan. “Akşam yemeği yiyelim mi?”

“Evet.”

Karton kutuları masa olarak kullanarak oturma odasındaki battaniyenin üstünde Çin yemeği yedik. Lambayı kuttudan çıkarması gerekmişti. Bir paket etli erişte yemeğini bölüştük ve biralarımızı bitirip birkaç şişe daha açtık. Bana şişeyi uzatırken elime dokunup kolumun titremesine sebep olması dışında karışıklı oturup, birbirimize hiç dokunmadık. Güvenli konular: yeni dersi (ilginç, çoğunlukla sahne korkusunu yönetmek hakkında), benim yeni dersim (sıkıcı,

çoğunlukla sıkıntıyı yönetmek hakkında). Hiyam’la “arkadaş” olmanın ne kadar gülünç olduğunu söyledim ve o da bana yeni öğrencilerinden bahsetti; bir tanesi Wesley’nin tıpatıp aynısıymış. “Belki de şimdi dışarda bizi gizli gizli filme alıyordur,” dedim ve gülerek panjurların arasından bakarken eli bacağıma hafifçe değdi. Kolayca, zorlamadan güldük. Çok absürddü. Başka bir seçenek yoktu. Artıkları mutfağa götürdük ve mutfak lavabosunda ellerimi yıkarken Evan arkama gelip saçlarıma doğru nefes aldı. Hareket etmedim. Tenimde soğuk su, boynumda nefesi. Omurgamdan beynime doğru bir elektrik dalgası yayıldı. Ona döndüm, başımı kaldırıp beni öptü ve ıslak ellerim iki yanıma düşerken, öpmesine izin verdim. Göğsümü gergin ve ağır hissettim. Geri çekildi, ellerimi kurulayıp onu tekrar, daha sert öptüm. Bira ve bademli kurabiye. Titreşen floresan lamba, ayakkabılarımızın altına çarpan muşamba. Buzdolabına çarpan kürekkemiklerim. Öpüşmemiz yoğunlaştı ve aynı anda durup geri çekildik.

“Ne yapıyoruz biz?” dedim.

“Aptallık yapıyoruz.”

Sesi içten gelmedi. Yutkundum.

“Eve gitmeliyim,” dedim, kalmamı iste, diye düşünerek.

Hiçbir şey söylemedi.

Takside yüzüğü öylesine sert bir şekilde kavradım ki kemiklerime kadar gömüldüğünü hissettim. Telefonum titrediğinde eve yaklaşmışım.

Bu hafta sonu bana gel, diye mesaj attı.

Hemen, tamam, diye yanıtladım.

Cumartesi öğleden sonra oraya gittiğimde, Evan ve Park ön kapıdan yukarı bir kanepa taşıyordu.

Koşup kapıyı tuttum. Evan sadece merhaba dedi ama Park sırtıp göz kırptı. Onları merdivenlere doğru yönlendirdim. Park uzandı, sıkıntıdan biraz kestirir gibi yaptı, sonra da birdenbire kalkıp, kanepenin bir kenarıyla ağırlık çalışmaya başladı ve güldüm.

“Şov yapma,” dedi Evan nefes nefese.

Daire artık gerçek bir ev gibi görünüyordu: masalar, sandalyeler, çerçevelenmiş posterler. Evan mobilyalarını bir süre depoda tuttuğunu çünkü burada ne kadar kalacağından emin olmadığını söyledi. Bir anda birbirimize baktık ve sonra bira almak için mutfağa gittim.

İkisi de orada içinde tozlar uçuşan güneş ışığının altında, terli tişörtleri üstlerine yapışmış halde durup biralarını kafalarına diktiler ve ben de bir kutunun üstüne oturup takdir eden gözlerle onları izledim. Park güldü ve damarlarını ortaya çıkaran vücut geliştirici pozları verdi, sonra da duş yapmaya gitti.

“Demek burada kalıyorsun,” dedim Evan’a.

“Henüz emin değilim ama sanırım sadece hayatta kalmaya çalışmak yerine bir süre burada gerçekten yaşayacağım.”

Şişemden bir yudum alarak başka tarafa baktım. Diğer elim cebimde, yüzüğü sıkıyordu.

Park bir asker gibi duş yaptı. Üç dakika içinde giyinmiş ve hazır bir şekilde çıktı. “Bir gömleğini aldım, E,” dedi. “Bana daha çok yakıştı zaten.”

Evan ve ben gülümseyerek birbirimize baktık. “E” ona yakışmıştı. Hem eski hem yeni.

Park, St. Louis’e gitti ve günün çoğunu Evan’ın yerleşmesine yardım ederek geçirdim. Tüm gün, söyle ona, diye düşündüm. Fazla rahatlamamasını söyle. Ona gideceğini söyle. Fakat yapamadım. Eski rahat hallerine geri dönmeye başlamıştı; beklenmedik anlarda beni yakalayan gülümsemesi içimde bir şeylerin kaskatı kesilmesine sebep oluyordu. Güneş battı ve lambalara dokunmadık. Alacakaranlığın son demlerinde kanepeye oturup, kan kırmızısının kobalt mavisine dönüşünü izledik. Başımı Evan’ın göğsüne koydum; o nefes alıp verdikçe, hafif dalgalarla savrulur gibi başım yavaşça hareket etti.

“Bunun bir başlangıç mı yoksa bir son mu olduğunu çıkaramıyorum.” dedi.

“Hangisi gibi geliyor?”

“İkisi de.”

Margarita pizza siparişi verdik, şarap içtik ve yere oturup dizüstü bilgisayarından indie filmler izlemeye başladık; ta ki izlemekten çok öpüşmekle ilgilenmeye başlayana kadar. Rahat, bir yerlere gitmeyen, yavaş, hafif ve tatlı bir öpücüktü. Sanki fısıldaşırken yanlışlıkla dudaklarımızı birbirimize sürtüyormuşuz gibiydi.

Ben önünde eğilip bacaklarımı beline dolarken, “Neden

beni terk ettin?” dedi. Odadaki tek ışık bilgisayarından çıkıp yüzümüze vuran mavi parlaklıktı. Saçım boynuna dolandı.

“Çünkü bizi, herkesin gördüğü gibi gördüm. Senin için sadece bir tipten ibaret olduğumu düşündüm. Öğrenci. Genç kız.”

“Öğretmen,” dedi kendisi için. “Olgun erkek.”

Başımı salladım, saçlarım dalgalandı. “Neden gitmeme izin verdin?”

“İstemedim.” Sesi bir fısıltı kadar yumuşaktı. “Devam etmemi sağlayan tüm sebeplerim bencilceydi. Ve ne zaman kendimi güçsüz hissetsem, Wesley’nin filmini izledim ve sana yaptıklarımı gördüm.”

“Bunu sen yapmadın. İçinde bulunduğumuz durum yaptı. İkimize de.” Yutkundum. “Kötü olduğundan çok, iyiydi, Evan. Çok çok daha iyiydi.”

Yüzümün bir yanını okşadı, kolunun gölgesi üzerimizde hareket etti. “Neden geri geldin?”

Çünkü seni seviyorum, diye düşündüm. Ama birkaç ay sonra tekrar gideceğim. Ve bu kez dönmeyeceğim.

Ona söyleyecektim. Gerçekten. Fakat beni kendine çekti, öptü ve yavaşça, aynı hafiflikle gömleğimi çıkarıp attı. Sonra da taytımı indirip kendi gömleğini çıkardı ve fermuarını açtı. Aleti avcumun içinde sert, sıcaktı ve tüm eski hisler bir anda geri geldi, sertliği içimde ani ve yoğun bir titreşimi tetikledi. Ona dokunmama izin verdi, gözleri kapalıydı, güzel bir şeyden feragat etmiş gibi baygın bir inilti çıkardı. Transta gibiydim. Onu istiyordum ama aynı

zamanda bedenimin dışında, olanları dışarıdan izliyor gibiydim. Tek gördüğüm benim bedenimdi. Onun üstündeki vücudum, ayrılan bacaklarım, onu içime aldıkça omuzlarına batırdığım parmaklarım. Acı dolu ve bir tür dayanılmaz rahatlama içeren bir ses çıkardım çünkü bunu çok özlemiştim. Düzüşmekten ziyade, bir acıyı dindirmek gibiydi; onu içimdeki o yaralanmış, hassas yere almak. Üzerinde yavaşça hareket ettim, çıplak dizlerim soğuk ahşap zeminin üzerinde yandı. Kot pantolonu hâlâ üstündeydi ve kasıklarımın iç tarafına süründü. Bilgisayar gölgelerimizi duvara yansıttı ve başımı çevirip bedenimin ince, kıvrımlı hatlarının onunkine karışmasını, omurgamın kıvrılmasını, saçlarımın siyah bir örümcek gibi kaymasını ve savrulmasını izledim. İçimde çok kalın ve çok aşırıydı. Tenimin sınırlarını zorluyordu. Bedenimin dünyayla buluştuğu, gerçekliğin kurguyla karıştığı uç noktama kadar zorlandım ve tekrarlayan boşluk, doluluk, acı ve rahatlama hisleri dışında artık kim olduğumdan emin değildim. Uzun süredir kendimi kontrol etmemiştim, tatmin olurken komik bir şaşkınlık ifadesiyle ona baktım. Yüz ifadesi huzurlu ve hülyalıydı; tek değişiklik boşalırken kalçalarımı sıkan elleriydi.

Hareketsizce birbirimize baktık. Ortamızda patlayan bir flaş çıplak göğsünü yardı ve parlak bir yara bıraktı. Minik bir elmas. Sonra bir tane daha. Ve bir tane daha.

“Maise,” dedi, ıslak yüzüme dokunurken.

Durduramadım. Onu iterek kendimi uzaklaştırdım ve bacaklarımı katladım. Kasıklarımın arasından bir sıcaklık

akıp gitti. Ellerimle yüzümü kapattım. Oturdu ve beni kendine çekip sarıldı. Bir süre sonra alnımın ortasından başlayıp saçlarıma yayılan sıcak bir nokta hissettim ve onun da ağladığını fark ettim.

Sonrası farklıydı. Onu öpmeden iyi geceler diledim ve yeryüzü yıldızların altında dönerken, gölgelerin odadaki titreşimini izleyerek kanepede uyumaya çalıştım ama sabah ikide hâlâ uyuyamayınca sessizce yatak odasına doğru ilerledim. O da uyanıktı, karanlıkta oturuyordu. Solgun ışık, panjurların arasından ışıktan bir nefes gibi süzülüyordu. Şilteye çıktım ve dokunmadan yanına oturdum. Ayaklarımız yan yanaydı.

“Uyuyamıyorum,” dedim.

“Ben de. Sürekli senin orada oluşunu düşünüyorum ve keşke burada olsan diye umuyorum.”

Minik ateşböcekleri göğsümün içinde kanat çırpı. Kalbimin minyatür bir kırmızı ışık gibi yanıp söndüğünü hayal ettim.

“Dileğin gerçek oldu,” dedim. Yavaşça ayağını tekmeledim. “St. Louis’teki taşları hatırlıyor musun?”

“Oregon Yolu’na ilk gelenler gibi davranıyorduk.”

“Tüm mermilerini ve yiyeceğini kaybettin. Öküzleri yemek zorunda kaldın.”

“Evet, ama dizanteriden öldün.”

Güldüm. “Zorluklarla yaşa, genç öl, arkanda iğrenç bir ceset bırak.”

O da benim ayağımı tekmeledi. “Üniversitelerden haber var mı?”

Derin bir nefes al. Onunla yüzleştim.

“Güney Kaliforniya Üniversitesi’ne girdim.”

Evan dimdik oturdu. İnanamaz bir halde gülerek bana döndü, eli benim elimi buldu ve acıtacak kadar sıktı.

“Aslında bir sürü üniversiteye kabul edildim,” dedim. “Wesley de öyle. Güney Kaliforniya Üniversitesi’ne gitmeye karar verdik.” Bir nefes daha. “Los Angeles’a gidiyorum, Evan.”

“Seninle gurur duyuyorum.” Yüksek sesli bir fısıltıyla konuştu. Gülümsüyordu.

“Ne söylediğimi duydun mu?”

“Evet, duydum.”

“O halde neden mutlusun? Gidiyorum.”

“Biliyorum.”

Elimi çektim. “Yani senin için bir sorun yok mu? Gitmem umurunda değil mi?”

Çıplak bacağıma dokundu. Üstü çıplaktı, titrek soluk ışıktaki vücudu bir heykel gibi görünüyordu. “Gitmeni umursuyorum,” dedi. “Tahmin ettiğinden çok daha fazla ama senin adına sevindim. Bu senin hayalindi, Maise.”

Öyleydi. Fakat bir hayalim daha vardı ve tamamen, kendim olduğum için sevimkti. Beden ve zihin. Kusurlar ve güçlü yönler. Korkular ve hayaller.

“En azından hem gideceğim için üzölmüş, hem de benim için sevinmiş gibi davranabilirdin,” dedim.

Güldü. “Geleceğinden feragat etmeni asla istemem. Ve zaten bunu asla yapmazsın.”

“Hayır, ama bazen birinin senden bunu yapmanı istemesi iyi gelebilir. Birinin sana ihtiyaç duyduğunu hissetmek.”

Parmak uçları kasığımda gezinirken sinir uçlarımı ısıttı. Sonra tekrar elimi tuttu; bu kez daha yumuşak. “Yaş kartını oynamıyorum, yemin ederim. Fakat inandığım bir şey var. Bir şeyi, onu bir gün kaybedeceğini bilsen bile, elindeyken tüm benliğine ve koşulsuz sevmelisin. Zaten her şeyi kaybederiz. Kayıptan kaçmaya çalışıyorsan bir nefes almanın veya kalbinin bir kere daha atmasına izin vermenin bir anlamı yoktur. Bunların hepsi biter.” Parmakları benimkileri kavradı. “Hayat bundan ibarettir. Nefes almak ve nefes vermek. İki nefes arasındaki boşluk.”

Wesleypedia bir keresinde bana, hayatımız boyunca yedi yüz milyon nefes aldığımızı söylemişti. Bu ana kadar o sayının benim için hiçbir anlamı yoktu. Artık her birini saymaya başlamıştım.

“Benimle Los Angeles’a gel,” dedim.

Evan bakışlarını indirerek gülümsedi.

“Ciddiyim,” dedim.

“Biliyorum.”

Parmaklarımı onunkilere kenetledim. “Bu gerçek bir şey. Birbirimizi hâlâ seviyoruz ve seni çok özledim, Evan. Dünyayı seninle görmeyi özledim. Bedenini, sesini, kahkahanı, gülümsemeni ve beni bir çocuk gibi hissettirmeni özledim. Korkmuş, merak dolu ve tamamen canlı.

İşte sana söylüyorum, koşulsuz, tamamen, seni seviyorum. Benimle Los Angeles'a gel. Hadi mutluluğu bulalım."

Sözcükler ağzımdan dökülürken bile tam olarak doğru olmadıklarını biliyordum. Mutluluğu bulmak için bir yerlere gitmemiz gerekmiyordu. Zaten şu an buradaydı ve eğer haziran ayında ben uçağa bindiğimde biterse, tek seçenek şu an ya mutlu ya da çok mutsuz olmaktı.

"Biraz yavaştan alalım," dedi. "Birbirimizi tekrar bulalım kısa bir süre oldu."

İrkilerek başımı çevirdim ve yüzüme dokunup kendine doğru çevirdi.

"Ama haklısın. Ben sana hâlâ aşığım."

Öpüşme yok. Hayali hoparlörlerden yayılan aşk şarkıları yok. Sadece aydınlanmaya başlayan karanlık odada yapılmış bir bildirim.

Duvara yaslandım ve tüm gece onunla konuştum. Sabah olmasını istemedim.

"Bu hafta sonu neredeydin?" dedi Wesley.

Son peynir parçasını ağzıma tıktım ve ona uzun bir bakış attım. Kafeterya kalabalıktı, bir an önce bahar tatiline çıkmayı bekleyen çocuklar kıpır kıpırdı.

"Carbondale'de," dedim. "Evan'la birlikte."

"Onunla yattın mı?"

"Evet."

Wesley gözlerini kırpmadı. "Los Angeles'a gidiyoruz değil mi?"

“Evet,” dedim ve bir yudum 7Up içtim. “Bir erkek için geleceğimden vazgeçmeyeceğim.”

“Âşık olduğun bir adam için bile mi?”

“Âşık olduğum bir adam için bile.”

Omuzlarını silkti. “Öyleyse sanırım senden daha romantığım. Gerçek aşk için geleceğimden vazgeçebilirim.”

“Bu romantiklik değil, bildiğin aptallık. Tek kariyer anlayışı ev hanımlığı olan kızlar gibi konuşuyorsun.”

“Cinsiyet rollerini saptırmayı severim,” dedi Wesley ve güldüm.

Daha sonra laboratuvarı, onu sessiz bir köşeye çektim. “Görüntüler nasıl gidiyor?”

“Gayet iyi. Hâlâ en önemli eserini bekliyorum.”

“Cuma günü,” dedim. “Yap ya da öl.”

“Yap ve lütfen ölme.”

“Şöyle olacak,” dedim Gary’ye, restoranın en arkasında otururken. “Arkadaşım kabul ederse Yvette sana borcunu ödemiş olacak ve artık ben olmayacağım.”

Gary’nin gözleri gülümserken kurnazca kısıldı. “Bunu herkes söyler, tatlım. ‘X miktarını kazanana kadar varım. X’e geldiğim anda, ben yokum.’” Bir yudum viski içti. “Öyle ya da böyle, pençelerini sana geçirir. Ya ürüne ya da paraya bağımlı olursun.”

“Ama ben farklıyım. İkisini de istemiyorum.”

“Şimdiye kadar iyi kazanç yaptın, öyle değil mi?”

“Evet, ama kullandım.”

İçkisini içerken bardağının üzerinden bana baktı. İlgisini çektiğini görebiliyordum. Benim yaşımda birinin bu kadar kendinden emin ve iş bitirici olması.

“Senin seçimin,” dedi. “Ama benimle yaz boyu çalışırsan iyi bir birikimle Hollywood’a gidebilirsin.”

Bunu biliyordum. Gerçek anlamda cezp edici bir düşünceydi. Her gece kafamda ölçüp tarttım. Hiyam, Gary ve onun gibilerden alabildiğin kadarını hortumla ve boktan işler ve daha boktan daireler için mücadele etme baskısı olmadan para dolu ceplerle Kaliforniya’ya git. Evan’a iş arayabileceği, özgürce yaşayabileceği koca bir yılı olduğunu söylesem bana nasıl hayır diyebilirdi? Fakat yapamazdım. Bu bir kestirme değil, tuzaktı. Daha çok para kazandıkça, bu pisliklerin arasına daha çok karışıyorsun. Seni de pisliklerine bulaştırırlar. Sonra bitmeyen bir blöf oyunu haline gelir, herkes birbirini Taht Oyunları misali yok etmeye çalışır ve tek seçeneğiniz tahtınızın altınızdan alınmasını beklerken bir şekilde idare etmektir. Annemin asla anlamadığı şey de buydu. Bu, kazanamayacağı bir oyundu. Kazancın, başkasının giderinden geliyor ve sonunda başka biri de senin giderinden kazanç sağlıyor. Olabilecek en iyi şey yaşamak ve takılmaya biraz daha devam etmektir.

Ya da seni o kadar derine çekmeden uzaklaşabilirsin.

“Ne yaptığımı biliyorum,” dedim.

Gary, o köpekbalığı gülümsemesini gösterdi. “Biliyor

musun, tatlım, bazen gerçekten bildiğini düşünüyorum.”

Hiyam’a göre muhafazakâr sayılabilecek, ama kusursuz bronz tenini ortaya çıkaran dekolte bir elbise giymişti, halka küpeleri parlıyordu. Takside restorana giderken, onu Park’a ayarlamayı düşündüm ve gülmeye başladım. Tam onun tipi: kocaman bir egosu olan aşırı seksi alfa kızı. İki dakika içinde onu düşürmeyi deneyecektir.

“Komik olan ne, O’Malley?”

“Hiçbir şey.”

“O halde çeneni kapatsan iyi olur, yoksa tereddüt etmeye başlayacağım.”

Yüzümdeki gülümsemeyi sildim. “Hiyam.”

“Ne?”

Doğrudan gözlerinin içine baktım. “Yarın Evan’la görüşeceğim. Ve tıpkı geçen hafta yaptığım gibi onunla çok fena düzüşeceğim.” Masum bir yüz ifadesiyle kaşlarımı kaldırdım. “Selam söylememi ister misin?”

Kaşlarını çattı. Kölenin güçlenmeye başlaması ve kendiliğinden bilgi vermesi onun için kafa karıştırıcı olmalıydı. Ondan korkacak hiçbir şeyim olmadığını anlamadı.

“Onunla hâlâ görüşüyor musun?”

“Evet.”

“Öyleyse gerçekten aranızda bir şeyler var. Sadece, ‘Becer beni Bay Wilke,’ değildi yani, öyle mi?”

“Ah,” dedim uyuşuk bir şekilde, “onu hâlâ söylüyorum.”

Ve suratına bakarak kahkahalara boğuldum.

Hiyam biraz kuşku, biraz da korkuyla, “Seni manyak sürtük,” dedi.

Restoranda oturmadan önce Quinn üstümüzü aradı, Hiyam bunu hem çirkin hem de erotik buldu. Ödünç alınmış bir garson üniforması giyen uzun boylu, siyah saçlı bir oğlanla birbirimize baktık. Klasik Hiyam, onu fark etmedi bile. O, alacağı hizmetin bir parçasıydı sadece.

“Bay Rivero,” dedim, “Sizi arkadaşımınla tanıştırayım, Hiyam Farhoudi.”

St. Louis hâlâ kış uykusundaydı, buz kaplı samanlar gibi görünen çimenler, solgun mavi gökyüzü ve kahverengi yeşil renkte, ağır ağır ama durdurulamaz bir biçimde akan Mississippi Nehri. Gökdelenler soğuk beyaz güneşi yansıtarak parlıyorlardı.

Park bizi yirmi bir yaşından küçükleri alan bir gece kulübüne götürdü ve ben Evan'ın bardağından içerken barmen arkadaşı bunu görmezden geldi. Park'ın esmer tenli ve güler yüzlü çok güzel melez bir kızla flört etmesini izledik ama kaşlarını çatarak kızın yanından ayrıldı ve yanımıza gelip kızın Evan'ın numarasını istediğini söyledi. Neredeyse boğuluyordum. Evan'ı öptüğümde, birlikte içtiğimiz viski ve kolanın tadını aldım. Beni dans pistine götürdü ve Park da bize katıldı. İkisi de benimle dans etti; Evan'ın hipnotize

edici gözleri ve ağır çekim gülümsemesiyle birlikte yavaş yavaş birbirimize yaklaştık. Park bir anda acayip kaslı kolunu belime sararak beni havada döndürdü. Evan güldü ve beni bıraktı. Bir süre yabancılarla dans ettim ve sonra Evan dudaklarını kulağıma ve ereksiyonunu popoma bastırıp, “Herkes sana bayılıyor,” dedi. Birkaç adam ve kısa saçlı bir kız bana bakıyordu, ben de onlara gülümsedim. Sıcak ve rengârenk disko ışıkları yüzümde parladı. En az viski kadar, ter ve parfüm kokusu da beni sarhoş etmişti. Çatı katma dönmek için ayrı bir taksi tuttuk. Evan beni yumuşak deri koltuğa bastırarak elini bacaklarımın arasına koydu. Soluğum kesilene kadar devam etti ve taksi şoförü bizi taksiden atmakla tehdit etti. Ona çifte bahşiş bıraktım. Merdivenlere doğru hızla ilerledik. Asansörün sesi korkudan çığlık atmama sebep oldu. Evan gülerek beni öptü ve içeri girdiğimiz anda beni kucağına alıp kendine doğru çevirdi. “Ne yapıyorsun?” dedim, “Aşk yaşıyorum,” dedi ve tekrar öpüşmeye başladık, öpücüğe odaklanmak için beni yere indirdi. Ayrıldık ve amaçsızca çatı katında gezinip yerden eşyaları kaldırdık, kıpır kıpır bir mutlulukla ışıkları açtık. Hepsi hâlâ burada, diye düşündüm. Dokunduğumuz ve hissettiğimiz her şey. Birbirimizin yanında olmak çok yoğun bir histi ve aramızda büyük objelerin olmasını sağlayarak odada dönüp durduk.

“Ya her şey bundan ibaretse?” dedi pencerelerin önünde. Yıldızsız gökyüzü iç içe geçen mavi tonlarından oluşan bir yağlıboya tablo gibiydi, parlak sokaklalar şehir boyunca ışıktan bir harita oluşturuyordu.

Kanepenin kenarına oturdum.

“Ya sahip olduğumuz tek şey buysa?” dedi bana doğru yaklaşarak. “Ya Kaliforniya’ya gidersen ve seni bir daha göremezsem?”

“Öyle bir durumda ömrümün sonuna kadar bununla ilgili filmler yaparım. Öğretmenine âşık olan, trajik bir şekilde onu kaybeden ve bir daha asla âşık olmayan bir kız hakkında.”

Kanepedeki elime baktı: Claddagh yüzüğü parmağımdaydı ve kalbi bana doğru bakıyordu.

“Neden Los Angeles’a gelmiyorsun?” dedim alçak bir sesle.

Derin bir nefes aldı. Yüzüğe doğru bakmaya devam etti. “Hayatın daha yeni başlıyor, Maise. Önünde çok şey var, pek çok yeni şey. Ve zaten yeterince alaycısın. Aksini söyleme, bu doğru.”

Ağzımı kapattım ve gözlerimi kısıtım.

Gülümsedi. “Bunu senden almak istemiyorum; kendi kendine keşfedeceğin yeni şeylerin heyecanını, dünyanın yeni ve sadece senin için yapılmış bir yer olduğu hissini...”

“Bu, gerçeğin tam aksi.” Bir anda titremeye başladım. Uzun, ağır bir ortaya çıkma anından sonra içimde büyüyen bir farkındalık hissettim. Açığa çıkarma. “Haklısın, alaycıydım. Her şeyi bildiğimi düşünüyordum. Dünyanın adi ve çığ olduğunu ve boş heyecanlardan ibaret olduğunu düşünüyordum. Bir daha, tanıştığımızda olduğum kadar bıkkın olmadım.” Kollarımı serbest bıraktım, omurgamın beni tutması-

na izin verdim. Bunca yıl o kadar alaycılığın ağırlığını nasıl taşımıştım? “Sen bunu değiştirdin. Dünyayı benim için yeni yapan sensin. Seninle tanışmasaydım üniversiteye her şeyin aynı olduğunu düşünerek gidecektim. Sert ve duvarları olan biri olacaktım...” Tıpkı annem gibi. “Ve boş. Altında hiçbir şey olmayan boş bir kabuk gibi.”

“Maise,” dedi Evan.

“Artık nasıl farklı biri olduğumu görmüyor musun? Filmimde ve beraber ve ayrı geçirdiğimiz her günde bunu görmedin mi? Dünya seninle olduğumda yeni.” Ellerini tuttum. “Ve benimleyken senin de nasıl neşelendiğini gördüm. Senin için de aynı. Birlikte olduğumuzda ikimiz de bir çocuğuz ve bu dünya da sadece bizim için var. Yani, hayır deme sebebin bu olamaz.”

“Hayır mı diyorum?”

“Evet demiyorsun.” Onu kendime doğru çektim. “Gerçekten hayatının sonuna kadar lanet Southern Illinois’de lise öğretmenliği mi yapmak istiyorsun?”

Kaşlarını çattı.

“Ve” dedim, onu kendime doğru çekip sesimi alçaltarak, “gerçekten beni her gün, güneş ışığı ve Santa Ana rüzgârlarıyla dolu evimizde, lanet Güney Kaliforniya’da becermek istemiyor musun?”

Elleri belime doğru hareket etti, gömleğimden içeri kaydı.

“Seni şimdi becermek istiyorum.”

Yap o zaman, dedim gözlerimle. Lütfen, lütfen yap.

Birbirimizi soyduk, serin hava ve sıcak ellerimiz tenlerimizin üstünde kaydı. Beni buz gibi ipek çarşafların üzerine yatırdı ve bizi hile yapmakla tehdit eden yerçekimi, nihayet istediğini yaptı. İçimde, derin, sert ve nedense sonmuş gibi hissettiren bir aceleyle hareket ederken ona sarıldım ve kendimizi koşulsuzca bıraktık. Gelecek yok, geçmiş yok; sadece sonsuz bir şimdi. Daha sonra, birlikte uzanıp tavandaki borulara bakarken, sözleri aklımdan geçti. Ya sahip olduğumuz tek şey buysa? Bu yakınlık, iki nefes arası bu boşluk, birbirimize ciğerlerimizdeki havaya tutunur gibi tutunmamız, heyecan verici ama kısa bir telaşla kanımıza karışan oksijen...

Bunlar nasıl, nasıl yeterli olabilirdi ki?

Hiyam, dev kedi gülümsemesiyle, “Bahar tatilin nasıldı?” diye sordu. “Mükemmeldi,” dedim gülümseyerek. “Senin?”

Gözlerini devirdi ve saçını savurarak pürüzsüz boynunu ortaya çıkardı. Tavana bakarak güldü. Yan tarafta oturan çocuklar ona baktı.

“Anlatılamaz,” dedi.

Çevirisi: uçana kadar çekmiş.

Gülümsemeye devam ettim ama bu gülümsemenin gözlerimde derinleşen karanlık tarafını görmedi.

“Hey,” dedim. “Bir sonraki dersin ne?”

“Amerikan Tarihi.”

“Dersi as ve 209 numaralı sınıfa gel.”

Meraklı bir şekilde eğildi. “Neden?”

“Sana bir şey getirdim,” dedim ve cebimi gösterdim. Hiyam o zengin, şehvetli kahkahasını attı. “Seni manyak.”

Dersten sonra Wesley’ye, yeşil ışık, diye mesaj attım.

Hiyam merdivenlerden ikinci kata, farkında olmadan hayatımı değiştirecek olan sınıfa doğru çıkarken bana yetti. Bir tarafım hâlâ, kapısını açıp, onu masasında gülümserken göreceğimi umuyordu. Orada, onu yiyormuşum gibi öpmüştüm ve beni tahtaya yaslayıp becermesine izin vermiştim. Tanrım, diye düşündüm. Gerçekten hayatım böyle miydi? Bir rüya gibi geliyordu. Bir film.

Karanlık sınıfta bir Evan yoktu ama arkadaki kürsüde dizüstü bilgisayarıyla oturan bir Wesley vardı. Projektör açıktı, lambası bir yıldız gibi parlıyordu.

Hiyam’ın gözleri önce ona sonra bana kaydı. Bakışları entrika ve şüphe doluydu ama korku yoktu. Henüz değil.

“Siz ineklerin bundan hoşlandığını bilmiyordum,” dedi.

“Neden hoşlandığınızı?” dedim. Çaktırmadan kapıyı kilitlemek için bir an önce içeri girmesini bekliyordum.

“Kafayı bulmaktan.”

“Hoşlanmıyoruz,” dedi Wesley imleci bir videonun üstüne doğru ilerletirken.

“Biz intikamdan hoşlanıyoruz,” dedim. “Otur.”

Hiyam öyle kendinden emin, her şeyden paçayı kurtarmaya öyle alışık ki, güldü ve Film Çalışmaları dersinde Bay Wilke’nin ilgisini çekmeye çalışmış gibi eski masasına oturup bacak bacak üstüne attı. Artık ikisi de onun en

baştan beri benim olduğunu biliyordu. Öğretmenin sandalyesine oturdum ve ayaklarımı masaya koydum.

“Ve sırada bir sonraki kurbanımız” dedim, Evan gibi. “Hiyam Farhoudi.”

Wesley oynat tuşuna bastı.

Onlarca kez izlemiştım, bu yüzden çoğunlukla Hiyam’ı izledim. İlk kare belirttiğinde imalı bir şekilde başını salladı, yüzünde yapmacık bir gülümseme belirdi.

Farhoudi rezidansı. Yılbaşı Günü. Hiyam, prenses odasındaki aynadan kokain çekiyor.

“Seni küçük pislik,” dedi gözlerini ekrandan ayırmadan.

Ekran kararır ve Wesley’nin ilk filminde olduğu gibi büyük harflerle filmin adı belirir. Ama bu filmin adı, Bağımlılık.

Hiyam’ın büyümekte olan alaycı gülümsemesi bir anda söndü.

Filmde müzik yoktu, sadece canlı ses kayıtları vardı. Hiyam’ın kahkahası. Kredi kartının cama vuruşu. Sert bir şekilde burnuna çekiyor ve sonra daha hafif hafif çekmeye devam ediyor. Kameraya gülümsüyor. Kafası o kadar iyi ki onu neden filme aldığımızı anlamıyor. Gizli banka hesabında duran otuz bini gösteriyor. Odasının her yerine sakladığı haplar ve otlar. İlğiden hoşlanıyor. Wesley’ye bana şantaj yaptığını söylüyor. Parmağını yalayıp dudağının altına beyaz tozu sürmesini izliyorum. Kameraya bakıyor ve aptal aptal, “Daha önce hiçbir erkeğin aletinden kokain çektin mi?” diyor. Kahkahalara boğuluyor.

Sonra, nihayet benim en önemli anım.

Hiyam restoranda, Wesley ve gizli kamerasını fark etmeden Gary Rivero'ya gülümsüyor ve kolumdaki mikrofon yarım kilo kokain satışını kaydediyor.

Film biter. Jenerik yok.

“Evet,” dedim bacağıma sallayarak. “Çocuklar? Düşünceleriniz?”

Hiyam metalik bir sesle sandalyesini geri ittirdi. “Otur yerine,” dedi Wesley. “Henüz bitirmedik.”

“Kes sesini,” dedi.

Sandalyemi ona bakacak şekilde çevirdim. “Yıldızımızın çıkış filmi hakkında ne düşündüğünü duymak isterim.”

“Seni aptal sürük,” dedi bana doğru hareket ederek. “Hiçbir bok yapamazsın. Babam seni mahveder.”

Bana doğru gelmesini bekleyerek orada durdum. Tüm gücün bende olduğu bilerek, kendimi bir öğretmen gibi hissettim.

“Emin değilim,” dedim hafif bir sesle. “Çünkü aynı klibi bir saat önce ona yolladık. Dönem ödevinle bana fikri sen vermiş oldun. Baban seni çok önemsiyor gibi görünüyordu. Hayatını uyuşturucularla mahvetmeni asla istemez. Kısa süre sonra ondan bir telefon alacaksın.”

“Sen,” dedi. Sadece bu.

“Dur tahmin edeyim. ‘Yaptığın yanma kalmayacak. Bunu yaptığina pişman olacaksın.’”

Bana doğru eğildi. Nefesi keklik üzümü gibi kokuyordu.

“Buna pişman olacaksın. Emin olabilirsin.”

Ben de ona doğru eğildim. “Biliyor musun, senin için üzüldüğüm, Hiyam. Bu kadar paran, fırsatın, her şeyin var ve ne kadar acınacak haldesin. Hiçbir şey hissetmeden yaşamak istiyorsun. Kendini hissizleştireceksen neden yaşıyorsun ki? Senin hayatın boyunca yaşayacağından çok daha kötü şeyler yaşadım ve buna rağmen asla hissizleşmeyi istemem.”

Ağzını kapalı tutacak kadar şerefliydi. Karanlık, tehlikeli gözlerle bana baktı, sonra da dönüp kapıya doğru ilerledi. Kilitli olduğunu anlaması bir dakikasını aldı. Wesley güldü.

Hiyam bana bakıp, “O gün onunla burada düzüştün mü yani?” diye sordu.

Ona acıyarak gülümsedim.

Kapıyı çarptı.

“Tanrım,” dedi Wesley, derin bir iç çekerek. “İşe yaradı mı?”

Titriyordum. Ne zaman başladığından da emin değildim.

“Bilmiyorum,” dedim. “Göreceğiz.”

Aslında tek istediğim beni ve Evan’ı rahat bırakmasıydı. Kokainini doğrudan Gary’dan alabilirdi ve istediği gibi beyninin içine edebilirdi. Babasına, sadece bu olayların bitmesini istediğimi, hayatıma devam edip üniversiteye gitmek istediğimi ve böyle diken üstünde yaşamak istemediğimi söylemiştim.

Anlamasını umdum.

“En azından zor kısmı bitti,” dedi Wesley.

Ancak zor kısmı bu değildi. Bu keşle yüzleşmek kolaydı. Yüzleşmem gereken bir keş daha vardı ve kan çıkmadan

teslim olmayacaktı.

Küçükken aç, sıkılmış bir halde evde tek başıma yaptığım gibi, mutfakta oturup bekledim. Sözde çocukluğumu düşündüğümde gözümün önüne gelen tek şey buydu: Çalı saçlı ve tuhaf, yeşil gözlü bir kız, çıplak ve kirli ayağıyla mutfaktaki bir sandalyeyi tekmeledi ve bekledi. Bekledi. Bekledi. O kızın, bir oğlanla ormanlarda koşup, eski bir ağacın gövdesine sırlarını kazıması, onunla vahşi ve özgürce koşuşması gerekirdi. Karnı guruldayarak esrar ve lavabo açıcısı kokulu bir odada oturması değil. İyi gecelerde, annem eve yemekle gelirdi. Patates kızartması yağıyla şeffaflaşan paketin içindeki yiyecekler inanılmaz güzel kokardı ve yedikten sonra tuzlu dudaklarımla yatağıma yatıp ölü gibi uyurdum. Kötü gecelerdeyse eve kafası iyi veya yanında bir adamla gelirdi ya da hiç gelmezdi. Öyle gecelerde pek uyumazdım. Kapının kilidini açışını veya homurtusunu ve alt katta duvara çarpan yatağın sesini beklerdim. Bir çift ayak sesi kapıma geldiğinde, yatağımda korkmuş, hareketsiz bir şekilde uzanırdım. Bir gece, nihayet gittiklerini düşünürken kapı gıcırdayarak açıldı ve çığlık attım. Annem hâlâ sarhoş halde koşarak gelip adama dışarı çıkana kadar vurdu.

O olaydan sonra kapımı hep kilitledim.

Sen, diye düşündüm, saatin tik tak sesiyle eşzamanlı olarak. Sen. Sen. Sen.

Gece yarısı geldi. Oturmaktan popom hissizleşmişti,

kalbimin durumu da hemen hemen aynıydı. Ruhsuzca ona baktım. Aynı yüze sahibiz, diye düşündüm. Ona ne yaptın? Çok yaşlı ve üzgün.

“Neler oluyor, tatlım?” dedi buzdolabından bir bira çıkarırken.

“Otur, anne. Lütfen.”

Birasını açtı. O kuru, yanık boğazıyla yutkunuşunu duyabiliyordum. Karşıma oturdu.

“Gary, işleri hallettiğini söyledi.”

Başımı salladım.

“Nasıl başarabildin ya?”

“Merak etme. Bu benim işim.”

“Senin işin benim işimdir, tatlım.”

“Hayır.” Gözlerinin içine bakarak ona doğru eğildim. “Benim işim.”

Bir an, kavga çıkaracağını düşündüm ama sanırım borçlarını kapatmam onu geçici olarak sindirmişti. Bunun yerine birasını açtı.

“Anne.” Bakışıma karşılık verene kadar bekledim. “Los Angeles’ta üniversiteye kabul edildim. Haziranın ikinci haftası gidiyorum.”

Hiçbir şey söylemedi. Gözlerini kırpmadı. Bir yudum aldı.

İlk defa, annemin beni kıskanıyor olabileceğini fark ettim. Bozulmamış hayatımı ve kendimi bir yerlere getirebilmek için hâlâ elimde olan tüm imkânlarımı.

Derin bir nefes.

“Biraz para biriktirdim. Ninemin bana bıraktığını yerine koyabilecek kadar.” Masada duran katlanmış kâğıdı açtım ve ona doğru ittim. Bir saniye öncesine kadar, orada öylesine duran önemsiz bir nesneydi.

Annemin bakışları kâğıttan yüzüme doğru sıçradı. “Bu nedir?”

“Oku.”

Dudaklarını hareket ettirerek okudu. Rehabilitasyon Merkezi kısmında durdu.

“Son kuruşuma kadar verdim ve altmış günlüğüne seni kaydettirdim. İyi bir klinik, anne. Haziranın ilk günü seni almak istiyorlar.”

Konuşmaya başlayan bir saksıymışım gibi bana baktı. “Bu da ne böyle?”

“Sana yardım etmeye çalışıyorum,” dedim sesim geri-
lirken.

Kâğıdı bana doğru atıp sandalyesini geriye doğru itti-
di. “Sen bana müdahale etmeye çalışıyorsun.”

“Gönüllü olarak yapacağın bir şey.”

“Bana bir şey yaptıramazsın, küçük kız. Kararları ben veririm. Ben senin annemim.”

Avcumu masaya vurdum, yüzüğüm keskin bir takırtı çıkardı. “Kendini o şekilde tanımlama şansını yıllar önce kaybettin. Pazarlık yapmıyorum. Hiçbir şey hatırlayamayacak kadar yaşlı ve beynini mahvetmiş bir hale gelmeden önce lanet hayatını düzeltmek için son şansın bu.” Ona bakarak ayağa kalktım. Bu kadın her nasılsa aksanımı ortaya

çıkartıyordu ve ben de bunun, sözcüklerimi ele geçirmesine izin verdim. “Benim teklifim bu, anne. İster kabul et ister etme. Programı tamamlar ve temizlenirsen Noel’de ziyaretine gelirim. Fakat yapmazsan sonsuza kadar hayatından çıkarım.” Biraz daha yumuşak bir şekilde tekrar masaya vurdum. “Beni anlıyor musun? Beni bir daha göremeyeceksin.”

Hızlı, kesik kesik nefesler alıyordu. Yüzümün ortasında bir yerlere bakıyordu ama tam olarak gözlerime değil. “Seni böyle mi yetiştirdim ben? Beni reddetmekle ilgili tehditler savurman için mi?”

“Hayır,” dedim sessizce. “Ben kendimi böyle yetiştirdim.”

Yeşil yavaş yavaş yeryüzüne tekrar dönerek, tıpkı benim uyandığım gibi, doğayı uyandırdı. Baharda hafta sonlarını Evan’la birlikte St. Louis’de geçirdik. Arnavutkaldırımlarında yürüyüp doğanın erimesini izledik. Sahip olduğumuz tek şey buysa onu koşulsuzca sevecektim. Gemileri izlemek için durduğumuzda başımı omzuna dayayarak ona yaslandım. Güneş doğrudan yüzüme vuruyordu. Kemiklerimi tutuşturduğunu hissedebiliyordum. Çamur ve balık kokulu seri bir rüzgâr denizden havalandı ve martıların çığlığı Eads Köprüsü’nün taş kemerlerinde yankılandı. Güneşin, gölgelerin ve tekrar güneşin içinden geçip yürüdük. Yol boyunca gölgelerimiz uzun ve zayıftı.

Los Angeles konusunu bir daha açmadım. Kartlarım

açık ve ortadaydı. Sıra onun hamlesinde.

Mezuniyet günü, gökyüzü masmaviydi. Töreni futbol sahasında, gür ve yağmur kokulu çimenlerin üzerinde yaptılar. Mavi cüppelerimiz güneş ışığıyla parılıyordu.

Hiyam orada değildi. Okuldan alınmıştı, seneyi özel bir öğretmenle bitiriyordu. Tahmin ettiğim gibi annem de orada değildi. Ancak tüm Brown ailesi ordaydı, hem de hepsi. Siobhan, Natalie, altmışlı yaşlarında, Clint Eastwood tarzı bir yakışıklılığı ve gri saçlarının altında düz kaşlarıyla çukur gözleri olan profesör Jack. Siobhan'ın yanına oturdu ve aralarında şakalaşıp kıkırdadılar. Jack'in onun sırtına dokunup ona eski ama hâlâ canlı bir düşkünlükle baktığını gördüm.

Britt veda konuşmasını yaparken, Wesley, "Babamın şimdiki kız arkadaşı yirmi iki yaşında," diye fısıldadı. "Lütfen bana onun gibi bir dinozorla asla çıkmayacağını söyle." Kulağına sağlam bir fiske attım.

Evan orada, kalabalığın arkasındaydı. Diplomalarımızı vermek için bizi sahneye çağırdıklarında Wesley için çılgınlıklar attım ve sıra bana gelince Brown ailesi çılgınca tezahürat etti ama görebildiğim tek kişi, güneşin altında altın renkte parlayan ve herkesten daha hevesli bir şekilde alkışlayan Evan'dı.

Daha sonra klasik sarılma sırasına girdik. Ailelerin yanından sıvışıp Evan'ın yanına geldiğimizde, etrafı eski Film Çalışmaları sınıfımızın yarısıyla çevriliydi ve ona planlarını

anlatıyorlardı. Rebecca, Georgia'daki sanat okuluna gidecekti. Birkaç çocuk tiyatro okumak için New York'a gidecekti. Los Angeles'a gideceğimizi söylediğimizde herkes çok etkilendi ve Wesley ilgilinin tadını çıkarırken, ben de Evan'ın bakışlarına karşılık verdim; göğsümde bir şeyler düğümlendi. Oğlanlar elini sıktı ve kızlar ona sarıldı. Sıra bana geldiğinde kulağına fısıldadım: "Hayatımı değiştirdiniz, Bay Wilke."

Sıkıca sarıldı ve o da bana fısıldadı: "Sen benimkini değiştirdin."

Wesley ikimize, sonra da başka tarafa baktı.

Komik olan, tüm bu yaşananlardan sonra bile kimse bilmiyordu. Kimse bana imalı imalı bakmadı. Heyecanla Hollywood ve New York hakkında konuştular. Evan'a üniversite günlerini sordular. Dedikodular, Hişam tarafından körüklenmediği için sönüp gitmişti. Şu an o bir öğretmendi ve ben de onunla özel bir bağı olmayan sıradan bir öğrenciydim. Onu orada, güneşin ve öğrencilerin sıcaklığına bırakarak çimenlerde ilerledim. Gözlerimi kapattım ve güneş ışınlarının içimden geçip, gözlerimi kamaştırmasına izin verdim.

Mezuniyet gününden sonra Wesley, Natalie'yle Kaliforniya'ya doğru yola çıktı. Gelecek hafta ben de uçmayı planlıyordum. Carbondale Lisesi bizden daha sonra mezun oldu.

Çocukları ayrıldıktan sonra, Siobhan'la birlikte kaldım.

Kendimize kokteyl hazırlayıp hava kararana kadar arka bahçede oturduk. Artık Wesley evden ayrıldığından, seyahat etmeyi planlıyordu. Avrupa'yı görmek, bir roman yazmak, genç bir İtalyan'la çıkmak ("Benden en az yirmi yaş küçük olmalı," dedi, "Jack'le eşit olmak için.") ve bir süre deniz kenarındaki bir villada yaşamak istiyordu. Evan'dan cevap beklediğimi biliyordu.

"Ben düşündüğün gibi akıllı bir kadın değilim," dedi kadehini eğerek. Yıldızların ışığı gözlerinin içine vuruyordu. "Ama sana şunu söyleyebilirim: Başkası için hayatını askıya alma, aksi takdirde kırk iki yaşında boş bir evde, korkunç bir özgürlükle ama onu değerlendirebilecek bir enerjin veya masumiyetin olmadan uyanırsın."

Ona sarılmak istedim. "Wesley seni her hafta aramazsa onu çok fena döveceğim."

"Belki de bir önlem olarak her hâlükârda yapmalısın."

Güldüm, o kıkırdadı ve yapraklar ile yıldızların altında sarhoş olduk.

Eve gittiğimde, iki tane şok edici şeyle karşılaştım.

Birincisi: Annem gitmişti.

Bir zarfın kenarına bir şeyler karalamış ve mutfak masasına bırakmıştı. Çocuksu, bodur elyazısı:

Kliniğe gidiyorum. Bektan bir anne olduğum ve kelimeleri iyi kullanmayı beceremediğim için üzgünüm. Bu mektup sana geldi.

Gözlerime aniden dolan yaşlarla (sarhoştum, tek açıklama buydu) gözlerimi kırptım ve zarfın arkasını çevirdim. Kırmızı, italik harflerle yazılmış adı. Gönderen: Javad Farhoudi.

İkinci şok edici şey: Hiyam'ın babasından bir mektup.

Kalbim hızla çarparken zarfı açtım. İçinden daha küçük bir kâğıt çıktı. Büyük olan kâğıda odaklandım.

Gizliliğin ve kızım ile ilgili düşünceli davranışın için şükranlarımı sunarım. İkimize de ikinci bir şans vermiş oldun. Umarım bu küçük hediye, hayatının heyecan verici yeni dönemine geçişinde sana yardımcı olur.

Daha küçük olan, kâğıt bir çaktı.

On bin dolarlık.

Çılgınlar gibi gülmeye başladım ve hoplayıp zıplayarak mutfakta tuhaf danslar yaptım, “Teşekkür ederim Tanrım, seni seviyorum be,” dedim ve keyif ve rahatlamayla kahkahalarımı durduramadım.

Ve son olarak kalan tek şey oydu.

O son haftayı St. Louis'de geçirdik. Yaz tamamen gelmişti, şehir canlıydı ve renklerle bezeliydi, kaldırımlar sandaletimin altında yanıyordu. Anı yaşamak için elimden geleni yaptım. Belki de birbirimizi son kez göreğemiz ana kadar

sadece beş günümüz olduğu gerçeğini düşünmemeye çalıştım. Sonra dört. Sonra üç. Fakat gerilim sürekli oradaydı; içimde çekilerek gerilen bir ip, uzuvlarımı çekerek boynumu bir kukla gibi dik tutuyordu ve kemere baktığımda, işte böyle hissediyorum, diye düşündüm. Yeryüzünden yukarı doğru çekiliyormuş gibi.

Bir gece çatı katında, Evan mutfakta içki doldururken bir anda şişeyi masaya koyup bana doğru geldi ve dizlerinin üzerine çöktü. Bacaklarımı kavrayıp, yüzünü oraya bastırdı, kirli sakalını pürüzsüz tenime sürdü. Afalladım ve “Tanrım, ben ne yapıyorum?” dediğinde kafa karışıklığının yerini korku aldı. Tereddütle saçlarını okşadım ve ne olduğunu sordum. Panik dolu yüzüyle yukarı doğru bakarak, “Bunu sana yapamam. Ne yaptığını bilmiyorsun, Maise. Yaşayacak bir hayatın var senin, onarman gereken bozuk bir adam değil,” dedi. Korkarak ona baktım ve ne söylediğini anladığım anda ağlamaya başladım. Özür dileyerek, yorgun, stresli olduğunu, doğru düzgün düşünemediğini söyleyerek bahanelerle beni yatıştırıp rahatlatan kişi bu defa o oldu. Ancak o gece ikimiz de uyumadık, sadece sessizce tavanı izledik. Kırılmış insanları kim onarır ki, diye düşündüm. Zaten mahvolmuş olan diğer kırılmış insanlar mı? Ve neden onarılmamız gerek? Bizi hayatta tutan geçmişimizdeki karışıklık ve kırıklıklardır. Ve o kırıklıklar, artık onları göremeyeceğiniz kadar derinlere kazınan, ancak aynısını başkalarında görünce

hatırladığımız o yaralar, bizi bir şekilde başka bir şeye bağlar.

İki gün.

Gerilimim nihayet son raddesine ulaştı.

Önümde bir tabakla bahçede oturuyordum. Betondan yansıyan güneş neredeyse kör ediciydi. Çatal kaşıklar parlıyordu. Her şey parlak ve anlaşılmazdı.

Tabağa vuran çatalım Evan'ın dikkatini çekti. Teni hafifçe yanmıştı ve güneşte gözleri canlı, azur mavisi bir renk alıyordu; Meksika Pasifik denizinin rengi. Bakmaya kıyamayacak kadar saf. Çatalını indirdi. Orada otururken, yanaklarında kum tanelerini andıran kirli sakalı ve güneşte parlayan altın rengi saçlarıyla çok güzel görünüyordu.

“Rol yapmayı kes,” dedim sessizce. “Korkmuyormuşsun gibi davranmayı bırak.”

“Korkuyorum,” dedi, onun da sesi yumuşaktı.

“En kötüsünün üstesinden geldik, Evan. Okul bitti. Bunun kolay kısım olması gerekiyor.” Güneş ışığı kanıma karışıp tenimde parlıyordu. “Neden kendine seni mutlu edecek şeyi yapmak için izin vermiyorsun?”

“O kadar basit değil.”

“Gerçekten öyle. Saçmalamayı kes ve bana evet veya hayır de.”

Bakışları benden uzaklaştı, gözleri kısıldı. “Karmaşık olması saçmalık olduğu anlamına gelmiyor.”

“Bence tam da o anlama geliyor.”

“Biliyor musun,” dedi tekrar bana odaklanarak, “çok bitkin ve bilgeymişsin gibi konuşuyorsun ama bazen çok saf davranıyorsun.”

Ağzım açık kaldı. Bana yumruk atmış gibi hissettim. Yutkunarak, “Ben on sekiz yaşındayım. Bırak da saf olayım,” dedim.

Evan sesini alçaltarak masaya doğru eğildi. “Doğru. Sen on sekiz yaşındasın. Ben otuz üç. Ben yetişkin bir erkeğim, Maise. Senden on beş yaş büyüğüm, on beş yıllık sorun, acı ve kendimi sorgulama. Buna ihtiyacın yok. Kaliforniya’da temiz bir sayfa açabilecekken yok.”

İçimde pompalanan adrenalin ellerimi ve ayaklarımı titretti. Sonunda. Sonunda açığa çıkıyordu.

“Benim problemim yok mu yani?” diye çıkıştım. “Keş annem ve gereksiz babama ne dersin? Ve sadece bana iyi davranılmasını istediğim için, senden önce birlikte olduğum o adamlar?” Sesim kısıldı; tekrar yutkundum. “Ve beni takip eden Wesley, bana şantaj yapan Hişam ve bu sene olan onca tuhaf şey?”

“Hişam’la ne oldu?” dedi kaşlarını çatarak.

Tanrım, aptal gibi ağzımdan kaçırđım. Hayatımı nasıl mahvettiğine dair bir örnek olarak kullanacağını bildiğimden, ona şantaj olayından bahsetmemiştim. Uygun bir zaman değildi.

“Söylemek istediğim şey, geçmişim temiz değildi. Bunların hepsi benimle birlikte. Benim bir parçam. Senin prob-

lemlerin de senin bir parçandı ve ben onları kabul ettim. Hâlâ ediyorum.”

“Sen gençsin, Maisie,” dedi kibarca ve içimi parçalayan o acı dolu bakışıyla. “Senin bir şey bildiğin yok.”

Buna inanamıyordum. Onca şeyden sonra, lanet yaş kartını kullanmasına inanamıyordum. Beni bir rakama düşürmüştü.

“Lanet olsun sana,” dedim.

Ayağa kalktım. İçimdeki aslan masayı devirmeyi, tabakları ve bardakları kırmayı, şaşkın yüzleri görmeyi istedi ama bunu yapmak sadece yaşım hakkındaki yorumunu kanıtlayacaktı. Arkamı döndüm ve çıktım. Nereye gittiğime, nerede olduğuma, kim olduğuma dair hiçbir fikrim yoktu; sadece anlamsız bir gölge gibi sıcak, beyaz betonun üzerinde süzülüyordum. Ne yaptığını biliyordum. Beni sinirlendirip, onu terk etmemi istedi. Seni lanet korkak, diye düşündüm. Benim için yanlış biri olduğunu düşünüyorsan arkasında dur ve bırak ben karar vereyim. Benim için en iyi olanı yapmaya çalışma. Bana öğretmeye kalkma.

Kendimi, şehir merkezinin her yerinde olan o mahalle parklarından birinde buldum; yeşil kadife gibi çimenleri ve devasa bir havuzu olan meydanın merkezinde ağaçlar vardı. Havuzun ortasında, bronzdan bir olimpiik koşucu vardı, iki yanından sular akıyordu. Heykelin arkasından, görsel bir zaman tüneli hissi veren eski mahkeme binasını ve kemeri görebiliyordum. Havuzun kenarına oturdum, elimi serin suya daldırdım ve boynuma sürdüm. Nefes al, dedim kendime.

Islak metal kokusu aldım. Güneş ışıklarının havuzun yüzeyinde kırılmasını izledim.

Evan sonunda beni buldu. Birkaç metre uzakta durdu, soluk renkli kısa kollu gömleği güneş ışığıyla parlıyordu. Ben havuza doğru bakarken orada durdu.

“Çok güzel görünüyorsun,” dedi. “Çok güzel ve çok uzak.”

Bir şeyler yap, diye düşündüm. Suya atla, bana evlenme teklifi et, Güney Afrika’ya taşınacağını söyle ama beni bırakma.

Oysa sadece orada durarak, kalbimi bin parçaya ayırdı.

Ayağa kalktım. Yolun karşısında duran arabasına doğru ilerledim, elbisemin eteği yürüdükçe bacaklarıma çarptı.

Evan yolu geçmeden beni yakaladı, omzuma dokundu ve sokağın orasında durup kaldım.

“Böyle gitme,” dedi.

Boğazımdaki kaslar kement gibi gergindi. “Buraya kadar, Evan. İşte böyle bitecek. Gece yarısı romantik bir uçak pistinde değil. Gün ışığı altında, kalabalık bir sokakta, bir an önce... “Kes sesini!” Arkamda korna çalan bir arabaya çıktım. “Bir an önce çamaşırvhaneye gidip temiz çamaşırlarını almak için bizi aceleyle getiren insanların arasında. Böyle mi hayal etmiştin? Gerçekten böyle bitmesini mi istedin?”

Çaresiz bir halde bana baktı. “Bitmesini istemiyorum.”

“Bu yeterli değil,” dedim. Araba etrafımızdan dolanarak basıp gitti. Her şeyde sıcak, keskin bir pırıltı vardı. Belki de o pırıltı gözlerimdeydi. “Benimle o uçağa binmezsen her şey biter. Ve bunu öğrenmek için bir dakika daha bekleye-

cek değilim. Benimle geliyor musun, gelmiyor musun?”

Ne söyledi?

Hiçbir ey.

Beni durduracak, ne kadar nafile olsa da açıklama yapacak hiçbir şey söylemedi.

Sadece, beni parçalayan o acı dolu, dokunaklı bakışını attı.

“Bana anahtarlarını ver,” dedim. “Bana lanet anahtarlarını ver.”

Verdi.

Otomatik pilot devreye girdi. Bagajı açtım, çantalarımı çıkardım. Giysilerimin bir kısmı, ıvır zıvırlarım, diş fıram, losyonum hâlâ çatı katındaydı. Umursadığım bir şey yoktu. Zaten artık umursadığım hiçbir şey yoktu.

“Maise,” dedi Evan, “lütfen.”

antalarımı yere attım. Arabalar tekrar korna çalıyordu. Onları görmezden geldim. antalardan birini açmak için eğildim ve neredeyse bir sene önce kazandığım o lanet oyuncak midilliyydi kaptım ve ona doğru savurdum. Hoşça kal, Louis.

Sonra ayağa fırladım ve bir taksi durdurdum.

“Maise,” dedi Evan tekrar.

Ona bakmadım. Taksi yanaştı, bagajı açtı ve çantalarımı içeri tıktım. Kendimi arka koltuğa atarak kapıyı çarptım. Hiçbir şey hissedemiyordum. Beynim güneşten kavrulmuş deri koltuğu algıladı ama bedenim hissizdi.

“Nereye gidecektiniz?” dedi şoför.

“Sadece sr,” dedim. “Biraz dolan, lütfen.”

Kenara çekti ve sekiz saniye sonra ayan beyan felaket

bir halde ağlamaya başladım, başımı indirip kendimi saçlarıma gömdüm. Elbisemin eteği gözyaşlarımla ıslandı.

Şoför tek kelime etmedi.

Beyin çoklu görev konusunda inanılmazdır. Aynı anda kendini ıstırabın kollarına bırakırken, insafsızca planlar yapar, ihtimalleri değerlendirir, bir gelecek planı hazırlar ve gerçekleştirip gerçekleştirmeyeceği konusunu umursamaz bile. Öleceğim zaman ben can verirken akşam yemeğinde ne yiyeceğimi planlıyor olacak. Ve böylece, ağlamayı kesince, üstdudağımdaki sümüşü sildim ve telefonumu çıkardım.

Altmış saniye içinde şoföre söyleyecek bir adresim vardı.

Park binanın dışındaki bir ağacın serin gölgesinde bekliyordu. Ben taksi parasını öderken çantalarımı aldı. “İyi olacaksın,” dedi şoför.

Burnumu çekerek güldüm. “Teşekkürler. Olacağım.”

Park tek kelime etmeden beni merdivenlere doğru yönlendirdi. Birkaç kat yukarıdaki dairesinde, kiraz ağacı parkeler ve şık modern mobilyalar, raya monte edilmiş lambalar, çerçevesiz tuvallere yapılmış resimler vardı. Her şeyde gri tonları ve krom dokunuşları hâkimdi. Devasa pencerelerden kemer görünüyordu.

“Buradan,” dedi, hâlâ çantalarımı taşıırken.

Bana banyoyu gösterdi. Çok beyazdı, yoğun ışıklar aynalara vuruyordu; gözlerimi kıstım. Androidlerin yaşadığı bir yere benziyordu. Yüzümü yıkadım, saçımı taradım, çü-

rüyen bir hayvan gibi görünmek yerine insanlığımdan kalan kalıntıları ortaya çıkarmaya çalıştım.

Çıktığımda, Park granit mutfak tezgâhında, birasını yudumluyordu. “İçecek?”

“Su, lütfen. Böyle bir anda çıkıp geldiğim için gerçekten üzgünüm.”

Çabuk, önemsemez bir jest yaptı, bir bardak uzattı ve sessiz bir merakla bana baktı. Erkekler, diye düşündüm. Bilmek için can atsalar bile asla sormazlar.

On beş yıl. Rakamlara mı indirgemişti? Geçen senenin büyük bir kısmını Evan’la geçirmiştım, peki yaş neden aniden bir problem haline gelmişti? Çünkü kendini bir şeye adanmış olacaktı, diye düşündüm. Sadece, kırık hayallerle dolu bir şehir ve onu şimdiden iki kere terk etmiş olan harap durumdaki bir kız için, hayatını kökünden değiştirecek, arkadaşlarından, basit işler ve basit yaşam standartlarından ayrılacaktı.

Derin bir nefes aldım ve içtim. Böyle düşündüğümde onu suçlayamadım.

“Seninle ilk karşılaşmamızda,” dedim, “aynı şeyin tekrar yaşandığını düşündün, değil mi? Diğer kızın yaşadığı şeyin aynısı.”

Park’ın gözleri kısıldı. Cevap vermeden önce birasından bir yudum aldı. “O kız bana geldi, ağladı ve yalvardı. Yardıma ihtiyacı olduğunu düşünmüştüm. Hepsi rolmüş.

Eric...” Durakladı. “‘E’ o kadar suçlu hissetti ki bunu görmeyi reddetti. Bak, yaptığı yanlış. Şüphesiz. Bunu biliyordu ve düzeltmeye çalıştı ama kız bunu istemedi. Onu incitmek istedi ve bu da yanlış.”

Rahatsız bir şekilde kıpırdandım.

“Neyse, bir iş için St. Louis’e taşınyordum ve ona yeniden başlaması için bir fırsat teklif ettim.”

“Ne kadar zamandır tanışıyorsunuz?”

“Üniversiteden beri. Oda arkadaşıldık.”

“Neden o kız onu incitmeye çalışıyordu?”

Park şişesini tezgâha koydu. “Güçsüz hissetti. Gücünün bir kısmını geri almaya çalıştı ama böyle bir duruma düşen herkes kaybeder. Bitmesi gerekiyordu.”

Belki de benim de yapmaya çalıştığım şey buydu. Belki de gücünü geri kazanmaya çalışan incinmiş, harap haldeki takıntılı küçük kızdım.

“Biliyorsun,” dedi birasına bakarak, “E’yi çok uzun süredir tanıyorum. Aileden sayılır. Kolay kolay kimseden hoşlanmayan annem bile onu çok sever.” Park bana gülümsemi ama gülümsemesi yavaşça söndü. “Seninle tanıştığın dan beri çok değışti. Oyunculuğa geri dönmekten bahsediyor. Sana film kariyerine başlaman için yardım etmekten. Üniversiteden beri gelecek hakkında bu kadar konuştuğunu duymadım. Nihayet arkasına değil, önüne bakıyor.”

Çılgılık atmak istedim. Ağlamak istedim. Bunun yerine sadece orada durdum, yumruklarımı sıktım ve dayanılmaz

bir anlamsızlıkla doldum. Hayatımın film versiyonunda, bunlar Evan'ın söyleyeceği türden sözlerdi. Bir pencerenin kenarında durup bana bu sözcüklerle bağıyor ve tüm şehir dinlemek için duraklıyor.

Fakat bu lanet bir film değil. Benim hayatım. Bir senaryosu yok. Sahneler dalgalı ve bazen anlamsız, diyaloglar nadiren esprili, alt temalar bir yere varmıyor. Evan parlak zırhıyla mükemmel zamanlarda ortaya çıkan, tertemiz bir geçmişî olan şövalyem değil ve ben de kurtarılması gereken bir küçükhanım değildim zaten. Mutlu sonunu elde edemeyen berbat durumda iki insandık sadece. Mutlu sonlar, filmler ve peri masalları içindir.

“İstediği kadar gelecekte bahsedebilir,” dedim, “gelecek, onun başlamasını beklemeyecektir.”

Park küçük bir kahkaha attı. “Annem gibi konuştun. Tanısa seni de çok sever.”

Banyoya girdi ve ben de pencereden bakıp, parlak Mississippi Nehri üzerinde gümüş bir nal gibi kıvrılan kemeri izledim. Öfkem hassas ve kırıllandı. İki gün daha nasıl dayana-bileceğimi hayal edemedim. Bu hayaletli şehirde, büyük bir sırrın yanına kalacağını sanan kızın mutlu hayaletiyle birlikte bunu yapamazdım. Oysa dünyaya karşı birlikte durduğumuzda mutluluk ne kadar da kolaydı. Tüm olay da buydu zaten.

Telefonumu çıkardım.

Park geri geldiğinde, “Uçuşumu değiştirdim. Bu gece

gidiyorum. Beni götürebilir misin?” dedim.

“Tabii ki,” dedi ama gözlerinde kaygılı bir bakış vardı.

Tekrar tekrar çantalarımı kontrol ettim, Wesley’ye erken geleceğimi söyledim, Park’la aşırı büyük ekranlı televizyonunda bir şeyler izledik. Yeni kalkış saatim akşam dokuzdu. Havaalanı uzaktaydı.

“Sanırım gitmeliyiz,” dedim gökyüzü lavanta rengine dönerken.

Park elinde çantalarımıyla kapıda durakladı. “Emin misin? Belki de biraz beklersen, biraz uyuduktan sonra tekrar düşünürsen daha iyi olur.”

“Aylardır bekliyorum,” dedim ama aslında düşündüğüm bu değildi. Kendimi bildim bileli bekliyordum. Bunun farklı, hakkında filmler ve kitaplar yazılan türden bir aşk hikâyesi olduğunu düşünmüştüm ama sonuç olarak, aniden yok olan, iki yaz arası, viski ve mum dumanı tadında bir nefesti; nefes aldım, nefes verdim ve gitti.

Park, havaalanına giderken bana komik bar hikâyeleri anlatarak kafamı dağıtmaya çalıştı ve güldüm ama bedenimin dışından kendini izliyormuşum gibi hissettim. Arabadaki kızı izleyen bir kamera. Benimle tüm terminal boyunca yürüyüp güvenlik kontrol kısmına kadar geldi çünkü kimsenin havaalanına yalnız gitmemesi gerekirmiş. Neredeyse ağlamama sebep oluyordu. Evan’a sağ salim vardığımı haber vereceğini söyledi. Ona sarılarak veda ettim ve göz kırptı.

Lambert Uluslararası Havaalanı bir hastane kadar soğuk, parlak ve beyazdı. Donuyordum ama kapıya yavaş yavaş ilerledim; bu süreyi uzatmak istedim, kapı değişiklikleri ve rötarlar hakkındaki yoğun bir reveransla yapılan anonsları dinledim. Burada hayatlar değişiyor, hikâyeler başlıyor ve bitiyor. İnternette konuşan insanlar ilk defa burada buluşup, şaşkınlıkla birbirlerinin yüzüne dokundular. Botlarında kumlarla, Afganistan'dan gelen bir kadın asker, kocasına ve çocuğuna sarıldı. Ve bir kız batıya doğru, batan güneşi takip ederek, yanında sevdiği adam olmadan ilerledi. Gerçeküstüydü. Sonuçta tıpkı Ilsa gibi, bir havaalanında bitecekti. Tabelalara, şehirlerin isimlerine baktım ama aslında kendi içimde kaybolmuştum. Bu Noktadan Sonra Sadece Pişmanlıklar Var.

Check-in yaptım ve oturup, günbatımında parlayan çelik uçakları izledim. Bundan daha üzgün olamayacağımı düşünene kadar Sophie Baker'ın "Leaving on a Jet Plane" yorumunu dinledim. Sonra telefonumdan harita uygulamasını açtım ve bundan daha da üzgün olabileceğimi fark ettiğimde kendi kendime gülmeye başladım ve uçağa binmemiz için anons yapıldı.

Tamam, diye düşündüm, uçağa doğru ilerlerken. İşte buraya kadar.

Hoşça kal, Rick. Hoşça kal, Captain Renault.

Hoşça kal, Eric Evan Wilke.

Serbest Düşüş

Tanrım, ağlamadan koltuğuna geç, Maise O'Malley.

En ön sırada, pencerenin yanındaki koltuktaydım. Kemerimi bağladığımda bir anda Ölümcül Yılan'm en ön kısmına binişimi düşündüm ve gözlerim doldu. Pencereye doğru döndüm, kendimi yansımama odaklanmak için zorladım. Giderek derinleşen alacakaranlıkta, pist ışıkları, o ağustos gecesi uzaktan harika görünen karnaval ışıklarını andırıyordu. Keşke burada olsaydın. Birisi yanımdaki koltuğa oturdu ve yüzümü sildim. Tanrım, insanların göğsüme bağlanmış bir bomba olduğu için ağladığımı düşünmesi en son istediğim şeydi. Birkaç dakika içerisinde yaşadığım ve sevdiğim tek şehrin en iyi manzarasını görecektim ama bunu yaparken tek başıma olacaktım.

Evan'ın kokusunu, sanki oradaymış hâlâ giysilerimde, tenimde duyabiliyordum. Üzerimi değiştirmiş olmalıydım.

Kaptan mikrofona geçip uçuşumuzu bir film gibi anons etti. Bu gecenin başlığı Hüzünlü Hayatının Geri Kalanı. St. Louis'i mümkün olduğunca hafızama kazımak için, oralar da bir yerde, o küçücük ışıklardan birinin o olduğunu bile rek, gözlerimi pencereden ayırmadım. Yukarı bakıp, gökyüzünde kayan yıldızlar gibi akan uçakları, birisinde de benim olduğumu düşünerek izleyip izlemediğini merak ettim.

"Cesursun," dedi yanımda oturan adam, "tek başına en öne oturmuşsun."

Ayaklarım yerden kesildi. Serbest düşüşe geçtim.

Yüzümü ona doğru çevirdim.

Gördüğüm tek şey, puslu altın rengi, umut dolu bir gülümseme ve pencereden içeri süzülüp parlayan sisli şehir ışıklarıydı. Konuşamadım. Yalnızca, içimde atan, sadece nefes ve kandan ibaret olana kadar tüm vücudumu dolduran kalbimi ve ciğerlerimi hissedebiliyordum.

Kamera parlayan bir göze, titreyen dudaklara doğru yakınlaşır. Gülümsüyor ama gözleri nemli. Kız ağlıyor ama kalbi kuş gibi hafif. Arka plandaki sesler giderek azalır. Müzik yavaşça biter.

Düşünmeden bir anda birbirlerinin ellerini tutarlar.

Ve jenerik girer.

TEŞEKKÜR

“Yazmak kolaydır,” demiş benden çok daha bilge biri. “Bir damarı açarsın ve kanar.”

Serbest Düşüş’ü geçen yaz mum ışığında, yanımda giderek ısınan bir bardak viskiyle, çıplak bir şiltenin üstünde, boktan bir dizüstü bilgisayarla Chicago’daki soluk bir apartmanda yazmıştım. Aslında yayımlamak için son denememdi. Geleneksel yayıncılar tarafından yıllar boyunca reddedildim, ajans bulma konusunda zorlandım. Yazdıklarımın iyi olduğunu ancak şimdiki piyasada satamayacağı gibi her şey söylendi. Yetişkin kurgu, genç yetişkin kitabı, her şeyi yazdım. Ret kâğıtlarında aceleyle hep aynı güzel yorumlar yazılmıştı. Birinin bana ne yazacağımı söylemesini bekledim hep. Ne değiştireceğimi söyle. Bana sırrı söyle. Lütfen.

Şimdi tuhaf geliyor, çünkü bana öyle geliyor ki bu kitapta ışık ve umut var, fakat *Serbest Düşüş* çok karanlık

bir yerden geldi. Çocukluk hayalimi bırakmanın bırakmanın eşiğindeydim ve sadece bir avuç iyi arkadaş o karanlıkta bana destek vermek için oradaydı. Bethany Frenette, Ellen Goodlett, ve Lindsay Smith: Benim için kelimelerin ötesinde değerlisiniz. Bitmeyen kendimden şüphe etme ve depresyon gecelerimi benimle konuşarak geçirdiğiniz için, gülünçlüğüme kıkırdadığınız için, benimle birlikte ağladığınız ve öfkелendiğiniz ve iç çektiğiniz için çok teşekkür ediyorum. Sizi seviyorum, kızlar. En iyi kötü örnek sizsiniz.

Ve tabii ki akıl sağlığını koruyan ve sinirden köpürüp her şeyden, kendimden tiksindiğimde bile beni seven hayat arkadaşım Alexander'a teşekkür ediyorum. Dünyanın en tatlı erkeğisin. Sana sahip olduğum için şanslıyım, ahabap. Seni seviyorum.

Serbest Düşüş'ü kendim yayımladığımda, inanılmaz bir şey oldu. İnsanlar gerçekten okudu. Pek çok insan. En çılgın hayallerimde bile hayal ettiğimden fazlası. Hakkında konuştular, değerlendirdiler, sevdiler ve nefret ettiler, onu beraber tartışmaları için arkadaşlarına tavsiye ettiler ve ansızın benim küçük aptal kitabım, hayalim gerçekleşti. Çalışmamı okuyan, geri dönüşlerde bulunan, benim kadar çok tutku duyan herkes... hâlâ büyülenmiş hissediyorum. Kalbimin derinliklerinden teşekkür ediyorum.

Mesajımda ilk başta bu kitabı yayan blog yazarlarına teşekkür ediyorum: Aestas Book Blog'daki Aestas, Totally Booked Blog'daki Jenny ve Gitte, Natasha is a Book Junkie'deki Natasha ve The Rock Stars of Romance'deki Lisa

ve Milasy. Ve yaymayı devam ettirenlere teşekkür ediyorum: The Book Geek - Emily May, The Midnight Garden - Wendy Darling, Cuddlebuggery Book Blog - Steph Sinclair, Dahlia Adler, Sara Betz (iyilik-kitap meleşim) ve diğerleri. Benim gibi yazarların bu kaotik ve hareketli yayımcılık dünyasında, hayallerini gerçekleştirmesinin sebebi sizin gibi bloggerlar. Kitabımı, okuyucularım olarak adlandırdığım için çok şanslı olduğum insanlara ulaştırdığınız için çok teşekkür ederim.

Goodreads'in güzel insanlarına da teşekkür ediyorum. Kitaplara olan tutkunuz ve komik, dokunaklı, *gif*'lerle beze li yorumlarınız, modern kitap keşfinin büyük bir parçası ve sizinle birlikte bu yeni dünyanın bir parçası olduğum için minnettarım. Ana Rita (Yoda Usta'nın onayıyla), Ash, Baba, Cam (teşekkürler tatlım), Faye, Katrina, Litchick ve milyon tanesine daha teşekkürler.

Keşke *Serbest Düşüş*'ten bahseden tüm blogger ve eleştirmenleri tek tek yazabilesem ama Atria'nın bundan hoşlanacağını sanmıyorum. Hepiniz kalbimdesiniz.

Bu yolculukta tanıştığım harika yazarlara teşekkürler. Mia Asher, Syreeta Jennings, Mia Sheridan ve tüm Facebook ekibi: Bebeklerimsiniz. Colleen Hoover ve Gail McHugh, hala saygıyla örnek aldığım titanlarsınız. M. "Bunny" Pierce, mükemmel bir insansın ve seni çok seviyorum. Deliliğimle dalga geçerek beni güldüren ve/veya akıl sağlığımı koruyan Twitter ekibime sevgiler. Kendi yazım yolculuğunuz için size en iyi dileklerimi sunuyorum.

Belalı temsilcim Jane Dystel'e de, bana bir yazarın iste-

yebileceği en inanılmaz editör olan Atria'daki Sarah Cantin'i ayarladığı için teşekkür ederim. Sizinle kendimi emin ellerde hissediyorum çocuklar ve Atria ailesinin bir parçası olduğum için çok mutluyum. Hadi beraber güzel kitaplar yapalım.

Minnettarlığım sonsuza dek devam edebilir. Bu kötü yazılmış teşekkür yazısını okuyan, her kimsen, sana da teşekkür ederim. Kitabımı alıp, bana bir şans verdiğin için teşekkürler. Biliyorsun veya bilmiyorsun ama rüyamı gerçekleştirmeme yardım ettin. Bu sözcükleri sana yazabildiğim için inanılmaz gururlu ve minnettarım. Ne kadar harika değil mi? İnanılmaz.

Okuduğun için teşekkür ederim.

Sevgilerle,
Leah Raeder
Mayıs 2014

*İster aşk deyin,
ister serbest düşüş.
İkisi hemen hemen
aynı şey.*

serbest düşüş

*Her gece ışıkları görüyorum.
Tüm dünya mutlu olmanın sırrını
bulmuş da kimse benimle
paylaşmıyormuş gibi geliyor.*

"Karmaşık hayatlar, tehlikeli yakınlaşmalar ve diğginlenemez tutkular.
Tüm zamanların favorisi."

—**Gail McHugh**, *Çarpışma ve Nabız* kitaplarının
New York Times çoksatan yazarı

"Yazarın güçlü anlatımı ve akıcı diliyle birleşen bu roman,
son sayfaya kadar başınızı döndürüp kalbinizi çalacak."

—**Pam Godwin**, New York Times çoksatan yazarı

"Serbest Düşüş mükemmel anlatımıyla beni ilk
sayfasından itibaren içine alan bir başyapıt."

—**Brooke Cumberland**, USA Today çoksatan yazarı

"Serbest Düşüş, okuduğum en güzel ve güçlü aşk hikâyelerinden biri."

—**Mia Sheridan**, *Başka Dilde Aşk ve Leo* kitaplarının
New York Times çoksatan yazarı

"Benzersiz ve şairane. Kendinizi Raeder'ın harika anlatımına bırakın.
Pişman olmayacaksınız."

—**Mia Asher**, *Arsen* romanının yazarı

2013 GOODREADS CHOICE AWARD
EN İYİ ÇIKIŞ YAPAN YAZAR ADAYI

t20

ISBN 978-605-186-052-7

9 786051 860527

www.okuoku.com